

PIRISZ ÉVA
NYELV ÉS IRODALOM
KÖZVETLEN

Agatha Raisin és a gyilkos lekvár

M.C. Beaton

EROLJON

M. C. BEATON

Agatha Raisín

és

a gyilkos lekvár

erawan

A fordítás alapjául szolgáló mű:

A Spoonful of Poison

Copyright © 2008 by M. C. Beaton

Minden jog fenntartva

Printed in the United States of America.

For information, address St.

Martin's Press, 175 Fifth Avenue,
New York, N.Y. 10010.

FORDÍTOTTA: LAIK ESZTER

Copyright © 2008 by M. C. Beaton

Hungarian translation © Laik Eszter, 2016

© Erawan Könyvkiadó, 2016

Felelős kiadó: Fejős Éva

Felelős szerkesztő: Papp Diána

A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes

Borítóterv: Cantinart

Borítóillusztráció: Shutterstock

Elektronikus változat:

Békyné Kiss Adrien

ISBN 978-615-5469-61-9

A mű fikció. A szereplők, az események és a párbeszéd a szerző képzeletének szülöttei. Bármilyen hasonlóság valóságos eseményekkel vagy személyekkel – akár élők, akár elhunytak – csakis a véletlen műve.

*Ezt a könyvet három könyvterjesztő angyalomnak ajánlom, Tony Keatsnek,
David Whiteheadnek és Nina Smith-nek a Cotswold Könyvesboltból, a
gloucestershire-i Moreton-in-Marshban.*

Első fejezet

Mrs. Bloxby, Carsely lelkészének felesége idegesen pillantott látogatójára.

– Igen, Mrs. Raisin az egyik barátnőm, igen kedves barátnőm, de mostanság ugyancsak elfoglalt, vezeti a nyomozóirodáját, és nincs szabad ideje arra, hogy...

– De ez egy igen szép alkalom – szakította félbe Arthur Chance, az Alázatos Szent Odó templom lelkésze, Comfrey Magna faluból. – Egy tapasztalt PR-ügynök segítsége rendkívül jól jönne most nekünk, hogy odacsalogassa a népeket az éves ünnepségünkre. Az adományokat a templomtető felújítására és különféle jótékonyági célokra fordítjuk majd.

– Igen, de...

– Semmi baj nem származhat abból, ha csak *megkérdezi*, nemdebár? Ez a keresztényi kötelessége.

– Aligha szükséges, hogy a keresztényi kötelességemre figyelmeztessen – jegyezte meg Mrs. Bloxby törődötten, és a számtalan egyházközségi látogatásra gondolt, meg az anyák összejöveteleire a Carsely Hölgyegyletben. Nahát, gondolta, miközben szemügyre vette a lelkészt, igazán nagyon erőszakos ahhoz képest, hogy milyen ártatlannak látszik, mintha kettőig se tudna számolni. Arthur Chance kistermetű ember volt vastag szemüveggel és őszes hajjal, amely szarvakhoz hasonlóan meredezett gyűrött és ráncos képe két oldalán. Húsz évvel fiatalabb nőt vett feleségül, jutott eszébe Mrs. Bloxbynak. Talán belekényszerítette a házasságba, gondolta.

– Nézze, megteszek minden tőlem telhetőt, de nem ígérhetek semmit. Mikor van az ünnepség?

– Szombathoz egy hétre.

– Tehát csak egy hét. Nem hagy Mrs. Raisinnek semmi időt.

– Megsegíti majd a Jóisten – felelte Mr. Chance.

Agatha Raisin középkorú nő volt, aki feladta sikeres közönségszervezői munkáját, hogy korán visszavonuljon egy faluba Cotswoldsban. De hamar úgy találta, hogy a tétlenség nem az ő világa, és nekifogott megalkotni saját magánnyomozó cégét. Most, hogy már ez is sikeresen működött, azt kívánta, bárcsak több ideje lenne pihenni. Ráadásul az a sok ügy, amelyek elárasztották az irodáját, csupa ostobaság volt: zavaros válások, elszökött kölykök, eltűnt cicák és kutyák, és olykor-olykor egy-egy üzleti kémkedés. Elkezdte hétvégeken bezárni az irodát, mert úgy érezte, minőségi időt veszít el – persze elfelejtette, hogy amikor temérdek minőségi ideje volt, akkor meg nem tudott mit kezdeni vele.

Ahhoz képest, hogy az ötvenes évei elején járt, még mindig kitűnően festett. A haja, bár színeztetni kényszerült, szépen fénylett, a lábai pedig kimondottan jó lábak voltak. A szemei aprók, viszont alig akadt pár ránc. Bőséges keblekkel dicsekedhetett, ám a dereka eléggé vastag volt, legnagyobb bánatára.

Péntek este, amikor hazaért, először üdvözölte két macskáját, Hodge-ot és Boswellt, lerúgta a cipőjét, kevert magának egy méretes gin-tonikot, rágyújtott egy cigarettára, és megkönnyebbült sóhajjal kényelmesen hátradőlt a kanapén.

Szórakozottan tűnődött, vajon merre járhat exférje, James Lacey. A szomszédságában lakott, de mivel mint utazó író kereste a kenyerét, gyakran járt külföldön. Agatha szokása szerint keresgélt az elméjében, kutatta, hol lehet a régi megszállottság, a régi vágyódás a férfi iránt, de úgy tűnt, örökre nyoma veszett. Agatha magára maradt, a rögeszméje nélkül, végre elfelejtette mindazt a fájdalmat és nyomorúságot, ami az exe utáni vágyakozás okozott neki, és már csak a futó öröm pillanataira emlékezett.

Egyszer csak megszólalt a csengő. Agatha felpattant a kanapéről és ment, hogy kinyissa az ajtót. Felderült az arca, amikor meglátta Mrs. Bloxbyt.

– Jöjjön be! – kiáltotta. – Éppen egy gin-tonikot kortyolgatok. Kér maga is egyet?

– Nem, de egy sherryt szívesen elfogadnék.

Agatha időnként eltöprengett azon, gyakran visszaemlékezve saját szegényes neveltetésére, hogy milyen lenne kívül-belül olyan úrinőnek lenni, mint Mrs. Bloxby. A lelkész felesége egy meglehetősen bő tweedszoknyát viselt, és egy valaha jobb napokat látott rózsaszínű blúzt. Szürke haja megszőkött a kontya fogságából hátul a nyakán, de a kedvesség és méltóság ismerős légköre most is

körüllengte.

Ők ketten a Carsely Hölgyegylet hagyományai szerint magázódtak, és mindig vezetéknevükön szólították egymást.

Agatha töltött egy sherryt Mrs. Bloxbynak.

– Egy ideje nem találkoztunk – mondta. – Túl sok a dolog.

Mrs. Bloxby szürke szemén átfutott egy kis lelki-furdalás.

– Megvan még az a fiatal nyomozója, Toni Gilmour?

– Igen, hála istennek. Kiválóan dolgozik. De azt hiszem, kénytelenek leszünk visszaadni bizonyos eseteket. Igazán nem akarok több ügyet elvállalni.

Mrs. Bloxby belekortyolt a sherryjébe, és szórakozottan így szólt:

– Tudtam, hogy nagyon elfoglalt. Pontosan ezt mondtam neki én is.

– Kinek?

– Mr. Arthur Chance-nek. Az Alázatos Szent Odó lelkésze.

– A micsodáé?

– Egy angolszász szent. Már elfelejtettem, mit csinált. Olyan sokan vannak.

– Na és hogy került szóba a nevem a Mr. Chance-szel folytatott társalgásában?

– Ő Comfrey Magnában lakik...

– Életemben nem jártam arra.

– Ezzel sokan vannak így. Kívül esik a turistaútvonalakon. Akárhogy is, holnaphoz egy hétre rendezik meg az éves fesztiváljukat, és Mr. Chance azt akarta, könyörögjek magának, hogy szerezzen nyilvánosságot az eseménynek a kedvükért.

– Van ebben a lelkészben bármi különleges? Bármi, ami indokolná, hogy megtegyem?

– Csak mert az ünnepség jótékonyági célokat szolgál. És mert olyan erőszakos.

Agatha elmosolyodott.

– Pont úgy néz ki, mint egy asszony, akit épp most zaklattak. Tudja mit, holnap reggel autóval odamegyünk, és én egy jól hallható *nemet* fogok mondani neki, ő pedig nem fogja többet nyaggatni magát.

– Ez olyan kedves öntől, Mrs. Raisin. Én nem vagyok túl erős, amikor nemet kell mondanom jótéteményekre.

Téli napokon, amikor zuhogott az eső, és vastag köd ült a hegyeken, Agatha időnként elcsodálkozott, mi a csudát csinál ő Cotswoldsban, a házikója zsúpteteje alá temetve.

De amikor másnap reggel elindultak Mrs. Bloxbyval, a vidék igazi meleg tavaszi napnak örvendhetett. Kökénybokrok tarkították a sövénykerítéseket, lilaakác és iszalag kúszott a kertek kőfalain, kék harangvirágok rezdültek meg a szellő legapróbb fuvallatára, és a fejük felett hatalmas kék ég ívelt.

Mrs. Bloxby elirányította Agathát a vidéki kis utak labirintusában.

– Na, végre itt vagyunk – mondta végül. – Csak álljon meg közvetlenül a templom előtt.

Agatha úgy vélte, Comfrey Magna furcsa, titokzatos falu. Nem látszottak új épületek, amelyek elcsúfíthatták volna az elszórtan álló ősrégi házak sorát az út mindkét felén. Senkit sem látott sem a főúton, sem a kertekben, sem az ablakoknál.

– Hajmeresztően csendes – jegyezte meg.

– Kevés itt a fiatal, az a baj – mondta Mrs. Bloxby. – Nincsenek első házvásárlók, csak olyanok, akik utolsók.

– Nem hinném, hogy olyan túl drágák lennének a házak egy ilyen kriptában, mint ez – mondta Agatha, miközben leparkolt.

– A házak mindenütt rémségesen drágák.

Kiszálltak a kocsiból.

– Ott van a lelkészlak – mutatta Mrs. Bloxby. – Átvágunk a templomkerten.

A lelkészlak egy vén, szürke épület volt, sátortetővel, amelyet régi cotswoldi tetőcserepek fedtek. Ezek a cserepek egy vagyonba kerültek, de a helyi önkormányzat sosem engedte volna, hogy eladják őket, hacsak nem helyettesítik pontosan ugyanolyannal, ami, természetesen, értelmetlenné tette a műveletet.

Mikor a templomkertbe léptek, Agatha meglátott egy embert, aki épp egy sír felett állt, melyre az imént virágokat fektetett. Megfordult, megpillantotta őket és rájuk mosolygott.

Agatha sűrűn pislogott. A férfi magas volt, szőke, enyhén napbarnított, jóvágású arccal, zöld szemekkel. Nocsak, igazi zöld szeme van, gondolta Agatha, egy szikra barna sincs benne. Tweed sportzakót viselt és zsávoly lovaglónadrágot.

– Jó reggelt! – üdvözölte Mrs. Bloxby nyájasan, de közben könyökével megbökte Agathát, aki mintha a földre gyökerezett volna.

– Jó reggelt! – felelte a férfi.

– Ez ki volt? – kérdezte halkán Agatha, miközben a lelkészlak ajtaja felé közeledtek.

– Fogalmam sincs.

Mrs. Bloxby becsengetett. Az ajtót egy magas nő nyitotta ki, aki csupán egy balett-szettet viselt. Hosszú haját padlizsánszínűre festette, és simán kibontva hordta. Elégé kellemetlen vonásai voltak – keskeny, vékony ajkak, hosszú, keskeny szemek. Az orra is vékony volt, egy furcsa dudorral a közepén, mintha egyszer eltört és azután rosszul forrt volna össze. Negyvenhez közel, gondolta Agatha.

– Most félbeszakították a Pilates-gyakorlataimat – mondta a nő.

– Mr. Chance-hez jöttünk – mondta Mrs. Bloxby.

– Akkor biztosan maguk a PR-osok. A dolgozószobában találják. Én Trixie Chance vagyok.

Atyaég, gondolta Mrs. Bloxby. Gyakran jutott eszébe, hogy a trendi lelkészfeleségek éppolyan mértékben tehetnek a gyülekezet létszámának csökkenéséről, mint a trendi lelkészek. Mrs. Chance ismerős típus volt számára: folyton kétségbeesetten próbált „menő” lenni, követte a legutolsó divathóbortokat, idézgette a legújabb popbandák nevét.

Trixie eltűnt. Miután belöktek egy pár ajtót, mely az előszobából nyílt, megtalálták a dolgozószobát. Arthur Chance egy óriási viktoriánus íróasztal mögött ült, amelyen papírok tornyosultak.

Körbeszaladt az asztal körül, hogy üdvözölje őket, világos szeme sütött vastag szemüvege mögött. Megrázta Agatha kezét.

– Drága asszonyom, tudtam, hogy el fog jönni. Milyen csodálatos öntől, hogy segít nekünk!

Agatha kiszabadította a kezét.

– Azért jöttem, hogy megmondjam... – kezdte.

Kintről gyöngyöző nevetés hangzott fel, és az ablakon keresztül Agatha meglátta Trixie-t, amint azzal a jóképű fickóval beszélget.

– Ki az az ember? – kérdezte, és kimutatott az ablakon.

Arthur meglepetten fordult meg.

– Ó, ő egyike egyházközségi tagjainknak – monda. – Mr. George Selby. Olyan tragikus, ahogy a felesége meghalt! George nagyon komoly erőforrásom volt a fesztivál megszervezésében, ő rendelte a nagy sátrakat arra az esetre, ha esne az eső. Ez bizony fontos a mi csalfa angol klímánkat tekintetbe véve, nem igaz, Mrs. Raisin?

– Természetesen – hagyta jóvá Agatha. – Talán ha behívná Mr. Selbyt, megtárgyalhatnánk együtt a publicitás kérdését?

– Hogyne, hogyne. – Arthur kirobogott. Mrs. Bloxby elfojtott egy sóhajt. Pontosan tudta, hogy barátnője most újabb romantikus ábránd üldözésébe fog. Szívből kívánta, és nem először, hogy Agatha végre nőjön már fel.

George Selby a lelkész után lépett be a dolgozószobába. Agathára mosolygott.

– Bizonyos abban, hogy szeretné ezt csinálni? – kérdezte. – Mr. Chance olykor eléggé rámenős.

– Ó, egyáltalán nem gond – mondta Agatha, és arra gondolt, jobb lett volna, ha magas sarkút vesz fel a kényelmes lapos szandál helyett, amit viselt.

De amikor leírták neki a várható eseményt, összeszorult a gyomra. A helybéli zenekar fog játszani, és falubeli férfiak egy csoportja történelmi táncot ad elő. A többi program mindenféle verseny, ki süti a legjobb tortát, kenyeret, kié a legjobb savanyúság, legízesebb mártás. A legfőbb attrakció a házi készítésű lekvárok kóstolása volt.

Agatha csendben ült, miután a lelkész körvonalazta a nap eseményeit. De George gyönyörű zöld szeméből együttérző pillantások hullottak rá, és egyszer csak ragyogó ötlete támadt.

– Igen, meg tudom csinálni – jelentette ki. – De nem hagytak nekem túl sok időt, úgyhogy most rám kell bízniuk. – George-hoz fordult. – Talán jövő héten

valamikor együtt vacsorázhatnánk, hogy átbeszéljük a teendőket...

A férfi mintha habozott volna.

– Remek gondolat! – vágta rá a lelkész. – Tervezzék meg a kampányunkat. Mircesterben van egy kiváló étterem. Trixie, a feleségem különösen odavan érte. La Belle Cuisine. Miért ne mennénk oda szerdán mindannyian vacsorázni?

– Kiváló – mondta Agatha borúsan.

– Igen – mondta George a lelkesedés minden látható jele nélkül.

Agatha csapata – Phil Marshall és Patrick Mulligan nyomozók, az ifjú Toni Gilmour és Mrs. Freedman, titkárnő és mindenek – csak most értesült arról, hogy a szokásos hétfői értekezlet elmarad.

– Csak folytassa mindenki, amit éppen csinál – mondta Agatha. – Nekem most el kell adnom egy templomi ünnepséget.

Toni szenvedett. Megint egy újabb válási esetet kapott, és utálta a válásokat. De még ott időzött az irodában, és lenyűgözve hallgatta Agatha Raisint, ahogy a legrámenősebb modorában telefonál:

– Igen, úgy vélem, ki kell küldeniük egy riportert. Egy igazi ételkampány zajlik itt. Finom, házilag készült falusi ételek a sok szupermarketbeli szemét helyett. És még egy meglepetést is ígérhetek. Igen, én vagyok Agatha Raisin. Nem, most nem gyilkosság lesz, haha. Csak küldjön egy riportert.

Aztán a következő hívás.

– Betsy Wilsonnal akarok beszélni.

Toni szinte megdermedt. Betsy Wilson híres popénekes volt.

– Mondja meg, hogy Agatha Raisin keresi. Halló, Betsy drágám, emlékszik rám? Szeretném, ha jövő szombaton maga nyitna meg egy templomi fesztivált. Tudom, mennyire szoros az időbeosztása, de véletlenül tudom, hogy éppen lesz szünete két meló között. Ott lesz az egész sajtó. Jót fog tenni az imidzsének. A majorság királynője, ilyesmi. Nagy kalap, lebegő ruhaköltemény, kecs és báj – gyerünk, csajsz, mire végzünk, már el is jegyeztem magát Harry herceggel. Igen, jöjjön csak el, és én kitalálom, hogy tudom odahívni a herceget. – Agatha ezek után meghagyta Betsynek, hogy délután két órára pontosan érkezzen meg, és elmagyarázta, hol található Comfrey Magna.

– Széles, mint a deszkakerítés – mormogta –, de eljön.

– De hát ez egy híres nő! – hüledezett Toni. – Miért vállalja el?

– A karrierje lefelé indult azután a drogbotrány után – magyarázta Agatha. – Én csináltam egy kis ingyenmunkát neki és újra pályára állítottam.

Ismét felvette a telefont.

– Hírrészleg? Felejtsék el az egészséges házi kosztot. Jobb hírem van. A fesztivált nem más nyitja meg, mint Betsy Wilson. Iiiigen. Gondoltam, hogy ez tetszeni fog maguknak.

Toni várt, míg Agatha befejezi a telefonjait, aztán megkérdezte:

– Tényleg meg tudná szerezni Harry herceget?

– Természetesen nem, de az a süket tehát azt hiszi, hogy mindenre képes vagyok.

A szerda esti vacsorán egyedül Trixie Chance örült Agatha híreinek, miszerint a fesztivált nem más, mint Betsy Wilson fogja megnyitni. George Selby aggodását fejezte ki:

– De a falut le fogják rohanni a tizenévesek meg a sajtó. Ez valóságos katasztrófa lesz.

Agatha kissé pánikba esett. Mostanra már elintézte, hogy az országos lapok ugyanúgy kiszálljanak, mint a helyi orgánok.

– Értem – felelte. – Lelkész úr, a fesztivált maga nyitja meg egy imádsággal. Szerezzenek megfelelő hangosítást. A gyülekezet méreteiben kell gondolkodni. Én meg ráveszem Betsyt, hogy énekelje el a „Csodás kegy” zsoltárt. Hogy megadja a hangulatot.

A lelkész szeme felragyogott.

– Már látom is magam előtt – lelkendezett, kezeit összefonva, mintha imádkozna.

– Igen, én is – morogta George. – Tömeg és szemét mindenütt.

Trixie megszorította a karját.

– Ó, ne duzzogjon, ne legyen már ilyen mérges mackó. A kicsi Trixie szinte repes az izgalomtól!

Megvan vagy százhetven centi – gondolta Agatha fanyarul –, és azok a személyek, akik képesek magukról egyes szám harmadik személyben beszélni, mindig szörnyen unalmasak.

– Csodás lesz! – örvendezett Agatha. – Most aztán igazán felraktam a térképre Comfrey Magna falvát!

Közben azon töprengett, hogy tudna megszervezni egy estét, amelyen csak kettesben lennének George-dzsal. Nem tűnhet túl *sóvárnak*. A pasik kiszúrják akár két kontinensen át, ha valakiben túl nagy a szükség.

George az egész étkezés alatt próbált tiltakozni a popsztár érkezése ellen. De a lelkész és a felesége túlságosan izgatottak lettek ahhoz, hogy odafigyeljenek rá.

George egyszer csak elkezdett rosszálló pillantásokat lövellni rá azokkal a fűzőld szemével. Áthajolt az asztalon, félbeszakítva a lelkész lelkes tervezgetését, és hidegen közölte:

– Úgy döntöttem, én nem óhajtok részt venni ebben az egészben.

– De George! – visította Trixie. – Maga szerzi a sátrakat meg egyebeket!

– Biztos vagyok benne, hogy a rendkívül hatékony Mrs. Raisin meg tudja ezt oldani helyettem. Én csak azért szálltam be, mert a Szent Odó temploma gyönyörű, és a fesztivál alkalmat ad rá, hogy elvégezzük rajta a szükséges javításokat, valamint hogy pénzt gyűjtsünk jótékonyági célra.

– Figyeljen ide – kezdte Agatha, aki még inkább megrémült, hogy George, ez a csodás úriember, eltűnni látszik jelenlegi, férfihiányos életéből –, van egy ötletem, amivel annyi pénzt szerezhet, hogy akár egy katedrálist is felépíthet belőle. Csak egy napig tartó káosz ez az egész. Felállíthat ideiglenes kapukat mindkét úton, ami a faluba vezet, és kérhet fejenként öt font belépti díjat mindenkitől, aki a faluba tart. Néhány gazdát meg kell fizetni, hogy biztosítsanak parkolóhelyet a földjükön. Vannak itt cserkészek?

– Igen – mondta a lelkész.

– Bízzák meg őket a kocsik leparkolásával és pénzbeszedéssel, bármennyit kérnek, egy vagyont fognak összeszedni.

Riadt csend támadt. A lelkész úgy festett, mintha valaki most ajándékozta volna meg a Szent Grállal. George kelleetlenül elmosolyodott.

– Azt hiszem, ez működhet. De nincs sok időnk.

– Hívjanak össze egy sürgős tanácskozást a községházán holnap – javasolta Agatha élénken.

– Már csak pár napunk maradt – figyelmeztette George.

– Meg tudjuk csinálni – biztatta Agatha. – Tudom, hogy képesek vagyunk rá.

– Mi lesz azzal a rengeteg emberrel, aki eljön? Szólnunk kell a rendőrségnek is.

Agatha kissé megijedt, mikor belegondolt, hogyan fog reagálni rendőr őrmester barátja, Bill Wong.

– Ezt én elintézem – mondta. – És megbízok egy biztonsági céget a terület felügyeletével.

– Maga egy angyal – jelentette ki boldogan a lelkész.

De George nyugtalannak látszott.

– Úgy érzem, semmi jó nem fog kisülni ebből – mondta.

A vacsora nyolcra már be is fejeződött, mert a lelkész korán szeretett enni és korán lefeküdni.

Agatha egy vágyakozó búcsúpillantást vetett George jól szabott, távolodó hátára, amint a férfi a kocsijához sietett.

Többet kell megtudnia róla. Mrs. Bloxby egészen biztosan tud valamit.

Még ezen az estén, később, Mrs. Bloxby megrettenve hallgatta Agatha terveit. Úgy érezte, most, hogy Agatha így előretört, mint valami buldózer, már nem lenne értelme tiltakozni. Amikor barátnője – lelkesülten magasztalva a cotswoldsi tavasz hihetetlen gyönyörűségét – távozott, Mrs. Bloxby elfojtott egy sóhajt. Attól tartott, Agatha szépségről alkotott felfogását erősen befolyásolták a hormonjai. Bárcsak ne látta volna meg azt a férfit a templomkertben! Régóta ismerte a barátnőjét. Agathát újabb megszállottság kezdte hatalmába keríteni, és amíg ez fennáll, Cotswolds gyönyörű lesz, és minden ócska popsláger különös jelentést fog hordozni számára.

Péntek este Agatha rendkívül haragos látogatót kapott Bill Wong személyében.

– Először nekem kellett volna elmondania, mik a terveit – panaszkodott –, és én megtettem volna minden tőlem telhetőt, hogy megállítsam. Betsy Wilson! Ez

legalább olyan szörnyű, mintha Céline Diont bérelné fel erre az alkalomra.

Csak kevéssé csillapította haragját a hír, hogy Agatha leszerződött egy biztonsági céget, amely megígérte, hogy annyi emberét küldi ki a helyszínre, amennyit csak tud.

Bill egy kínai apa és egy gloucesteri anya csemetéje volt. Örökölte apja mandulavágású szemét, és ezek a szemek most gyanakodva fürkészték Agatha arcát.

– Kiről van szó? – kérdezte.

– Hogyhogy kiről?

– Maga belepistult valakibe.

– Bill, nem tudna legalább csak egyszer valami jót is feltételezni rólam? Én ezt az egészet jótékonyságból csinálom.

– Mondja maga. De szombaton én magam is elmegyek oda.

– No és a maga szerelmi élete hogy áll? – vágott vissza Agatha. – Még mindig találkozgat az én ifjú nyomozómmal, Toni Gilmourral?

– Elmegyünk olykor ide-oda, ha mindkettőnknek akad egy kis szabad ideje, de...

– De micsoda?

– Agatha, nem tudná valahogy kideríteni, mit gondolhat rólam Toni? Nagyon kedves, és szeret is engem, de nem érzem benne a szikrát, nincs jelen a szenvedély. Anya és apa nagyon szeretik őt...

Agatha élesen szemügyre vette a férfit.

– Bill, tudja, hogy nem járhat egy lánnyal azon az alapon, hogy az anyja meg az apja kedvelik. *Maga* vágyódik utána?

– Ne hozzon zavarba.

– Rendben. Kiderítem magának, mik a lány szándékai.

– Akkor most megyek. Holnap találkozunk.

Agatha a konyhaszéken ült, és egyetlen lágy, ruganyos mozdulattal felpattant, hogy kikísérje.

– Maga csípőprotézist kapott! – kiáltotta Bill.

– Badarság. Nem is volt ízületi gyulladásom. Csak megrándítottam egy izmomat.

Agathának nem állt szándékában elárulni sem Billnek, sem senki másnak, hogy ezer fontot fizetett egy csípőinjekcióért a Nuffield Kórházban, Cheltenhamben. A sebész figyelmeztette, hogy hamarosan szüksége lesz egy csípőprotézisre, de most, hogy nem voltak fájdalmai, Agatha hajlamos volt elfelejteni, amit mondott. Az ízületi gyulladás olyan öreges dolog. Teljesen biztos volt benne, hogy csak megrándította egy izmát.

George Selby kénytelen volt magának bevallani, hogy a nap teljes sikernek látszik. Betsy Wilson azon ritka popénekesek közé tartozott, akit a családok és a tizenévesek egyaránt kedveltek. Azt is el kellett ismernie, hogy ha nem ő nyitja meg a fesztivált, akkor alig pár ember jelenlétére lehetett volna számítani. Az ünnepség fénypontjának szánták a házi lekvárok legjobbjának kiválasztását kóstolás útján. Kis lekvárosedénykéket tettek ki, az emberek sorra végigkóstolták őket, aztán egy cédulát dobtak kedvencük nevével egy szavazódobozba.

A nap felhőtlen, kék égről sütött le rájuk a tavasz teljes szépségével. Eddig hideg, nyirkos korai tavaszban volt részük, és lám, a hirtelen jó idő és meleg hatására mintha minden egyszerre szökkent volna szárba: virágzott a cseresznye és az orgona, a lilaakác, a galagonya, és minden gyümölcsfa dicsőségesen pompázott a falucskát övező gyümölcsöskertekben.

Betsy Wilson lenge, rózsákkal díszített ruhában jelent meg, rövid köszöntőt tartott, majd összefonta a kezét, és elénekelte legújabb slágerét, a „Minden második vasárnap”-ot. Melodramatikus ballada volt, sok ismétléssel. Tiszta, fiatal hangja lebegve szállt a cotswoldsi hegyek felé. Még a cinikus újságírók is csendben, megilletődve hallgatták.

Betsy még két másik balladát adott elő, majd a „Csodás kegy” eléneklésével fejezte be. Utána személyi testőrei gyorsan betuszkolták egy hosszú limuzinba. Az őt kísérő zenekar összepakolt és átadta helyét a falusi bandának.

Ekkor Toni, aki Agatha mellett állt, megrántotta a blúza ujját, és így szólt:

– Ez fura.

– Mi fura? – kérdezte Agatha.

– Nézze azt a rengeteg tinédzsert, akik odakint gyülekeznek a lekvárkóstoló sátor előtt.

– Nahát! Ha tudtam volna, hogy ennyire népszerű program lesz, külön belépti díjat számítottam volna fel érte – mondta Agatha.

– Nem lehet, hogy valaki drogot terjeszt abban a sátorban? – kérdezte Toni.

– Miért?

– Mert egyesek, akik onnan jönnek ki, úgy festenek, mintha beszívtak volna.

Agatha éppen azon volt, hogy odamenjen a sátorhoz, amikor sikoltozás és zűrzavar hangjai hallatszottak a templom felől. Az emberek felfelé mutogattak. Egy nő állt a négyszögletes Román-torony tetején kitárt karral. Amint Agatha a templom felé rohant, nyomában Tonival, hallotta, hogy valaki azt kiáltja:

– A vén Mrs. Andrews az! Valami olyat mondott az imént, hogy ő tud repülni.

Agatha látta, hogy George berohan a templomba, ő utána futott, majd Toni utána. George eltűnt egy ajtó mögött a templom hátuljában, ahonnan lépcsők vezettek a toronyba. Agatha felrohant a lépcsőkön, zihálva és levegő után kapkodva érte el a tetejét. Kitántorgott a tetőre.

Mrs. Andrews fent állt a mellvéden.

– Tudok repülni – mondta ábrándosan. – Akárcsak Superman.

George a nő felé lendült – de már későn.

Furcsa kis nevetéssel Mrs. Andrews levetette magát a mélybe. George, Agatha és Toni nyakukat nyújtogatva néztek át a mellvéd felett. Mrs. Andrews összetörve feküdt egy lapos sírkövön, feje körül lassan sötét vértócsa terjedt szét.

George holtsápadt volt.

– Mi a csuda üthetett belé? Tökéletesen egészséges asszony volt!

– A lekvár – szólalt meg Toni hirtelen. – Azt hiszem, valaki beletett valamit a lekvárba.

– Menj le oda – rendelkezett Agatha –, és mondd meg a biztonsági őröknek, hogy zárják le azt az átkozott sátrat.

Maga is sietett volna Toni után, de George megragadta a karját.

– Mi ez az egész a lekvárral?

– Toninak feltűnt, hogy rengeteg tinédzser gyűlik össze a lekvárkóstoló sátor előtt, és úgy kerülnek elő, mintha beszívtak volna. Le kell mennem oda.

Mikor leértek a templom elé, egy nő lépett hozzájuk kétségbeesve.

– Hívják a mentőket. Az idős Mrs. Jessop beleugrott a folyóba.

A rendőrök kézi hangszórókon keresztül kiabálva intézkedtek, hogy mindenki maradjon ott, ahol van, amíg ki nem kérdezik.

– Több ezren vannak – érkezett lihegve Toni. – Mondtam Billnek, hogy valami baj lehet a lekvárral.

Második fejezet

Sir Charles Fraith, Agatha egy barátja papucsos lábát feltette egy lábtartóra a nappalijában, és bekapcsolta a televíziót, hogy megnézze a BBC híreit.

Agatha kétségbeesett arca tűnt fel a képernyőn, szinte ráugrott.

– Nem tudom, mi történt – mondta a riporternek. – Azt hiszem, valami őrült tett valamit a lekvárba.

A riporter azzal folytatta, hogy leírta az eseményeket, amelyek Agatha katasztrofális templomi fesztiválján történtek. Mrs. Andrews és Mrs. Jessop mellett még két falubeli szenvedett szívrohamot.

A kamera végigpásztázta a falut. Úgy festett, mintha az egész megyéből minden rendőr összegyűlt volna a helyszínen, buzgón jegyezték fel a neveket és címeket. Soha nem fogják megbocsátani Agathának ennek a költségeit, gondolta Charles. – Átmegyek oda ma este és összeszedem a tudnivalókat.

Mikor leszállt az alkony Cotswolds felett, és a bimbózó virágok fehérén ragyogtak a fakuló fényben, minden békésnek és nyugodtan látszott, kivéve Comfrey Magna faluját.

A nevezetes sátoron belül, halogénlámpák éles fényétől megvilágítva a lekvárkóstolás két szervezője, Mrs. Glarely és Mrs. Cranton üldögélt halkán sírdogálva.

Agathát és Tonit bent a sátorban kérdezték ki, olyan sokszor, hogy Agathának már a századik alkalomnak tűnt.

Vele szemben ült Wilkes főfelügyelő, Collins őrmester társaságában. Bill Wongot ez a Collins nevű csúf, rámenős nőszemély kényszerítette tétlenségre, aki azt bizonygatta Wilkesnek, hogy Billt befolyásolja Agathával való barátsága, és nem vehet részt a kihallgatáson. Bill korábban azt mondta, Collinst át fogják

helyezni a Metropolitan Rendőrség kötelékébe, de Billnek az az erősödő érzése támadt, hogy visszautasították a nőt. Agatha mögött, ismételt kihallgatásra várva, ott állt a lelkész, a felesége és George.

– Na mármost, ez a Betsy Wilson – mondta Wilkes – érintett volt valamilyen drogotrányban pár évvel ezelőtt.

– Most már tiszta – felelte Agatha –, és a közelébe se ment a lekvárkóstoló sáturnak. Betsy egyenesen a színpadhoz ment. A zenekara korábban érkezett és felállították a felszerelést. Betsy elénekelte a dalait és azután távozott.

– És a bandatagok? – kérdezte nyersen Collins. A haját olyan szorosan kötötte hátra, hogy Agatha csodálkozott, hogy nem könnyezik tőle a szeme. – Az effélék mindig drogoznak. Feltéve, hogy drogról van szó, és nem valami ronda helyi fűszerről a lekvárban.

– Azt hiszem, LSD lehetett – szólalt meg hirtelen Toni. – Gondolkodtam ezen. Az hallucinogén.

– És ezt vajon honnan tudja, ifjú hölgy? – firtatta Wilkes.

– Volt egy eset, amelyet ebben az évben még korábbanadtunk át a worcesteri nyomozóirodának – felelte Toni. – Emlékszik, Agatha? Egy anya azt gondolta, hogy a fia kábítószeres. Követtem a srácot Eveshambe, egy klubba, és kiderült, hogy ott egészen nyíltan osztogatnak bélyegeket. Úgyhogy informáltam a rendőrséget és a klubban razziát tartottak.

– Miféle bélyegek azok?

– Az LSD – felelte Toni – általában kis négyszögletes itatóspapírban található, amiket bélyegeknek hívnak. De víztiszta folyadékként is hozzáférhető. Csak annyit kellett valakinek tennie, hogy pár cseppet tesz mindegyik lekvárkóstoló edénybe. Úgy tudom, a műsort korán reggel készítették elő, aztán a szervezők hazamentek reggelizni. Nem lenne rossz ötlet utánanézni a drog forrásának. Az LSD nem olyan gyakori manapság a szórakozóhelyeken. Inkább Ecstasyt, kokaint, cracket vagy heroint használnak.

Toni csinos fiatal, tizennyolc éves lány volt, természetes szőke hajjal. Collins ellenszenvező pillantást vetett rá.

– Úgy látom, meglehetősen sokat tud a drogokról.

– Ez a munkámhoz tartozik – felelte Toni. – Nyomozó vagyok. Tudja, ezért

jöttem rá arra is, hogy a két szervező üresen hagyta a sátrat egy időre. Mielőtt a sátrat megnyitották a nyilvánosság előtt, a különféle lekvárosedényeket fehér vászonnal fedték le, amit rajzszögekkel rögzítettek. A sátrat csak akkor nyitották meg az érdeklődők előtt, amikor Betsy már befejezte a műsorát.

– Nem mi voltunk – sírta Mrs. Glarely.

– Szükségünk lesz minden asszony nevére, aki lekvárt adományozott – mondta Wilkes. Nagyon sóhajtott. – Sokan vannak?

– Csak hatan – mondta Toni, és elővette a jegyzetfüzetét. – Itt megvan nekem a nevük és a címük.

– Jó kislány – mondta Wilkes, és Agatha érezte a féltékenység kis késszúrását. Míg ő fáradtnak és elnyűttnek érezte magát, itt volt Toni, aki olyan friss volt, mint egy szál margaréta. Vajon George felfigyelt Tonira? Ez a gond a középkorú úriemberekkel. Megengedik nekik, hogy fiatal lányokról képzelegjenek. De ha egy középkorú nő egy fiatal emberről merészel ábrándozni, akkor lilomtiprónak tekintik.

– És – folytatta Toni – Mrs. Cranton ezektől a hölgyektől függetlenül azt mondta, hogy a sátorban csak a következő emberek jártak, mielőtt hivatalosan megnyitották volna: Mr. George Selby, a lelkész és a felesége, valamint egy Hal Bassett nevű sertéstenyésztő...

– Mit csinált egy sertéstenyésztő a lekvárkóstoló sátorban, még mielőtt kinyitották volna? – szakította félbe Wilkes.

– Megpróbált előzetes kóstolóhoz jutni. Kanálszámra eszi a házi lekvárt. Aztán ott volt még Miss Triast-Perkins az udvarházból. Ő azt nyilatkozta, hogy csak ellenőrizni akarja a dekorációt minden eseménynél. Szerinte Mrs. Raisin tönkreteszi a falut azzal, hogy úgy szervezi meg a fesztivált, mint valami olcsó cirkuszt.

Agatha utálta, hogy kihagyják a beszélgetésből.

– Folytathatnánk mindezt holnap reggel? – szólt közbe.

– Nekem még be kell engednem a sátras embereket, hogy összeszedjék a felszerelést – mondta George.

– Csak még néhány kérdés! – csattant fel Collins.

És így folytatódott majdnem éjfélig, amikor mindannyiukat elengedték, de jelenteniük kell majd egy mobil rendőri egységnek, akik reggel itt lesznek a faluban.

Mikor mind kisérták a sátorból, Agatha megkérdezte George-ot:

– Tudja már, mennyit szedtünk össze?

– A lelkész majd összeszámolja a bevételt – mondta George. – Több ezer fontról lehet szó. Természetesen Mrs. Andrews és Mrs. Jessop rokonait kompenzálni kell, nem beszélve mindenki másról, akinek az egészsége károsodott.

Agatha éppen szóba hozta volna, hogy őt is kompenzálni kell a biztonsági cég alkalmazásáért, de úgy érezte, ez most nagyon szívtelenül hangzana. Elszántan törte a fejét, hogyan tudna összehozni egy randevút George-dzsal, amikor meghallotta, hogy a lelkész a nevéen szólítja.

Vonakodva megfordult, miközben George elsietett.

– Mrs. Raisin – szólt Arthur Chance –, ez egy szörnyűséges ügy. Szeretném megbízni az ön nyomozóirodáját, hogy járjanak utána, ki követte el ezt a rettenetes bűntényt.

Trixie tiltakozott.

– Mindenütt ott vannak már a rendőrök.

– Mrs. Raisin ügynökségének rendkívül jó híre van – mondta határozottan a lelkész.

– Elvállalom – mondta Agatha. – Felelősnek érzem magam.

– Nem csoda – mondta Trixie, és hátracsapta hosszú haját. – Hol van George?

– Azt hiszem, hazament – mondta Agatha. – Én reggel a lehető legkorábban itt leszek.

Arrafelé ment, ahol a kocsiját leparkolta. Ott találta Tonit, már várt rá.

– Felbéreltek bennünket – mondta Agatha. – Azt hiszem, neked és nekem erre az ügyre kellene koncentrálnunk, és Philre és Patrickre hagyni a többi. – Agathának hirtelen eszébe jutott a feladat, amivel Bill megbízta. – Te meg Bill hogy boldogultok egymással? – kérdezte.

– Jól.

– Tombol a szerelem?

– Csak barátok vagyunk. Nem lobbant fel a tűz. Sem bennem, sem Billben, de ő szegény azt hiszi, hogy kell lennie köztünk valaminek, ha már a szülei azt szeretnék. – Toni előzőleg ott akarta hagyni az ügynökséget és csatlakozni a rendőrséghez, de sokkal tartozott Agathának, aki egy brutális otthoni környezetből mentette meg. Talán ha ezzel az ügyel végeztek, akkor elegendő bátorsága lesz lelépni.

– Találkozunk az irodában – mondta Agatha, és elnyomott egy ásítást. – Mondjuk nyolckor. Felhívom Philt és Patriciket, odarendelem őket is olyan korán, amennyire csak lehet.

A háza felé közeledve Agatha meglátta Charles kocsiját, ami ott parkolt előtte. Elöntötte a bosszúság. Most nem érezte úgy, hogy szívesen foglalkozna Charlesszal, és igencsak nehezményezte, hogy a férfi úgy használja a házát, mint valami szállodát.

Bement. Charles békésen aludt a kanapén, a televízió még mindig ment. Agatha kikapcsolta, majd felment a szobájába anélkül, hogy felébresztette volna Charlest. Nem aludt el könnyen. Hánykolódott és forgolódott, folyton eszébe ötlöttek a katasztrofális nap eseményei. Minden olyan jól kezdődött, fegyelmezett tömeg áradt be a faluba és ki a mezőre, ahol felállítottak egy színpadot Betsy számára. Milyen csinosan festett a könnyű ruhájában, ami a legcsekélyebb szellőre is körülengte! Miután Betsy elhajtott, egy csomó ember szintén távozni készült. Aztán jött a katasztrófa, szegény Mrs. Andrews zuhanórepülése a toronyból. Vajon ki tett LSD-t, ha ugyan LSD volt az, a lekvárba? Visszagondolt Toni velős beszámolójára. Az ő ifjú nyomozója igazán jól szerepelt. De ő, Agatha csak ide meg oda rohangált, próbálta rávenni a biztonsági őroket, hogy biztosítsák a helyszínt. Végül nagy nehezen álomba merült, pontosabban egy rémálomba, amelyben Trixie és George kinevették, mert úgy jelent meg az ünnepségen, hogy nem volt rajta ruha.

Reggel kitántorgott az ágyból, mérhetetlenül fáradtnak érezte magát. Lezuhanyozott, felöltözött és lesietett. Charles még mindig szuszogott a kanapén, mellette a macskák. Agatha lefirkantott egy üzenetet, amiben lelkére kötötte, hogy etesse meg a macskákat, aztán kiengedte őket a kertbe és elindult

autóval Mircesterbe, ahol az irodája volt.

Phil Marshall és Patrick Mulligan, akiket Agatha berendelt azon a vasárnap reggelen egy sürgős értekezletre, felhorkantak, amikor az asszony közölte velük, hogy ő és Toni foglalkoznak a Comfrey Magna-beli esettel. Phil Marshall a hetvenes éveit taposta, Patrick nyugdíjas rendőrnnyomozó volt.

– Valaki mást kell felbérelned – közölte Patrick. – Phil és én nem bírunk el kettesben a munkával. Ismerek egy nyugdíjas nyomozót.

– Kezd ez az egész hasonlítani valamiféle időseket foglalkoztató ügynökségre – csattant fel Agatha, aztán amikor meglátta Phil arcán a megbántottságot, gyorsan hozzátette: – Ezer bocsánat. Rendben. Béreljük fel. Mrs. Freedman majd készít neki egy szerződést.

Mrs. Freedman, a titkárnő, kissé elmosolyodott. Már megbeszélték, hogy szerződteni kellene valaki külsőt, még mielőtt Agatha megérkezett volna, és a nyugalmazott nyomozó az ő unokatestvére volt. Agatha átnézte az iratokat, és kiosztotta a hétfő reggeli munkát, azután Tonihoz fordult:

– Jobb lesz, ha mielőbb elmegyünk a tetthelyre. Hemzsegni fog az újságíróktól, habár egy csomóan Betsy küszöbén fognak ácsorogni Londonban. Bosszúsan beharapta az ajkát. Még nem volt ideje belenézni a vasárnap reggeli újságokba, de biztos volt benne, hogy előáshatták azt a régi drogbotrányt Betsyvel kapcsolatban. Muszáj elérnie, hogy a lelkész valahogy úgy nyilatkozzon Betsyről, hogy egy szent – gondolta.

Mikor Agatha és Toni visszaérkeztek Comfrey Magnába, kikerülték a mobil rendőrségi egységet, és egyenesen a lelkészlakba mentek, átküzdve magukat a sajtó embereinek tömegén.

Agatha legnagyobb öröme George nyitotta ki az ajtót.

– Mr. Chance a dolgozószobámban van a könyvelőmmel. Most számoljuk össze a bevételt.

Agatha George után ment a dolgozószobába, és közben ábrándozva nézte a férfi hátát. Kék inget viselt, olyan kéket, mint az ég odafenn, chino-nadrágot és olyan cipőt, ami úgy festett, mintha kézzel készítették volna.

– Ó, Mrs. Raisin! – kiáltotta a lelkész, és kiszaladt az íróasztala mögül, hogy Agatha kezét az övéi közé temesse. – Valóságos vagyon gyűlt össze! Több

jótekonysági alapnak is tekintélyes summát küldhetünk, kijavíthatjuk a templomtetőt, és igen, kompenzálhatjuk az elhunytak hozzátartozóit.

– Mennyi? – kérdezte Agatha.

– Ó, hadd mutassam be a könyvelőnket. Mrs. Raisin, vagy hívhatom netán Agathának?

– Kérem, tegye azt.

– Agatha, szeretném önnek bemutatni Mr. Arnold Birntweathert. Itt lakik a falunkban és kedvesen felajánlotta szolgálatait. Mondja meg neki, mennyi gyűlt össze.

– Harmincezer font – mondta Arnold.

Nagyon alacsony emberke volt, kissé púpos, és aprócska szemeit vastag szemüveg nagyította fel. A haja valószínűtlenül barnának tűnt.

Agatha ismételten kísértést érzett, hogy elkérje tőlük a pénzt a biztonsági cég költségeire, de megint csak tapintatlanságnak érezte. Ráadásul, bármelyik építési vállalkozó, akinek megvan a kellő szakértelme, hogy kijavítsa ezt a templomtetőt, el fogja vinni a pénz nagy részét, ha nem az egészet.

– Hol van Trixie? – kérdezte Agatha, és szemével azt a nőt kereste, akit ő magában csak a „konkurencia”-ként emlegetett, nem épp kedvesen.

– Szegény feleségem elment a fodrászhoz. Olyan nagyon feldúlták a tegnapi események. Úgy érezte, hogy némi szépészeti beavatkozás jó hatással lehet az idegeire. Most át kell mennem a templomba a reggeli istentiszteletre.

– Tudna mondani pár szót odakint a sajtónak az istentisztelet után Betsyről? – kérte Agatha. – Valami szépet, hogy egy ilyen híres popsztár milyen kedvesen rászánta az idejét az ünnepségre...

– Természetesen – mondta Arthur.

– Magával megyek – ajánlkozott George.

– Jó gondolat – helyeselt Agatha élénken.

– Nem kellene nekünk ott kint az embereket kikérdezni? – kérdezte sűgva Toni.

– Mind ott lesznek a templomban – mormogta Agatha, miközben a lelkész kisietett, a prédikációját szorongatva.

Az Alázatos Szent Odó temploma nem került el Cromwell csapatainak figyelmét a múltban. Az ablakkeretekben nem voltak színes üvegek, a napfény ragyogó nyalábjai átlátszó, osztott üvegen hatoltak át. A templom dugig volt. Toni idegeskedett. Ahelyett, hogy haladnának a munkával, most csapdába estek egy reggeli szertartáson.

Agatha azon töprengett, vajon hol találhatott a lelkész felesége egy fodrászt vasárnap. Miközben lassan zajlott az istentisztelet, Agatha lelkiismerete végül megtette a magáét. George az előtte lévő padosorban ült, és ő mást nem is tehetett volna, mint hogy bámulta a tarkóját. Így aztán belecsípett Toni karjába egy hosszan elnyúló „Maradj velem” zsoltár kellős közepén, és oldalra rándította a fejét, jelezve, hogy tűnjenek el.

Mindketten kimentek, és hunyorogtak az éles napfényben. Cserkészek mászkáltak szerte a faluban, és a szemetet gyűjtötték össze nagy nejlonzsákokba. Vagy csapatostól érkeztek ide környékbeli falvakból, gondolta Agatha, vagy ez egy nagyon termékeny közösség.

– Kezdjük Hal Bassett-tel, a sertéstenyésztővel – mondta Agatha.

Megállította az egyik cserkészfiút, és megérdeklődte, tudja-e, hol találja Bassett disznótelepét.

– Én nem idevalósi vagyok – mondta morcosan a kölyök, míg egy hegyes bottal egy elszórt nejlonzacskót bökődött. – Ott kérdezősködjön, annál a répahajú csajnál. Az idevalósi.

A megkérdezett lány elmondta, hogy Hal Bassett farmja a falun kívül, balra a hegyoldalban található.

– Messze van? – kérdezte Agatha. Magas sarkú szandált viselt.

– Nem – mondta a lány, és balra mutatott. – Tovább kell menni a falu végéig, és egyenesen felsétálni a dombon. Van egy tábla, ami jelzi a farmot. Úgy hívják, hogy Bassett Sertésfarmja. El se lehet téveszteni. Messziről bűzlik.

– Mi van, ha ott van a templomban? – kérdezte Toni, mikor elindultak.

– Nem hinném. – Agatha meggyőzte magát, hogy egy lekvárrajongó disznófarmer nem lehet vallásos.

Hosszan tekergő falu volt, talán még egy régi csordaösvény mentén építették fel. A templom az egyik végén helyezkedett el, a farmhoz vezető út a másikon. Az

út két oldalán sorakozó házikóknak nem volt előkertje. Úgy festettek, mintha az út mentén guggolnának, aprón, vénen, titkolózva. Senki sem közlekedett az elhagyatott főutcán. Carselyvel ellentétben nem voltak leágazó utak. Egész Comfrey Magna egyetlen hosszú főutcából állt. A házak közötti egypár résen keresztül Agatha hátsó kertekre láthatott, amelyek bővében voltak a tavasz rügyeinek és bimbóinak, de senki sem gondolt arra, hogy bármit ültessen a kis földszávokra elöl a házak és az út között. A hely elhagyatott volt.

Az utcát macskakövekkel burkolták. Agatha egyik szandáljának sarka beszorult két kockakő közé, és kitörött.

– Várjon itt – mondta Toni. – Én visszafutok és hozom a kocsit.

Agatha irigyen nézte röpködő alakját, amint Toni visszafelé nyargalt az utcán. Szőke haja csak úgy ragyogott a napfényben. Farmert, trikót és lapos szandált viselt. Minek öltöztem így ki? – gondolta Agatha borúsan, és végignézett mustárszínű, rövid szoknyás, lenvászon kosztümjén. – Mert magadra akartad vonni Csodálatos George figyelmét – közölte vele belső nevelőnője. Agatha ugyanis nem volt megáldva semmilyen benne élő gyermekkel, ellenben ott fontoskodott ez a nevelőnő, aki most tovább karattyolt: – Miért voltál ilyen hülye? Hát mit tudsz te erről a George-ról? Talán fel tudott mutatni bármi szellemességet, humort, sármot, egyebet? Nem. Te meg itt vagy kiglancolva, kikészítve, mint szaros Pista Jézus neve napján.

Agatha azután áhítozott, bárcsak jobban sietne Toni. Olyan érzés fogta el, mintha a vén falu minden egyes kövéből ellenszenv sugározna felé. Folyamatosan úgy érezte, az egyik ablak mögött egy arc figyel, látta a szeme sarkából, de amikor odafordult, az ablak vakon, üresen bámult vissza rá.

Megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor végre meglátta Tonit a kocsival. Megállt, Agatha bemászott. – Van egy pár lapos sarkúm ott hátul – mondta. – Azt veszem fel, ha odaérünk a farmhoz.

A farmról kiderült, hogy majdnem a legtetején van egy igencsak meredek domboldalnak, ami kifelé vezet a faluból. – Fogadni mernék, hogy a pasas pont úgy néz ki, mint valamelyik disznaja – mondta Agatha. – Az a sok lekvár. Talán kerek és rózsaszín, mint egy hízott sertés.

– Hát itt valami eszméletlen bűdös van – nyögött fel Toni, mikor behajtottak a farm udvarára.

– Remélem, itthon lesz mindezek után – mondta Agatha, és felvette lapos talpú szandálját, majd megkönnyebbülten megmozgatta a lábujjait.

– Mulatságos, hogy az évnek ebben az időszakában volt ez a lekvárkóstolás – jegyezte meg Toni. – Úgy értem, az ember azt hinné, legalább az eperszüretet megvárják vele.

– Ezen az isten háta mögötti helyen talán fűből csinálják a lekvárt – mondta Agatha. – Nyitva van a farm kapuja. Helló! Van itt valaki?

Sovány, katonás külsejű asszony jelent meg az ajtóban, farmerben és kifakult blúzban. Sűrű, ősz haja volt, szürke szeme, keskeny ajka.

Végigmérte Agathát tetőtől talpig, és sóhajtott.

– Maguk Jehova tanúi – közölte felső osztálybeli akcentussal. – Egyik ajtótól a másikig vonszolják a szerencsétlen kölykeiket.

– Nem vagyok az! – csattant fel Agatha. – A nevem Agatha Raisin, és ez itt az egyik nyomozóm, Miss Toni Gilmour.

– Ó, szóval maga az a nő, aki felelős a tegnapi halálesetekért.

– Nézze – mondta Agatha –, én Mr. Bassett-tel szeretnék beszélni.

– Én Mrs. Bassett vagyok. – A szeme ismét végigpásztázta Agathát tetőtől talpig. – Elhagyhatod a birminghami nyomornegyedet, gondolta Agatha, de mégis mindig ott marad, mélyen legbelül, és várod, hogy alacsonyabb rendűnek érezhesd magad miatta.

– Mr. Bassett az, akivel beszélni akarok. – Agatha apró szemei szúrósan belemélyedtek Mrs. Bassett arcába.

– Jöjjenek be – vetette oda a nő kurtán.

Kövezték a konyhába, ami úgy festett, mintha a *Cotswold Life* magazin lapjairól vágták volna ki. Csillogott és ragyogott a napfényben, a legutolsó evőeszköztől a vörösréz edényekig, amelyek horgokon lógtak a gránitkő konyhapult fölött.

– Várjanak ott – utasította őket Mrs. Bassett, és rámutatott egy konyhaasztalra, amely körül Windsor székek álltak. Kimasírozott a hátsó ajtón, és sztentori hangon elordította magát:

– Hal!

Halk kiáltás volt a válasz.

– Jön – közölte Mrs. Bassett, visszalépve a konyhába.

Mint mindig, Agatha tekintete végigpásztázta a helyiséget hamutartó után kutatva, de egyet sem talált.

Mrs. Bassett kávéét kezdett örölni. Háttal állt nekik, és úgy tűnt, még a létezésükről sem vesz tudomást.

Hal Bassett lépett a konyhába. Mrs. Bassett megperdült.

– Csizma! – kiáltotta.

Hal visszahátrált az ajtóig, leült egy kis sámlira a bejáratnál, és lerángatta zöld gumicsizmáját.

– Kik ezek? – érdeklődött.

– Az az Agatha Raisin nevű nő meg az utánfutója – mondta Mrs. Bassett.

Hal odasétált a konyhaasztalhoz, kifordított egy széket, és megnyergelte. Utálom azokat a pasikat, akik így ülnek le, gondolta Agatha.

Magas, barna hajú férfi volt, kockás ingben és kordnadrágban. Erős disznószagot árasztott.

– Szóval maga az a nőszemély, aki felelős a tegnapi felfordulásért – jegyezte meg. A hangja könnyed volt és kellemes. Szabályos, négyszögletű arca volt. Egyáltalán nem olyan embernek látszott, aki odavan a lekvárkóstolgotó bemutatókért.

– Nem én vagyok a felelős a lekvárban található LSD-ért, ha ugyan az volt az a drog – felelte Agatha.

– Mit várt, miután felbátorított egy seregnyi söpredéket, hogy idejöjjön? – kérdezte Hal.

– Úgy néz ki, hogy a dolognak semmi köze nem volt a látogatókhoz – mondta Agatha. – A lekvárkiállítást korán reggel rendezték el a sátorban a szervezők, Mrs. Glarely és Mrs. Cranton. Csak néhány ember járt a sátorban nyitás előtt, maga, Miss Triast-Perkins, a lelkész és a felesége, meg Mr. Selby. Maga megkóstolta valamelyik lekvárt?

– Nem – felelte Hal. – Próbáltam venni egy csupor szilvalekvárt azokból,

amiket árultak, de azt mondták, hogy várnom kell. Mrs. Cranton nem hagyta, hogy megkóstoljam bármelyiket is, amíg nem nyitottak ki a közönségnek. Aztán a vásárolók elsodortak, amikor jött ez a popénekes agyém.

– Visszament oda?

– Nem tudtam. Az egyik kocám elleni kezdett. Vissza kellett jönnöm ide.

Toni rámosolygott a férfira.

– Nem akarjuk azt mondani, hogy bármi köze lenne a dologhoz. Természetesen nem. De arra gondoltunk, talán láthatott valamit, amíg ott tartózkodott a sátorban.

Hal visszamosolygott.

– Mi a csudát csinál egy ilyen csinos jószág, mint maga, hogy nyomozónak áll? Nem, nem láttam semmit, ami szokatlan lett volna. De ha valami eszembe jut, felhívom. Van névjegye?

Toni elővette egyik névjegyét, de mielőtt a férfi átvehette volna, Mrs. Bassett kikapta a kezéből, és jegesen így szólt:

– Halnak dolga van. Ha befejezték, szeretnénk folytatni.

Éppen a kocsiba szálltak be a farm udvarán, amikor Hal kisietett az épületből. Egy csomag kolbászt nyújtott oda Toninak.

– Tessék – mondta. – Első osztályú disznóból van. Saját malacaim.

– Ez nagyon kedves magától – mondta Toni. – Errefelé mindig ilyen büdös van?

A férfi hahotázott.

– Van egy jó csomó disznóganéj itt felhalmozva, amit eladok a farmeroknak, hogy azzal trágyázzák a földjüket. Holnap eltakarítják. Az én malacaim nem büdösek. Csak jöjjön vissza valamikor, és tartok magának egy túrát.

– Hal! – ordította Mrs. Bassett az ajtóból.

– Jövök!

– Ezt meghódítottad – mondta Agatha, és nyomorultul érezte magát. Milyen nagyszerű lenne fiatalnak és csinosnak lenni, mint Toni! George akkor biztosan szentelne neki némi figyelmet.

– George is ott volt a sátorban – mondta Toni. – Erről elfeledkeztem. Tud róla

valamit?

– Csak annyit, hogy a felesége meghalt.

– Lehet, hogy ő mérgezte meg.

– Most csak vezess – utasította Agatha savanyúan. – Találd meg az udvarházat. Jobb lesz, ha váltunk egy-két szót Miss Triast-Perkinsszel.

Toni visszavezetett a faluba.

– Nem kellene beszámolnunk a rendőrségnek?

– Majd később.

Az emberek kezdtek hazafelé szállingózni az istentiszteletről. Toni leengedte az ablakot, és útbaigazítást kért az udvarházhoz. Azt mondták neki, a falu másik végén van, éppen a templom mögött.

– Láta, hogyan néznek ránk valamennyien? – kérdezte Toni. – Mind a legjobb vasárnapi ruhájukat viselik, de ha középkori ruhákba öltöztetnék őket, az jobban passzolna a képükhöz. Úgy bámultak, mintha tényleg legszívesebben meglincselnének. Fogadni mernék, hogy sok ronda dolog megy itt végbe a zárt ajtók mögött – feleségverés, vérfertőzés, részegeskedés.

– Ó, lehet, hogy túlságosan istenfélők ahhoz, hogy bármi rosszat cselekedjenek – mondta Agatha. – Akárhogy is, el tudom képzelni, hogy valamelyikük megmérgezte azt a lekvárt valami undok mérgező növényvel, de hogy LSD-vel? Nem hiszem, hogy bármelyikük tudná, egyáltalán hogyan jusson hozzá.

– Ó, ó – mondta Toni, és hirtelen beletaposott a fékbe.

– Mi az?

– Bill integet, hogy menjünk oda.

Újabb másfél órányi, Collins és Wilkes vezette szigorú kérdezgetés után Agatha kezdte úgy érezni, mintha ő maga tette volna az LSD-t abba a lekvárosbödönbe.

Mire őt és Tonit végre elengedték, Agatha körülnézett; remélte, hogy megpillantja George-ot, de a férfinak nyoma sem volt sehol.

Beszálltak a kocsiba és elhajtottak az udvarházhoz. A hatalmas vaskapukat kitámasztották, a kapun belül pedig egy afféle szolgálati házikó állt, amelyet hagytak felújítás nélkül romlásnak indulni.

– Kíváncsi vagyok, miért hagyták ezt így – tűnődött Agatha. – Amilyen nagy az érdeklődés manapság a házvásárlás iránt, az ember azt hinné, ezt is eladták.

Az udvarház maga szögletes, György-korabeli épület volt, az elejét ellepte egy vénséges vén lilaakác megannyi kanyargó ága, amelyek épp virágba borultak. Akárcsak az egész falut, ezt is sivár, titokzatos légkör lengte körül. Számos ablakát elzárták, még azokból az időkből, amikor a tulajdonosok megpróbálták megspórolni az ablakadót.

Kiszálltak a kocsiból, és Agatha becsengetett. Türelmesen vártak. Toni körülnézett, látta, hogy a kert teljesen gondozatlan, csupán gazos pázsit és pár rozzant bokor övezte a házat.

Kinyílt az ajtó.

– Ön Miss Triast-Perkins? – kérdezte Agatha.

Törékeny, kis termetű nő állt előtte, középen elválasztott, sima, őszes hajjal. Arca keskeny, nagy szemei sápadtkékek. Kifakult, nyomott mintás nyári ruhát viselt.

– Maga az a nő, aki megszervezte a fesztivált – felelte a nő. – Jöjjenek be.

Kövétek a félhomályos nappaliba, ahol mintha semmi sem változott volna a viktoriánus idők óta: nehéz bútorok, üvegkalitkában kitömött madarak, bekeretezett fotográfiák, és egy hatalmas zongora, amelyet rojtos terítő takart.

– Ön is jelen volt a lekvárkóstoló kiállítás helyszínén, még mielőtt az megnyitott volna – vágott bele Agatha. – Érdekelne, látott-e valakit, aki esetleg felemlhette a vásznat, amivel letakarták a lekvárokat.

– Nem. Megkérdeztem Mrs. Glarelyt, megnézhetem-e, hogy a lekváromat kellően kiemelt helyre tették-e, de elkezdett főnökösködni és nem engedte meg. Azok az általában csendes, félénk nők egészen meg tudnak vadulni, amikor megbízzák őket valami felelős tennivalóval. Mr. Bassett bejött, hogy kiszimatolja, kaphat-e egy kis kóstolót, de őt is visszautasították. Mr. Bassett meg én beszélgettünk a lelkésszel, meg azzal a bolondos feleségével, aki éppen megérkezett. Ó, és a drága Mr. George Selby. Szegény ember. Mennyire gyászolja a feleségét. Olyan csinos asszony volt, és sokat dolgozott az egyházközségnek.

– Hogyan halt meg? – érdeklődött Agatha.

– Szegény teremtés leesett a lépcsőről. Egy tálcát vitt a kezében mindenfélével,

és elvétette a lépést. George építész, és én már figyelmeztettem azzal a lépcsővel kapcsolatban. Van egy régi kis háza a templom közelében. Nagyon régi lépcsők, kőből, tudja, amelyekről mélyen le kell lépni.

– Mikor történt ez?

– Tavaly júniusban. Nem hiszem, hogy még egyszer megnőszülne. Senki sem érhet fel Sarah-val.

– Sarah a volt feleség?

– Igen.

– Csinos volt?

Mi a fenét csinál Agatha? – töprengett Toni.

– Ó, igazi kifinomult teremtés. – Agatha kezdte magát terebélyesnek és alaktalannak érezni.

Toni közbeszólt:

– A probléma a következő. Úgy gondoljuk, valaki LSD-t tehetett a lekvárkóstoltató edényekbe. A fesztivál fiatal látogatói pedig csak akkor kezdtek el ott csoportosulni, miután megtörtént a dolog, vagyis belekerült a drog a lekvárba. Az pedig a kezdet kezdetén történhetett, amikor a lekvárkóstoló megnyílt a közönség előtt.

– Meg kell kérdezniük a szervezőket, hogy ki volt még ott. Én elmentem és körbesétáltam, hogy megnézzem a többi látnivalót.

– Hol lakik Mrs. Cranton és Mrs. Glarely?

– A kocsma két oldalán a főút mentén. Mrs. Glarely a közelebbi oldalán, Mrs. Cranton a túloldalon.

– Ha eszébe jutna valami, bármi, ami segíthet, kérem, telefonáljon nekem – hagyta meg Agatha, és átadta a névjegyét.

Odakint Toni megkérdezte:

– Miért tett fel annyi kérdést George-dzal kapcsolatban?

– Ő is ott volt a sátorban a kezdetekkor – felelte Agatha védekezően.

– Gondolkodtam – mondta Toni. – Nem lehetett túl bonyolult beletenni egy kis LSD-t a lekvárba. Víziszta folyadék. Bélyeg helyett lehetséges, hogy valaki egy

kicsi üveget rejtett el a tenyerében. De túl sok a gyanúsított. Hogy a pokolba fogunk rájönni, hogy melyikük lehetett az?

– Csak tovább kell nyomoznunk. – Ezúttal Agatha ült a kormánynál, ám ahogy közeledtek a parókia felé, meglátta George-ot bemenni, és rátaposott a fékre.

– Toni, azt hiszem, jó ötlet lenne, ha továbbmennél, és szépen önállóan kikérdeznéd azokat a hölgyeket. Én valaminek utána akarok nézni a lelkésznel.

És éppen most látta meg, amint George bemegy a lelkészlakba – gondolta Toni.
– Tényleg üldözi azt a pasast.

De hangosan csak ennyit mondott vidám hangon:

– Csak parkoljon le. Én gyalog megyek.

Amikor Toni elment, Agatha elővett egy kis kozmetikai táskát a kesztyűtartóból, és helyrehozta a képét meg a haját.

A lelkészlak ajtaja nyitva állt. Besétált, hangokat hallott az épület hátulja felől. Kinézett a konyhaablakon, és döbbenetesen vette észre, hogy nemcsak George és a lelkész meg a felesége tartózkodnak ott, hanem Charles Fraith is. Egy kerek kerti asztal körül ültek egy cédrusfa árnyékában, és élénken beszélgettek. Trixie Chance haja szőkére változott. Hosszú fürtjei arany hullámokban hullottak a vállára. Hol a nyavalyában talált vasárnap olyan helyet, ahol befesthették a haját?
– töprengett Agatha. És a francba azzal az átkozott Charlesszal!

Ahogy a csoport felé közeledett, Charles rákiáltott:

– Helló, Aggie, miért nem keltettél fel, amikor hazajöttél tegnap éjjel?

Trixie láthatóan jól szórakozott. Miközben Agatha leült egy székre az asztal mellé, meg is kérdezte: – Maguk ketten egy pár?

– Csakis barátok! – csattant fel Agatha.

– Mindjárt gondoltam. Egy kicsit fiatal magához.

Agatha az ötvenes évei elején járt, Charles a negyvenes éveiben. Agatha úgy döntött, gyűlöli Trixie-t. Szellő suhant át a kerten, amitől valóságos szíromzuhatag pergett le egy gyümölcsfáról és kezdett szédítő körforgásba a pázsit felett. A szellő meglebbentette Trixie egy arany fürtjét, és elhelyezte George vállán. Nagyon közel ültek egymáshoz.

– Hogyan haladsz a nyomozással? – érdeklődött Charles.

– Nem jutottam túl messzire. A gyanúsítottak listája egyre csak nő.

– Érdekelne, vajon egy bizonyos fajta lekvárról van-e szó, amely tartalmazta az LSD-t – morfondírozott Charles. – Ha a törvényszékiek rájönnek, melyik volt, akkor annak a készítőjére lehet összpontosítani.

– Nem stimmel – mondta Agatha. – Túl sokan kábultak el. Toni szerint valakinél lehetett egy kis üvegcsé ezzel a szerrel. Talán a rendőrségnek azt kellene kikutatnia, honnan jöhetett. Nemigen látni olyan drogdílereket, akik kis üvegcsében árulnak ilyesmit.

– Négyzetes, zselés kis lemezekben is kapható – mondta Charles.

– Ezt honnan tudod?

– Ma reggel kigugliztam a számítógépeden – mondta Charles.

Charles pontosan olyan lustának és lazának tűnt, mint mindig. Rövid ujjú kockás inget viselt, és azt a fajta puha, drága kék farmert, ami egy vagyonba kerül. Szőke haja lenyírva, csinos vonásain látszott, hogy jól mulat, miközben tekintetét Agatha és a társaság többi tagja közt járatta.

– Jöttem, hogy segítek neked – mondta Agathának. – Talán kezdhethénk a lekvárkészítőkkel.

– Toni most beszél közülük kettővel, úgyhogy marad négy. – Agatha elővette a jegyzetfüzetét. – Nem, marad kettő, mert Mrs. Andrews és Mrs. Jessop is a lekvárkészítők között voltak. A megmaradt kettő Miss Tubby és Miss Tolling. Sokat versengtek egymással a lekvárkészítők?

– Nem hiszem – mondta a lelkész. – Általában Mrs. Andrews nyerte meg a versenyt. A darabos marmeládja verhetetlen volt.

– Van még valaki – vetette fel Agatha. – Miss Triast-Perkins az udvarházból. Azt mondta, ő is vitt lekvárt a kóstolóra.

– El is feledkeztem róla – mondta Trixie. – Ez az első év, amikor bármiben részt vesz.

– Tehát hol találjuk Miss Tubbyt és Miss Tollingot? – kérdezte Charles.

– Együtt laknak – mondta a lelkész.

– Lesbikusok – tette hozzá Trixie, és gyűrűs ujjai között csavargatta egyik arany hajfürtjét.

– Nos, drágám – szólt figyelmeztetőleg Arthur –, biztos vagyok benne, hogy ez teljesen ártatlan viszony. A Rose Cottage-ben élnek, a kocsmával szemben.

– Még nem láttam itt kocsmát – mondta Agatha.

– Eredetileg üzlet volt. Egy kissé távolabb áll az úttól. Úgy hívják, hogy Morgó Manus.

– Furcsa egy név.

– Talán valamikor Zöld Ember volt a neve.

– Hova lett az a rengeteg riporter? – kérdezte Agatha.

– A rendőrség úgy döntött, akadályozzák a nyomozást, és kitiltotta őket a faluból, úgyhogy többet nem jönnek ide.

Toninak nem sikerült semmit kiszednie sem Mrs. Glarelyből, sem Mrs. Crantonból. Mindkét helyszínen előkerültek a férjek, és utasították, hogy tűnjön el. Most a napfényben sétált visszafelé a főúton.

A sátrat, ahol a bemutató zajlott, éppen most szedték szét a szerelők. Toni megállt és nézte, amint leszedik a takaróvásznat. Ahogy lehullott, valami kicsi és csillogó gurult elő a hajtások közül, és ott hevert a fűvön. Toni odarohant. Egy kicsi üvegfiola volt.

– Állj! – kiáltott rá a munkásokra. – Bizonyíték! Álljanak meg! Hívják a rendőrséget.

Kinyílt a mobil rendőri egység ajtaja, és kiszállt Bill Wong.

– Ide, Bill! – kiabált Toni.

Bill futva csatlakozott hozzá, mire Toni rámutatott a fűben heverő üvegcsére. Bill gumikesztyűt húzott, elővett egy zacskót a lehetséges bizonyítéknak, óvatosan felvette az üvegcsét és belepottyantotta.

– Miért nem láttuk ezt azelőtt? – kérdezte.

– A vászonborításból esett ki, amikor leszerelték a sátrat – mondta Toni.

– Gyere vissza velem, és mondd el, mit láttál. Ne hagyd, hogy Collins felidegesítsen. Nincs kizárva, hogy azt mondja majd, te tetted oda!

Harmadik fejezet

Trixie igazán vonzó nő – jegyezte meg Charles, miközben ő és Agatha a falu főutcáján sétáltak.

- Ha valaki szereti az öregedő hippiket – fanyalgott Agatha ingerlékenyen.
- Gyönyörű haja van, el kell ismerned. Mint Hamupipókének.
- Kicsodának? – dohogott Agatha. Nem sűrűn volt része tündérmesékben nyomasztó gyermekkorán.
- Nem érdekes. Ki ez a George nevű fazon?
- Csak egy falubeli, aki segített a fesztivál megszervezésében – mondta Agatha könnyedén, tudván, hogy Charles figyelő tekintete az arcát pásztázza.
- Egyedülálló?
- Özvegy.
- Aha!
- Mi az, hogy aha?
- Már megint odavagy.
- Fogalmam sincs, miről beszélsz. De itt az a kocsmá. Pontosan úgy fest, mint egy átalakított bolt. Nem csoda, ha nem vettem észre eddig.
- És itt van a Rose Cottage. Csöngess be.
- Nincsen csengő.
- Akkor kopogj a kopogtatóval.

Agatha felemelte a nehéz sárgaréz kopogtatót, mely egy oroszlánfejet formázott gyűrűvel a szájában, és erősen kopogott.

A bal kéz felé eső ablak mögött meglebbent a csipkefüggöny. Agatha türelmetlenül várt arra, amit két idősebb vénkisasszonynak képzelt el.

Kinyílt az ajtó, és egy fiatal nő állt ott, két kezét viseltes farmerje övébe dugva. Kerek, rózsás arcán szemüveg ült, haja fiúsan rövidre nyírva.

– Igen?

– Miss Tubbyt és Miss Tollingot keresem – mondta Agatha.

– Én vagyok Maggie Tubby. Mit óhajt?

– A nevem Agatha Raisin. Ez itt Charles Fraith. Magánnyomozó vagyok, engem kért fel a lelkészük arra, hogy derítsem ki, mi történt a fesztiválon. Szeretnék feltenni önnek néhány kérdést.

– Jöjjenek be. A kertben vagyunk.

Kivezette őket a kis házon át egy hosszan elnyúló hátsó kertbe, ahol egy másik nő gyomlált.

– Phyllis! – szólította Maggie. – Látogatók!

Phyllis felegyenesedett, és kezét törölgetve állt. Agatha harmincasnak saccolta. Magas volt, korán őszülő hajjal és macskaszerű arccal. Milyen sok errefelé az ősz haj, gondolta Agatha. Soha nem jut eszükbe, hogy hajfestés is van a világon?

Maggie elmagyarázta a látogatás okát. Phyllis egy kerti asztalra és székekre mutatott.

– Ülünk le – javasolta.

– Tudomásom szerint önök mindketten beneveztek lekvárral a kóstolóra – kezdte Agatha.

– Igen, szilvalekvárral. Az a specialitásunk.

– Megkóstolták valamelyiket az ott kiállított lekvárok közül?

– Ó, igen – mondta Maggie. – Micsoda repülés!

– Melyik volt az?

– Miss Triast-Perkins műremeke. Minden olyan mókás lett. Elkezdtem villódzó fényeket látni.

– Nem gondolt rá, hogy figyelmeztessen valakit?

– Én csak arra gondoltam, hogy a lekvárt rosszul tartósították – mint egyes illetőket, akiket ismerünk. – Maggie sunyi pillantást vetett Phyllisre. Mindketten

Agathára néztek és kuncogtak.

Bárcsak ti díszpintyek ugrottatok volna le a toronyból, párosával, gondolta Agatha.

Charles szólalt meg:

- Van valami ötletük, ki tehetett ilyet?
- Természetesen – mondta Phyllis.
- Ki? – követelte Agatha mohón a választ.
- Nos, senki más, mint Sybilla Triast-Perkins.
- Milyen bizonyítékuk van? – kérdezte Charles.
- Csak annyi, hogy már azelőtt is gyilkolt, úgyhogy annak a tébolyult nőszemélynek talán nem esett nehezére újra megtenni.
- Kit ölt meg? – Agatha szinte ordította a kérdést.
- Sarah Selbyt, azt a szegény kis teremtest.
- George Selby feleségét? Azt, aki leesett a lépcsőn?
- Lelőkték – mondta Maggie.
- Akkor miért nem tartóztatták le a nőt?
- Nem volt konkrét bizonyíték, mellesleg a rendőrfőnök a haverja. Ő meg éppen akkor ott volt látogatóban. Azt mesélte, hogy Sarah felment a lépcsőn, hogy lehozza a reggelizőtálcát. Mert George mindig ágyba vitte neki a reggelit. Megbotlott, és Sybilla szerint lebukfencezett a lépcsőn a hall kőpadlójára, és kitörte nyakát. De itt van a csalafintaság. A hullamerevség beállta arról árulkodott, hogy Sarah egy óráig feküdt ott, mielőtt Sybilla hívta a mentőket és a rendőrséget.
- Mi volt a kifogás, amiért nem hívta őket rögtön? – kérdezte Agatha.
- Sybilla azt mondta, hogy elájult a soktól, és mikor magához tért, szédelgett és rosszul volt, és egy órájába telt, mire magához tért anyyira, hogy összeszedje az erejét a telefonáláshoz – magyarázta Phyllis.
- Miért akarhatta megölni Sarah Selbyt? – kérdeze Agatha.

Phyllis és Maggie összenéztek. Phyllis megszólalt:

– Meg volt örülve George-ért. Állandóan a házához járt ilyen vagy olyan ürügyekkel, de ama végzetes látogatás előtt sohasem telefonált, csak amikor George otthon volt. Van egy irodája Mircesterben, habár néha otthonról is dolgozik. Építész.

– A faluban mindenki ezt a nőt gyanúsítja? – kérdezte Agatha.

– Nem, csak mi ketten. Itt a világ végén mind egy kicsit maradiak. Tudja, meghúzzák magukat az udvarház úrihölgye előtt. Már amilyen úrinő. Oké, a Triast család valóban felsőbb osztály, de az öreg Perkins azzal szedte össze a vagyonát, hogy biológiailag lebomló macskavécéket árult.

– Az otthona egy kicsit leharcoltnak tűnt – mondta Agatha.

– Mert egy fukar dög, azért – mondta Maggie.

– Akkor miért nem adja el például azt a portáslakást?

– Vesszek meg, ha tudom – mondta Maggie. – Talán ott kotyvasztja a mérgeit.
– Ő és Phyllis szívből nevettek.

– És maguk miből élnek? – érdeklődött Agatha. – LSD-t gyártanak? – Még nem felejtette el azt a kis „rosszul konzervált” beszélésüket.

– Én festek – mondta Phyllis –, Maggie cserépedényeket készít. Nincs egy kis lelki-furdalása? Ha nem lettek volna olyan nagyszabású tervei a fesztivállal kapcsolatban, akkor ez mind nem történik meg.

– Ha maguk úgy vélik, hogy Sybilla tette – válaszolt Agatha –, akkor igazán semmi jelentősége annak, hogy hány ember jött el a fesztiválra.

Charles és Agatha elindultak. Amint visszafelé mentek, Agatha rózsás ábrándozásba merült. Meg fogja oldani Sarah Selby halálesetének rejtélyét. Gyöngéden közli majd az eredményt George-dzsal, miközben fogja a kezét és a szemébe néz.

– Köszönöm – leheli George. – Most már lezárhatom magamban. Azt hittem, szegény Sarah-t sohasem helyettesítheti senki, de most...

– Ébresztő, Aggie – szólt rá Charles. – Miközben itt gyalogolsz, nagyon hülye vigyor ül a képeden.

– Az eseten gondolkodom. – Agathát nagyon dühítette, hogy félbeszakították ábrándozását. A lelkészház látótávolságában Agatha megpillantotta George-ot,

amint épp búcsút int Trixie-nek. A nő harsányan kacagott valamin, amit a férfi mondott, és arcon csókolta.

Hajhosszabbítás, gondolta Agatha. Ez az. Hajhosszabbítást kell csináltatnom.

Toni szaladt oda hozzájuk, és elmesélte Agathának, hogy megtalálták a fiolát.

– Akárki tette az LSD-t a lekvárba, az tehette az üvegcsét a váson egyik hajlásába – lelkesedett.

Agatha hallotta, hogy valaki a nevéen szólítja, és mosolyogva fordult meg, hogy George-ot üdvözölje.

– Nagyon aggódom a helyzet miatt. Talált már valamilyen nyomot? – kérdezte a férfi.

– Egész sokat – felelte Agatha. Támadt egy ötlete. – Nézze, én most nagyon elfoglalt vagyok. Itt a névjegyem. Átjöhetne a házamba, Carselybe ma este egy italtra. Mondjuk hétkor. És én szívesen beszámolok.

– Remek – mondta George, és a felső zsebébe tette a névjegyet. – Akkor ott találkozunk.

Helyes, gondolta Agatha, most már csak Charlestól kell megszabadulnom.

Úgy döntött, befejezi a napot. Azt mondta Toninak és Charlesnak, hogy mivel a sajtó mindenütt ott toporog a falu körül, a rendőrség meg elárasztotta a falut, jobb lesz, ha másnap jönnek vissza, amikor már kicsit lenyugodtak a kedélyek.

Közben a cserkészek hordták az összeszedett szeméttel teli zsákokat a mobil rendőrségi egység oldalához, és ledobták a földre. Egy csapat fáradt kinézetű rendőrnő nekilátott, hogy átvizsgálja a zsákok tartalmát.

Agatha látta, hogy két idősebb hölgyet kísérnek a rendőri járműhöz.

– Ők Mrs. Glarely és Mrs. Cranton, azt hiszem – mondta Toni. – Este felhívom Billt, és meglátjuk, elmondja-e nekem, amit ők mondtak.

Agatha éppen megkeményítette magát, hogy valamivel elhajtsa Charlest, mikor az megszólalt:

– Ma este el kell mennem valahova. Talán holnap találkozunk, később.

– Van még ma valami tennivalóm? – kérdezte Toni. – Vagy maradjak itt és szimatoljak körbe egy kicsit a magam módján?

– Csak lássuk, rá tudod-e venni Billt, hogy elmondjon valamit – mondta Agatha. Most már alig várta, hogy leléphessen végre és szépészeti előkészületeket tehessen az előtte álló estére. De a kötelesség szólította, és tudta, be kell ugrania az irodába is, mielőtt hazamegy.

A gondoskodó Mrs. Freedman éppen kávéval és keksszel kínált egy embert, amikor Agatha megérkezett.

– Ez itt a volt nyomozó, Jimmy Wilson őrmester – mondta. – Jimmy, íme a főnököd, Mrs. Raisin.

Jimmy középtermetű, harcias természetű férfinak látszott. Kerek arca volt, kicsi disznószeme, nyomott orra, a száját összeszorította. Agatha nagy megkönnyebbülésére úgy tűnt, korai ötvenes éveit tapossa.

– Korán vonult vissza? – kérdezte tőle.

– Rákos beteg lettem – felelte Jimmy. – Mire túljutottam rajta, úgy éreztem, rám fér egy hosszabb pihenés, úgyhogy nyugdíjba mentem. De jól vagyok és készen állok a munkára. Jó kapcsolataim vannak a rendőrséggel.

– Túl vagyunk terhelve munkával – mondta Agatha –, és Mrs. Freedman ad magának valamit, amivel elkezdheti. Aláírta a szerződést?

– Igen, a kuzinom odaadta nekem az összes papírt.

– Kuzin? – kérdezte Agatha, és összevont szemöldökkel nézett Mrs. Freedmanre.

Az elpirult.

– Nos, szüksége volt valakire, és én tudtam, hogy Jimmy jó nyomozó.

– Meglátjuk, hogy megy a dolog – mondta Agatha. – Szeretném, ha a rendőrségi ismerőseitől mindent megtudna ezzel a Comfrey Magna-beli ügyel kapcsolatban, amit lehet. De ezzel majd akkor foglalkozunk, ha sikerült valamennyit felszámolni a feltorlódott egyéb feladatainkból. Most rohannom kell. Fontos beszélgetést kell lebonyolítanom az ügyel kapcsolatban, amelyben nyomozok.

Agatha éppen leszedte az arcára tett maszkot, és a képét mosta, amikor csengettek. Szenvedő ábrázattal nézett az órájára. Hat óra. Ez nem lehet George. Szárazra törölte az arcát, és lesietett, hogy kinyissa az ajtót. Mrs. Bloxby állt

előtte.

– Ó, jöjjön be – mondta Agatha. – Várom valakit ma estére egy italra, és éppen rendbe szedem az arcomat. Kávé? Sherry?

– Nekem semmi – mondta Mrs. Bloxby, és követte Agathát a konyhába. – Érdeklődött George Selby után?

– Igen – felelte Agatha. – Ami azt illeti, ő az, aki ma este idejön.

– Minek? – firtatta Mrs. Bloxby.

– Mert tudni szeretné, hogyan haladok a nyomozással – mondta Agatha ingerlékenyen.

– Tudja, hogyan halt meg a felesége?

– Igen, leesett a lépcsőn. Bizonyos Miss Triast-Perkins volt jelen, de elvileg sokkos állapotban ahhoz, hogy azonnal hívja a mentőket, és ezért egy órával később került rá sor.

– Mindez természetesen csak pletyka – mondta vonakodva Mrs. Bloxby. – És tudja, hogy a pletyka mennyire megbízhatatlan forrás.

– Hallottam, hogy Miss Triast-Perkins szemet vetett George-ra.

– Ennél egy kicsikét többről van szó. A mendemonda szerint Mr. Selby határozottan bátorította a hölgy vonzalmát.

– Milyen viktoriánus módon fogalmaz! Bátorította az érdeklődését, komolyan...

– Hát, ha nem akarja meghallgatni...

– Elnézést. De igen, akarom. Miért bátorította volna George? Aligha egy vonzó cicababa.

– Miss Triast-Perkins nagyon gazdag. Nem szeret költekezni, de úgy tűnik, Mr. Selby rávette, hogy készíttessen vele tervrajzokat a portáslak felújítására, és az udvarház igencsak költséges kijavítására és átalakítására. A nő aztán ezt egyfajta csalinak használta ahhoz, hogy a férfi folyton hívogassa, tétovázzon és halogasson. Miss Triast-Perkins sosem telefonált akkor, amikor Mr. Selby nem volt otthon, és természetesen furcsa, hogy aznap telefonált, mégpedig olyan korán, közvetlenül miután Mr. Selby távozott. Ráadásul abban az időben Mr. Selby anyagi nehézségekkel küzdött. Éppen befejezett egy költséges építési munkát valakinek, aki aztán csődbe ment és nem tudott fizetni. A feleségének

komoly életbiztosítása volt. A faluban az a pletyka járta, habár mint tudjuk, a pletyka meglehetősen rosszindulatú dolog, hogy George nagyon türelmetlen lett már azzal kapcsolatban, hogy kivasalja Miss Triast-Perkinsből az építésre vonatkozó szerződést, és többé-kevésbé azzal kecsegtette a nőt, hogy feleségül venné, ha szabad lenne, amivel szinte felbátorította, hogy lökje le a feleségét a lépcsőn. Ó, már ennyi az idő? Igazán mennem kell.

Miután gondosan elhelyezte ezt a füstölgő bombát, Mrs. Bloxby gyorsan elsietett.

– Ördög és pokol! – mormogta Agatha, miközben ismét felfelé igyekezett a lépcsőn. – Ebből semmi sem lehet igaz.

De izgalma és várakozása az estével kapcsolatban máris alábbhagyott valamennyire. Tudta, hogy róla is úgy hírlík, jó módú asszony. Nos, majd meglátja. Ha George elkezd arra célozgatni, hogy ideje lenne újjáépíteni a házát, akkor fel lesz rá készülve.

Hét órára Agatha tökéletesen felkészült látogatója fogadására. Nagyon rövid szoknyát húzott, testszínű harisnyát, fehér selyemblúzt, és nagyon magas sarkú cipőt.

Mikor ajtót nyitott George-nak, csalódottan látta, hogy az igencsak lezseren öltözött, nyitott nyakú csíkos inget viselt, vászonnadrágot és viseltes sportdzsekit. Behívta a nappalijába, elkészítette neki a whiskeyt, amit kért, töltött magának egy gin-tonikot, aztán töprengeni kezdett, hova üljön le. Sose lett volna szabad ilyen rövid szoknyához harisnyát vennie. Ha a kanapéra vagy egy fotelbe ülne, a szoknyája felcsúszna, és kilátszana a harisnya felső szegélye. Végül egy kemény, egyenes székre telepedett.

George a kanapét választotta, és kezében dédelgette az italát.

– Ronda egy ügy – állapította meg rosszkedvűen. – Van gyanúsított?

– Jelenleg csak egy – mondta Agatha.

– Kicsoda?

– Sybilla Triast-Perkins.

– Ne legyen nevetséges. Sybilla a légynek sem tudna véteni.

– Ott volt a sátorban, mielőtt hivatalosan megnyitották volna a kiállítást. Az ő

lekvárja volt az egyik, amiről tudjuk, hogy volt benne LSD.

– Én is ott voltam a sátorban. Közelébe se ment a lekvároknak.

– Várjunk csak! Elfelejtettük, hogy a sátor üres volt! Hatkor állították fel, aztán mindenki elment reggelizni. Bárki a faluból besurranhatott oda ezalatt. Tudom, hogy a lekvárokat letakarták vászonnal és le is rajzszögezték, de mi sem lehetett egyszerűbb, mint felemelni a vásznat és belecsempészni az LSD-t a lekvárba.

– Mrs. Raisin...

– Agatha, ha kérhetem.

– Agatha. Én magam is kint voltam hajnalban, hogy ellenőrizsem az összes sátrat, és megnézzem, biztonságosak-e. Reméltem, hogy vannak fontos információi, de ez mind csak a régi jó spekuláció.

Mennyi mindent elnézünk a szépségnek, jutott hirtelen Agatha eszébe. Ha ez itt most egy kicsi, kopasz ember lenne vastag szemüveggel, akkor eléggé ingerült lennék.

– Márpedig így oldódnak meg az ügyek – mondta ki hangosan. – Az ember beszélget itt meg ott, és átgondolja. A legfontosabb nyomok gyakran a gyanúsítottak jelleméből adódnak. Mit gondol Trixie-ről?

A férfi hátravetette a fejét, úgy nevetett.

– Trixie! Komolyan, Agatha. Ez már igazán túlzás.

– Miért? – makacskodott Agatha.

– Mert ő egy elbűvölő asszony, és a lelkesz felesége.

Meglehetősen bosszúsnak látszott, úgyhogy Agatha gyorsan továbblépett.

– És mi van a szervezőkkel? Mrs. Glarely és Mrs. Cranton?

– Ártatlan hölgyek. Egy csomó hasznos munkát végeznek a faluban. Ott nem talál semmi gonoszt.

Agatha felsóhajtott.

– Tudna valaki másra gondolni?

– Valamiért én úgy érzem, a kívülállók közül lehet valaki.

– De a látogatóknak nem volt rá lehetősége.

– Lehet, hogy volt.

– Amire feltétlenül rá kell jönnöm – töprengett hangosan Agatha –, hogy Mrs. Andrews és Mrs. Jessop pontosan mikor kóstolta meg a lekvárt. Az asszisztensem, Toni megpróbált beszélni a két szervezővel, de a férjek elkergették. Mi lenne, ha maga beszélne velük?

A férfi hirtelen elmosolyodott. Agatha meghökkenve pillantott rá.

– Nincs jobb időpont, mint a jelen pillanat. Miért ne mennénk oda most? Meglátom, mit tehetek.

Agatha úszott a boldogságban, amikor George BMW-jében ülve elindultak az estébe. Amint puhán átgördültek a cotswoldi utcácskákon, úgy érezte, a vidéki tavasz még soha nem volt ennél gyönyörűbb.

Comfrey Magnába érve George egyenesen végighajtott a főutcán, és leparkolt Mrs. Cranton háza előtt. Mr. Cranton nyitott ajtót. Kicsi, morcos, idősebb ember volt.

– 'Estét, Mr. Selby. A nejem ki van borulva.

– Szeretnék vele váltani egy pár szót – mondta George megnyugtató hangon. – Nem tart soká. Be kell látnia, hogy fontos kiderítenünk, ki követhette el ezt a szörnyűséget.

– Jó, de ne sokáig. Nagyon ki van készülve az asszony.

Mrs. Cranton egy zsúfolt, áporodott levegőjű nappaliban ült, teázott és kekszet ropogtatott.

– Nocsak, Mr. Selby! – élénkült fel. – Milyen kedves öntől, hogy meglátogat.

– Aggódtam ön miatt – mondta George.

Agatha fejében megszólalt egy cinikus kis hang: akkor kapcsolja ki meg be a vonzerejét, amikor csak akarja, mint valami masinát.

– Ez itt a nyomozó, Mrs. Raisin. Mr. Chance alkalmazta azért, hogy megtudja, ki követhette el ezt a szörnyűséget. Hogy érzi magát?

– Már nem olyan rosszul. Csak egy kicsit kóstoltam abból a borzalmas dologból. Emlékszem, Miss Tubby szilvalekvárja volt. Tavaly kavicsokat hagyott benne. Mondtam Dorisnak, vagyis Mrs. Glarelynek, hogy ellenőrzöm, nem tette-e meg idén is. Mi itt ebben a faluban nagyon komolyan vesszük a lekvárfőzést, de Miss

Tubby és Miss Tolling afféle viccet csinálnak belőle. Szóval megkóstoltam egy cseppet, aztán Doris is, és aztán egyszer csak mindketten elkezdtek furán érezni magunkat.

– Mikor történt ez? – kérdezte Agatha.

– Nos, közvetlenül mielőtt megnyitottuk volna a sátrat. A lelkész és a felesége, maga, Mr. Selby, Miss Triast-Perkins és Mr. Bassett éppen elmentek.

– Tehát valaki besurranhatott, mialatt önök reggeliztek? – kérdezte Agatha.

– De a sátor zárva volt. Összekötöttük a sátorlapot a bejáratnál.

– Valaki talán kikötötte. Arra gondolok, hogy volt ott valaki más ebben a korai órában?

– Mr. Selbyt láttam ott. Aztán Miss Corrie felállította a tombola standját. Lássuk csak... nem, nem emlékszem senki másra.

– Nem zavarunk tovább – mondta George. – Hagyjuk, hadd pihenjen.

Mrs. Glarely férje belelovalta magát egy hatalmas kirohanásba a hippik és drogosok ellen, miközben két botra támaszkodva meredt rájuk.

George figyelmesen hallgatta, majd így szólt:

– Teljesen érthető, hogy ilyen feldúlt. De az a szomorú helyzet, hogy a jelek szerint a lekvárt még azelőtt mérgezhették meg, mielőtt a látogatók megérkeztek volna.

Mr. Glarely magas, vézna ember volt, arcát megvénítette és megrongálta az életen át tartó sértettség. – Gondolom, jobb lesz, ha az asszonyt kérdezik – mondta kelletlenül.

Újabb nappali. Mrs. Glarely valami átlátszó folyadékot ivott, szagából ítélve Agatha szerint tiszta gin lehetett. Lapos pillantást vetett rájuk. Akár Mrs. Cranton ikernővére lehetett volna – őszes haj, amit keményre daueroltak, ráncos arc, sápadt szempár.

George előbb elmondta, mit tudtak meg a barátnőjétől, azután megkérdezte:

– Tehát, amikor végeztek a kiállítás elrendezésével, és elmentek, látott valakit a közelben?

De Mrs. Glarely csak Miss Corrie-t látta a tombola standjánál.

– Azt hiszem, érdemes lenne meglátogatni Fred Corrie-t – javasolta George, amikor elhagyták a Glarely házat.

– Azt hittem, egy nőről van szó.

– Ó, ez a beceneve. A Frederica rövidítése. Ő sem bánja.

Agatha belül felhorkant. Nagydarab, szívélyes nőt képzelt el háziasszonyos aggyal.

– Csak pár háznyira van – mondta George.

Ám a nő, aki ajtót nyitott, manószerű jelenség volt, olyan, mintha egyenesen a *Gyűrűk urából* lépett volna elő. Hosszú, sima, ezüstös haja volt, édes arca, és tökéletes alakja, amit előnyösen kirajzolt a fehér indiai muszlinból készült, testhez álló ruha.

Lábujjhegyre állt és arcon csókolta George-ot.

– Gyere be. Ki ez?

George bemutatta Agathát. Fred bevezette őket a házába, egészen hátra, ahová egy tágas télikertet építettek. Bambusznádból készült székekkel és színes, puha párnákkal teli kanapékkal bútorozták be. Néhány egzotikus növény díszítette, melyeket agyagedényekbe ültettek.

Nagyon csöndes hely volt, csupán egy feketerigó esti fütyörészése hallatszott egy orgonabokorról, mely kint hajlongott a kertben.

– Nem tudom, tudsz-e segíteni nekünk – kezdte George. – Mrs. Raisin azt próbálja kideríteni, ki mesterkedett a lekvárral. Te nagyon korán keltél, és felállítottad a tombolastandot. Láttál valakit?

– Láttam azt a két hölgyet, Mrs. Glarelyt és Mrs. Crantont, amikor elhagyták a sátrat. Nem igazán figyeltem oda. Nyugtalan éjszakám volt, úgyhogy korán felkeltem, hogy kirakjam a holmit, aztán úgy döntöttem, hogy hazajövök és alszom még egy kicsit.

– Nem tartott attól, hogy valaki elcseni valamelyik nyereleménytárgyat? – kérdezte Agatha.

Fred csilingelően felkacagott.

– Nem, mindig ugyanaz a halom ócskaság van kint, kivéve egy üveg whiskeyt és egy üveg gint, amiket nem hagytam ott. A szerencsekerékkel meg egészen

biztosan senki sem akart meglógni. Amikor elkezdtek érkezni a látogatók, nagyon gyorsan eladtam az összes jegyet, forgattam a kereket, és sikerült mindentől megszabadulnom, még attól a paradicsomos szardíniakonzervtől is, amit minden évben kirakunk.

– Ha esetleg beszélhetnénk megint arról a kora reggeli időszakról – mondta Agatha. – Látta a két szervező hölgyet, amint elhagyták a sátrat és hazamentek. Azután hallott egyáltalán valamit?

– Csak macskanyávogást. Azt hittem, valami állat kínlódik. A templomkertből jött a hang. Odamentem, körülnéztem, de nem találtam semmilyen állatot.

– Szóval valaki besurranhatott a sátorba, amíg ön távol volt – folytatta Agatha izgatottan. – Szintén kipróbálta a lekvárt?

– Nem, túlságosan lefoglalt a szerencsekerék, meg hogy megszabaduljak attól a sok ócskaságtól.

Agathának megkordult a gyomra. Reménykedve George-ra pillantott. – A csudába, de éhes vagyok.

– Én is – mondta Fred. – És nincs kedvem főzni. Menjünk el mind a kocsmába és kapjunk be valamit!

Agatha belül megint felhorkant. Füstbe mentek a reményei, hogy elkölthet egy vacsorát kettesben George-dzsal.

A kis kocsmában mindössze két vendég időzött, amikor besétáltak az alacsony mennyezetű bárhelyiségbe.

– Mi a mai menü, Bruce? – érdeklődött Fred.

– Nem vártam mára népeket, de van sonkás-sajtos melegszendvics. Az tudom adni tojással és sült krumplival.

– Csodás – mondta Fred. – Akkor abból kérünk három adagot.

Agatha bosszankodott, és szeretne volna kijelenteni, hogy majd ő maga kiválasztja a vacsoráját, de úgy tűnt, nincs sok választása.

Fogták az italaikat, és letelepedtek egy kerek, foltos asztalhoz, ami a sokéves használat során alaposan összekarcolódott. Agatha legnagyobb öröme egy terjedelmes üveg hamutartó díszelgett az asztal közepén.

Megkönnyebbült sóhajjal elővett egy doboz Benson and Hedges-t.

– Nehogy nekiálljon itt cigarettázni! – szólt rá Fred.

Agatha rágyújtott, és élvezettel szívta be a füstöt. – Már hogyan cigarettáznék.

– Nos, végtelenül boldog leszek, amikor életbe lép végre a dohányzási tilalom – jelentette ki Fred. – Magát nem izgatja a passzív dohányzás? Mert engem igen.

– A kocsmajtó nyitva áll – közölte Agatha. – Mindenütt friss levegő áramlik körülöttünk. Mellesleg, láttam, hogy egy Range Rover áll a háza előtt. A maga ökológiai lábnyoma egy jókora ötvenhatos. Az enyém csak akkora, mint egy ujjlenyomat.

– Mondták már magának, hogy nagyon faragatlan nőszemély? – vágott vissza Fred.

– Lehetséges. De azzal soha nem vádolhatott senki, hogy bárkit korlátozni próbálok a szabadságában. Ó, várjunk csak. Tudom, mi a gond. Dohányzott valaha?

– Igen, de...

– Mindjárt gondoltam – mondta Agatha zordan. – Maga olyan, mint az áttért katolikusok. Ha nekem nem lehetnek többé örömeim, akkor másnak se legyenek. Vegyük csak ezt a globális felmelegedés baromságot. Azt mondják, azért nyúzzák le a bőrünket is az adókkal, hogy megmentjük a Földet. Baromság! Minden belemegy abba a fekete lyukba, amit államkincstárnak hívnak, és örökre eltűnik, aztán a nagy lószart se tesznek a Föld megmentéséért.

Agatha rémületére váratlanul nagy könnycseppek jelentek meg Fred szemében, és kristályos tisztasággal legördültek az arcán.

– Látja, mit csinált! – csattant fel George dühösen. Megnyugtatóan átölelte Fred vállát, és odaadott neki egy tiszta zsebkendőt.

– Neem b-bírom a-a du-urva b-beszédet – hüppögte Fred.

– Bocsánat – bökte ki Agatha nyersen. – Egy kicsit elragadtattam magamat.

– M-megbocsátok – mondta Fred a szemét törölgetve, de amikor leengedte a zsebkendőt, Agatha elkapta kígyópillantását, amely jeges könyörtelenségről árulkodott, miközben mosolygott. – Milyen ostoba vagyok... – mondta gyámoltalan hangon.

– Ugyan, ugyan – vigasztalta George. – Senki sem mondhatja neked, hogy

ostoba vagy.

Megérkezett az ételük. Evés közben Fred lelkesen beszélgetett George-dzsal különféle személyekről, akiket Agatha nem ismert. A párocska mintha teljesen elfeledkezett volna még a létezéséről is.

De legalább majd akkor az övé lesz George, amikor hazaviszi. Elábrándozott. Be fogja hívni egy italra. Talán meggyújtja a tüzet a kandallóban. Hangulatvilágítást csinál. Kedves és megnyugtató lesz vele. Ráveszi, hogy beszéljen a feleségéről. Melléül a kanapén, megfogja a kezét, és...

– Ó, drágám, mi a baj, George? Csak nem megint a migréned?

– Azt hiszem, kezdődik – mondta George. – De haza kell vinnem Agathát.

– Majd én – ajánlkozott Fred. – Te most menj haza és vedd be a tablettáidat.

Ebben a percben Charles sétált be a kocsmába.

– Helló, Aggie.

Agatha még életében nem örült ennyire Charlesnak.

– Helló, haza tudnál vinni? George-nak éppen kezdődik a migrénje – mondta megkönnyebbülten.

– Mi lenne, ha előbb innánk egyet?

– Majd otthon iszunk.

– Nem mutatnál be?

Agatha gyorsan bemutatott mindenkit mindenkinek. Charles nyájasan mosolygott Fredre, de Agatha hamarosan erélyesen kituszkolta a kocsmából.

– Mit csináltál, amivel így felzaklattad azt a kedves nőt? Vörösek voltak a szemei – jegyezte meg Charles a hazaúton.

– Szemrehányást tett nekem, amiért cigarettáztam.

Charles grimaszt vágott.

– És te elküldted a francba?

– Nem igazán. Semmi oka nem volt rá, hogy sírva fakadjon. Tudod, meg vagyok róla győződve, hogy némelyek akkor sírnak, amikor akarnak. Kis hülye megjátszós. Mellesleg ott volt a helyszínen, és a nyamvadt tombolastandját

állította fel hajnalban, mielőtt a fesztivál elkezdődött. Könnyedén beosonhatott a sátorba, és beletehette az LSD-t a lekvárba.

– Te féltékeny vagy. Gátlástalanul hajkurászod ezt a George-ot, és fogadni mernék, hogy egyáltalán semmit sem tudsz róla.

– Beszéljünk másról – horkantott Agatha.

– Rendben. Nem gondolod, hogy lehetséges, hogy valamelyik fiatal mérgezte meg a lekvárt a kiállításon?

– Nem. Azokat nem érdekelte semelyik kiállítás. Mind azért jöttek, hogy meghallgassák Betsyt. Hidd el nekem. Egy helybeli lakosnak kellett lennie. Egyébként bizonyítékom van rá, hogy a lekvárt már megmérgezték, mielőtt megnyitották volna a fesztivált. Felvettem egy új nyomozót, Jimmy Wilsont. Állítólag jó kapcsolatai vannak a rendőrségnél. Majd megkérem, derítse ki, a rendőrség szerint hányan kerültek az LSD hatása alá és kik azok. Eltekintve azoktól a fiatal kölköktől, akik kaphattak belőle, miután elterjedt a híre, azt hiszem, a helyiek lesznek azok, akik nagyobb dózisokat szenvedtek el. Azokat a nőket kivéve, akik a lekvárokat készítik, meg eltekintve egy disznótenyésztő gazdától, aki lekvárrajongó és az udvarház úrnőjétől, igazán nem hiszem, hogy túl sokakat érdekelt volna ez a dolog a faluban. Nem is falu igazán, inkább falucska, és azt hiszem, a legtöbbjüknek volt valamije kiállítva valamelyik másik sátorban.

Csalódottan, és jócskán ostobának érezve magát George üldözése miatt, Agatha elhatározta, hogy másnap a munkájára koncentrálna. Ellátta utasításokkal Jimmy Wilsont, hogy derítse ki, kik érintettek a mérgezett lekvár ügyében. Aztán letelepedett, és más ügyekkel kezdett foglalkozni, míg valamelyest leülepszene a dolgok.

Másnap Jimmy jelentést tett.

– A rendőrség átkutatta a sátrat, amikor szóba került, hogy drogokról lehet szó. Csak hat tizenéves kölyök jutott hozzá, akikre némileg hatott a szer. A lekvárok törvényszéki vizsgálata még nem készült el, mivel ezek, szemben azzal, amit a tévében látni lehet, rengeteg időt vesznek igénybe. De úgy tűnik, Mrs. Andrews és Mrs. Jessop egyaránt jócskán ettek Miss Tubby szilvalekvárjából. Úgy vélik, abban ez edényben több lehetett a drogból, mint bármelyik másikban, vagy hogy nem mindegyik edénybe került a szerből.

– Biztos, hogy ezt nagyon gyorsan ki lehetne deríteni – méltatlankodott Agatha. – Ez egy egyszerű vizsgálat, nem igényel DNS-tesztet.

– Nos, lehet, hogy igen – mondta Jimmy –, ha azt is meg akarják tudni, kinek a kezében fordult meg az edény.

Agatha felsóhajtott. Kezdett az a kényelmetlen érzése lenni, hogy ez lesz az az eset, amit képtelen megoldani. Magának se vallotta be, hogy azért kerítette hatalmába a legyőzöttség, mert a George utáni veszkődése miatt kénytelen volt olyan hülyének érezni magát.

Ezen az estén Toni elszánta magát, hogy tisztázza a dolgokat Bill-lel. A fiú meghívta magukhoz vacsorára, de Toni azt felelte, most inkább csak inna valamit egy csöndes kocsmában, mert van néhány személyes dolog, amit meg kell beszélniük.

Mikor találkoztak, Bill bizalmatlannak látszott. Előző barátnői, pontosabban az az egy-kettő, aki őszinte volt, mielőtt szakítottak volna vele, mindig azt mondták nagyon komolyan, hogy valami személyes dolgot szeretnének megbeszélni vele.

Ahogy kihozta maguknak az italokat, elgyötörten így szólt:

– Ki vele. Mindig barátok leszünk, satöbbi-satöbbi.

– Csak annyi, hogy nem szeretlek, vagyis, hogy nem vagyok beléd szerelmes – mondta ki Toni merészen –, mi több, te sem vagy szerelmes belém.

– Ez nem igaz! – tiltakozott Bill. – Anya és apa annyira örültek. Apa még azt is tervezte, hogy elmegy és keres nekünk házat...

A hangja elhalt, még előbb, mint ahogy a riadt kifejezés eltűnt Toni arcáról.

– Nézd, Bill – mondta a lány gyengéden –, nem vehetsz feleségül valakit csak azért, mert a szüleidnek tetszik. És semelyik lány, akibe igazán szerelmes leszel, nem akarja majd, hogy a szüleid beleüssék az orrukat abba, hol fogtok lakni, ha megházasodtok. Hiszen még le se feküdtünk egymással. És ez azért van, mert egyikünket sem ragadta magával a szenvedély.

– Mit tudsz te a szenvedélyről? – kérdezte Bill durcásan.

– Semmit. De szeretnék. Gondolj csak bele, Bill. Csak találkoztál már valakivel az életben, akiről azt gondoltad, hogy nem tudsz nélküle élni.

Bill csendben ült, eszébe idézett legalább két lányt, aki után vágyakozott, akiről

álmodozott, de valahogy, miután hazavitte őket magukhoz, a romantikus érzés elpárolgott.

– Te a szüleidnek próbálsz megfelelni – folytatta Toni. – Legközelebb próbálj meg olyan lányt találni, akit te magad akarsz, és ne mutasd be addig otthon, amíg az ujjára nem húztad a gyűrűt.

– Szeretem a szüleimet – mondta Bill.

– És én ezt nagyon irigylem – nyugtázta Toni. – Te legalább tudod, ki az apád. Nekem soha nem beszélt az anyám az apámról, és néha eltöprengek, ő legalább tudja-e, ki volt.

– Még mindig józan életet él?

– Igen, és most már nagyon jól csinálja a dolgait.

– Nos hát, akkor ennyi – mondta Bill. – Mármint, mi ketten.

– Tudom, hogy nem akarsz hallani azt a barátság-dumát – mondta Toni. – De őszintén, én igazából azt hiszem, hogy mi eleve barátok voltunk.

Bill vonakodva elmosolyodott.

– Toni, néha úgy érzem, vénebb vagy, mint Agatha.

Negyedik fejezet

A következő, munkával töltött nap végén Toni a jegyzeteit rakta össze egy esetről, boldogan, hogy valaminek a végére járt. Előző sikereinek köszönhetően gyakran kapott olyan feladatot, amelyben egy asszony meg akart bizonyosodni róla, hogy a férjének nincsenek viszonyai.

Jimmy Wilson ballagott be.

– 'Stét, cicuska – köszönt. – Hogy esne egy pofa sör?

– Nem, kösz – felelte Toni. – Ma nem.

Jimmy pufók volt, és valahogy úgy tűnt, mintha az egész kicsi irodát betöltené nyomasztó, verejtékes jelenlétével. Toni már eldöntötte, hogy nem kedveli a fickót. Phil Marshall úriember volt. Patrick Mulligan úgy nézett ki és úgy viselkedett, mint az a keményen dolgozó zsarú, aki eredetileg volt is, de Jimmy körül lebegett valami egészségtelen a levegőben. Toni eltöprengett, miért mehetett olyan korán nyugdíjba. A férfi azt mondta, elvileg azért, mert rákkal küzdött, de Toni biztosan érezte, hogy valami más történhetett. Elindult az ajtó felé. Jimmy elállta az útját.

– Gyerünk – mondta. – Csak egy pohárral.

A háta mögött lendületesen kinyílt az ajtó, és hátra vágta. Félreállt, és Agatha bemasírozott, mackószemei Toni zavart arcáról nyomban Jimmy vigyorgó képére ugrottak.

– Éppen megyek – mondta Toni.

– Jövök veled – mondta Jimmy, és meg akarta fogni a karját.

– Szaladj, Toni – mondta Agatha. – Maga. Jimmy. Itt marad.

Amikor Toni távozott, Agatha nekiszegte a kérdést a férfinak:

– Hát ez meg mi volt?

– Micsoda mi volt?

– A lány ideges volt és zavart. Maga elállta az útját.

– Csak elhívtam egy italra.

– Hallgasson ide. Ez a lány tizennyolc éves, maga messze túl öreg hozzá. Ha még egyszer megtudom, hogy zaklatja, kirúgom. Megértette? És most üljön le és mondja el, mi újat tudott meg.

– Semmit. Maga mondta, hogy hagyjam az ügyet egy darabig.

– Nos, térjen rá vissza holnap. Jó éjszakát!

Toni a lakása irányába sietett. Meglátta egy csomó barátját, mind kiöltözve, éppen felé tartottak.

– Szia, Toni! – kiáltotta Sandra, aki vezette a csapatot. – Abba az új diszkóba megyünk, a Csúnya Éjszakákba, ott kint az Evesham Roadon. Gyere velünk.

Toni lelki szemei előtt megjelent Bill szomorú arca, majd Jimmy Wilson nyálcsorgató pofája. Hirtelen szeretne volna magát fiatalnak és szabadnak érezni, mert az volt.

– Nem vagyok úgy öltözve – mondta.

– Menj haza, kapj fel valamit és csatlakozz hozzánk – mondta Sandra.

– Azt megtehetem.

Ebben a percben Wilkes éppen Bill Wongot utasította.

– Van egy új diszkó, Csúnya Éjszakák, és szeretnénk meggyőződni róla, hogy nem szolgálnak ki alkohollal kiskorúakat, vagy nem árulnak drogot. Menjen el oda megfelelő öltözékben, és nézzen körül ma este.

Bill elkenődve vette tudomásul, hogy amúgy sincs jobb dolga. Hazament, átöltözött, fekete nadrágot, fekete trikót és fekete bőrdzsekit vett fel. Miközben menetkész lett, bejött az apja, szokásos kockás nemezpapucsában, nyitott ingében, totyakos nadrágjában és kinyúlt kardigánjában. Az egyetlen, ami ázsiai származására emlékeztetett, ferde vágású szeme volt. Minden más teljesen brit volt rajta.

– Csak nem ebben az öltözékben akarsz elmenni, mint valami huligán? – kérdezte. – Hol van az a szép öltönyöd, amit karácsonyra vettünk neked?

– Álruhában kell mennem – mondta Bill.

Az anyja is csatlakozott.

– Van nálad tiszta zsebkendő?

– Igen, mama.

– És tiszta az alsónadrágod? Mi van, ha a végén kórházban kötsz ki?

– Mindenem okés.

Bill elmenekült, és elhajtott az éjszakai klubba. Még mielőtt odaért volna, már hallotta a diszkóból áradó ütemes dobogást: *dumm-dumm-dumm*. Miután leparkolta a kocsiját és kikászálódott, úgy érezte, még a talaj is döng a lába alatt a zajtól.

Toni jól érezte magát, táncolt a villódzó fények alatt, teljesen belefeledkezett a fülsiketítő zenébe. Táncpartnere egy vékony, zsíros hajú fiú volt, akinek az arcát pattanások tarkították. De úgy tudott mozogni, mint John Travolta a *Grease*-ben. A szám végén megkérdezte:

– Iszol velem egyet?

– Oké, úgyis szomjas vagyok – felelte Toni.

Átfurakodtak a tömegben a bár irányába.

– Mit kérsz?

– Csak egy pohár sört.

Mikor kihozták az italokat, a fiú hirtelen felkiáltott:

– Látod ott azt a fura madarat?

Toni forgolódott.

– Melyiket?

– Már nem láthatod. Na igyál.

Toni szomjasan felhajtotta az italát. Aztán szédülni kezdett.

– Jobb lesz, ha kimegyek – mondta gyengén.

– Segítek.

Bill éppen akkor lépett a klubba, és nyomban meglátta Tonit, akit egy

fiatalember támogatott. Toni láthatólag alig volt magánál.

- Mi történt? – kérdezte Bill.
- Kicsit rosszul van. Kikísérem.
- A lány a barátom. Innentől átveszem.
- Kopj le, haver.

Bill elővette a jelvényét és megmutatta. A srác erre elengedte Tonit, aki a padlóra csuklott. A srác megperdült és menekülőre fogta, de Bill elkapta a farmerdzsekijét, térdre kényszerítette, és odabilincselte egy asztal lábához az ajtó mellett.

Aztán erősítést kért és hívta a mentőket.

Agatha Charlesszal együtt valamivel később érkezett a Mircester Kórházba, miután Bill telefonált neki. Bill kint várt rájuk a kórterem előtt, ahol Toni elnyúlva feküdt az egyik ágyon.

- Mi történt? – kérdezte Agatha.
- Úgy gondoljuk, valaki úgynevezett randidrogot csúsztatott a poharába – mondta Bill. – A kórház csinált egy gyorstesztet. Wilkes csak erre várt, hogy lerohanhassa a helyet. A Viagra és Ecstasy egyfajta keverékét árulták. Nem csoda, ha manapság olyan sok az erőszak.

- Minek ment Toni egy ilyen helyre? – kiáltotta Agatha.
- Hiszen fiatal – mondta Charles. – A fiatalok diszkóba járnak. Megjött az anyja.

Mrs. Gilmour érkezett, kíséretében egy orvossal; nyugtalannak és csüggedtnek látszott. Biccetett Agathának, aztán bevezették a kórterembe, ahol Toni feküdt.

Türelmetlenül vártak. Végre kijött az orvos.

- Mrs. Gilmour a lányával marad, de nincs miért aggódniuk. A lány reggelre rendbe jön.
- Fel a fejjel – biztatta Charles Agathát, miközben elindultak kifelé. – Ez most nem a te hibád.

– Őmiatta aggódom – mondta Agatha. – Bárcsak ne lenne olyan fiatal. Úgy értem, ha történne valami, mondjuk Phillel, az borzasztó lenne, de ő már a

hetvenes éveiben jár, és szép hosszú élet áll mögötte. De szegény Toni még csak most kezdi.

– Nehéz lehet valakinek, aki ilyen fiatal, egy olyan irodában dolgozni, ami tele van öregemberrel – jegyezte meg Charles, miközben távoztak a kórházból.

– Vigyázz a szádra – sziszegte Agatha dühösen –, én nem vagyok öreg.

Charles elnyomott egy ásítást.

– Jobb lesz, ha hazamegyek. Van egy csomó dolgom.

Agatha csalódott volt. Igaz, hogy voltak idők, amikor haragudott Charlesra, amiért az szállodának használta a házát, de most, hogy elvesztette érdeklődését George iránt, és nem kellett Charlest eltakarítani az útból, vonakodva beismerte magának, hogy hiányolni fogja a társaságát.

Ezért aztán roppantul megkönnyebbült, amikor hazatérve üzenetet talált a telefonján Roy Silvertől, korábbi alkalmazottjától, aki az iránt érdeklődött, hogy eljöhet-e hozzá hétvégére.

Agatha visszahívta, és – több melegséggel a hangjában, mint amennyit Roy valaha is hallott tőle –, közölte vele, hogy boldogan vendégül látja.

– Elhívhatott volna arra a gyilkos bulira – panaszkolta Roy kissé sértetten.

– Őszintén szólva, Roy, ezt elfelejtettem abban a kavarodásban, nagy volt a pánik, hogy mindent időre megszervezzünk. Sajnálom.

Egy pillanatnyi csend támadt, míg Roy emésztette azt a fura tényt, hogy Agatha Raisin épp bocsánatot kért tőle.

– Péntek este ott leszek Moreton-in-Marshban. Hat húszkor érkezik a vonat.

– Ott várom – ígérte Agatha.

Agathának volt némi lelkipurdalása, amiért egy időre mellőzi a lekvárügyet, ahogy magában hívta, viszont várakozással tekintett elébe a Royjal töltendő nyugalmas hétvégének.

Amikor a férfi leszállt a vonatról péntek este, Agatha látta, hogy tetőtől talpig feketébe öltözött: fekete bőrkabát, fekete ing, fekete nadrág, fekete, kicsit magas sarkú csizma. Még a haját is feketére festette. Csinált előtte egy piruettet a peronon.

- Mi ez a *Sötét zsaruk*-effektus? – érdeklődött Agatha.
- Mert nyomozni fogunk, Aggie.
- Ne hívjon Aggie-nek, és a hétvégén nem akarok dolgozni.
- Nem lökheti félre csak úgy! Elviszem vacsorázni, és közben szépen mindent elmondhat nekem.

– Akkor már vigyen a Fekete Medvébe. Az az egyetlen hely, ahol nyugodtan cigizhetek, mielőtt ez az átkozott dohányzási tilalom lecsap az országra.

Agatha érezte, hogy lelkesedése az ügy iránt fokozatosan visszatér, miközben gondosan beszámolt Roynak mindarról, amit megtudott.

– Lenyűgöző – mondta Roy, figyelmen kívül hagyva a tényt, hogy pár tagbaszakadt fickó a bárpultnál méregeti őt és röhögnek. – Hogy van Toni?

Agatha elmesélte a randidrogos esetet, és ezzel fejezte be:

- Újra munkába állt, és hál' istennek kutyabaja.
- Tehát térjünk vissza az ön esetéhez – javasolta Roy. – Azt mondta, a legtöbb LSD abba a lekvárba kerülhetett, amit Miss Tubby hozott. Akkor kezdjük ezzel. Menjünk el hozzá holnap.
- Jobb lenne, ha valami konzervatívabb ruhát öltene. Ő meg a partnere... két nyamvadt ribanc.

– Szerintem nagyon is elegáns vagyok bizonyos baljóslatú módon.

Agatha szemügyre vette Roy meglehetősen puhány arcát, fölötte a lenyírt, zselézett, feketére festett hajjal. – Nagyon csinos, londoni mércével – mondta kivételes tapintattal. – De egy kicsit egzotikusan fest itt a világ végén.

Agatha érezte, hogy átsuhan rajta a vonakodás, amikor a rákövetkező napon megközelítették a falut. A rendőri egység még mindig ott tanyázott, de ettől eltekintve a település mintha visszasüllyedt volna szokásos vidéki tompaságába.

– Először a lelkészlakba megyünk – mondta Agatha. – A lelkész bízott meg azzal, hogy derítsem fel az esetet.

- Muszáj? – nyafogott Roy. – Nem szeretem a szent embereket.
- Mrs. Bloxbyt szereti.
- Az más. Mrs. Bloxbyt mindenki szereti.

Az ajtót Trixie nyitotta ki. Fehér csipkéből készült, márkás délelőtti ruhát viselt. Agatha gyakorlott szemmel, amit annak köszönhetett, hogy több divatháznak is dolgozott a múltban, megállapította, hogy eredeti lehet, és egy egész vagyonba kerülhetett.

– Milyen csinos ruha – dicsérte Agatha. – A férje itthon van?

– Igen, menjenek ki a kertbe.

Kövezték a nőt. Trixie szőke haja a hátára omlott. Igazán nagyon szexi afféle vadmacskás értelemben, gondolta Agatha. A frizura meg a ruha nélkül nem jutna messzire a vonzerejével, ha a közönséges vonásait nézzük.

A lelkész egy cédrusfa árnyékában ült egy kerti asztalnál a könyvelőjével, Arnold Birntweatherrel. Mr. Chance felnézett, és megpillantotta Agathát. A nap csillogott vastag szemüvegén, amint Agatha és Roy közeledtek, és ettől úgy festett, mintha vak lenne.

– Isten hozta önöket! – kiáltotta. – Éppen átnézzük a könyvelést.

Agatha bemutatatta Royt.

– Üljenek le – biztatta őket a lelkész. – Éppen azt tárgyaljuk, ki mennyit kapjon a pénzből. Nem tarthatjuk meg mind a templom számára, mikor annyi a nélkülözhető jótékonyági szervezet.

Trixie jelent meg, egy tálcát hozott limonádéval teli kancsóval és poharakkal.

– Trixie – mondta Agatha –, elfelejtettem önnek bemutatni Royt. Ez itt egy barátom, Roy Silver.

Trixie gúnyos pillantást vetett Royra. Agatha örülhetett, hogy Roy hajlandó volt öltözékét egy konzervatívabb ingre és nadrágra cserélni. Máris elkönyvelte Trixie-t egy lotyóként.

Trixie letette a tálcát, azután átölelte Arnold görnyedő vállát.

– Hagyd már a bíbelődést a számlákkal ezen a csodálatos napon – bűgta.

Arnold mosolygott, de így szólt:

– Ennek meg kell lennie.

– Ugyan, számárság, tessék, igyál egy kis limonádét.

Arnold felkiáltott, mert Trixie kilötytyentette a limonádét a papírokra.

– Jaj, annyira sajnálom! – kiáltotta. – Várj, elviszem a papírokat és megszáritom.

Agatha észrevette, hogy a kert hátuljában van egy szárítókötél. – Felcsíptethetjük őket a szárítókötélre – mondta. – Egy pillanat alatt megszáradnak. Elmosódott az írás?

– Nem, az tisztán olvasható – mondta Arnold.

– Jöjjön csak, segítek magának – mondta Agatha. – Nem, senki más ne zavartassa magát. Én szakértő vagyok az efféle dolgokban.

Fogta a limonádés papírokat, levitte a kert végébe, és gondosan felcsíptette őket a ruhaszárítóra, miközben az agya veszettül pörgött. Trixie drága ruhát visel. Szándékosan csinálta. Biztos, hogy lopott a pénzből.

– Hol tartják a pénzt, Arnold? – kérdezte.

– A lelkész lakban.

– Azt hiszem, magához kellene vennie, és biztonságba helyezni az egészet letétbe a bankban. Csak gondoljon bele. Valaki, aki elkövetett két gyilkosságot, nem fog visszariadni a rablástól sem.

A lelkész csatlakozott hozzájuk.

– Szegény feleségem vigasztalhatatlan, kéri, hogy ne haragudjunk. Nagyon kiborult.

– Már rendben van – nyugtatta meg Arnold. – Mrs. Raisin ötletének hála, nem esett kár semmiben.

– Kérem, szólítson Agathának.

– Nagyon szívesen. Agatha. Noha úgy találom, hogy ez a modern szokás, keresztnéven szólítani az ismerőseinket, ez nagyon... családias. De Agathának remek ötlete támadt.

Ismertette az ötletet, hogy tegyék az összes pénzt a bankba, letétbe.

– Ez nagyszerű – örvendezett a lelkész. – Természetesen nem biztonságos ennyi pénzt tartani a parókián. Megyek és összerakom. Talán mindannyiunknak lehetne egy-egy kulcsa a széfhez, nem igaz, Arnold?

– Csak magának és Arnoldnak – vetette közbe gyorsan Agatha. – Senki másnak.

– Természetesen.

Trixie-nek semmi nyomát nem látták, amikor beléptek a lelkészlakba. A pénz össze volt csomagolva tasakokba. Aztán Agatha és Roy elkísérték Arnoldot a bankjába, és megvárták, amíg elintézi a széfbérletet. Látták, hogy biztonságosan elrakják a pénzt.

– Elfelejtettem, hogy Mr. Chance-nek velünk kellene jönnie, hogy aláírja a nevét a másik kulcshoz – mondta Arnold, miközben elhagyták a bankot.

Visszafelé a faluba elhárították Arnold meghívását egy csésze teára az otthonába.

Agatha a templom közelében parkolt le a kocsijával.

– Innen gyalog megyünk – mondta. – Kell egy kis mozgás.

– Szóval, mi volt ez az egész? – kérdezte Roy. – Nem bízok a lelkészben?

– A feleségében nem bízom – felelte Agatha. – Először is, a ruha, amit ma viselt, egy egész vagyont ér. Másodszor, szándékosan öntötte ki a limonádét a könyvelési papírokra. Harmadszor, úgy gondolom, belenyúlt a mohó ujjával a pénzbe.

– De mi lesz azzal a szerencsétlen könyvelővel? Mi van, ha valaki kényszeríti rá, hogy kivegye a pénzt, azután leüti?

Agatha megtorpant, mint akinek földbe gyökerezett a lába. Aztán felkiáltott:

– Ördög és pokol! Lehet, hogy kockára tettem az életét. Visszamegyünk Arnoldhoz.

Agatha gondosan elmagyarázta Arnoldnak, hogy adja át neki a kulcsot, és tegyék közhírré, hogy nála van. Az idős könyvelő megkönnyebbültnek látszott.

– Érzem, mekkora felelősség az a rengeteg pénz. Az igazgató a bankban nagyon segítőkész volt. Azt mondta, van ott egy kis szoba, ahol elvégezhetem a könyvelést, és akkor a pénznek nem kell elhagynia a bankot. Azután, amikor alaposan átszámoltam – azt hittem, egyszer már megtettem, de mintha lenne némi eltérés –, egy külön számlára tesszük, és csekkeket küldünk a kedvezményezetteknek.

– Úgy érte, hiányzik a pénzből?

– Ó, biztos vagyok benne, hogy amiatt van, mert a szemem már nem a régi. Itt

van a kulcs. Majd visszaveszem magától, amikor szükség van rá, az irodájában, amennyiben megadja nekem a címet.

Agatha odanyújtotta a névjegykártyáját.

– Magával fogok menni – mondta. – Amikor eljutnak a csekk-könyves fázishoz, nincs rá szükség, hogy bárki más is aláírja a nevét.

– Én két aláírásra gondoltam, az enyémre és Mr. Chance-ére.

– Nem hiszem, hogy szükség lenne rá – mondta Agatha élénken.

– Nos, most már a saját életét tette kockára – mondta Roy, miközben visszafelé sétáltak az eredeti parkolóhelyük felé.

– Azt hiszem, immár túl bonyolulttá tettem a dolgot a drága kis Trixie számára.

– Mi van, ha valaki egész más tette?

– Nem lehet senki más. Ó, itt jön az udvarház úrnője.

Miss Triast-Perkins közeledett lassan felénk.

– Éppen a lelkészlelkéből jönnek? – érdeklődött.

– Már voltunk ott korábban – mondta Agatha.

– Mrs. Chance véletlenül nem egy csipkeruhát viselt?

– De igen.

– Hát ez nem szép tőle. A nagyanyám egyik gyönyörű ruhája. Kölcsönadtam neki amatőr színházi célokra, hogy viselhesse a színpadon, ha vigyáz rá, de nem azért, hogy hétköznapi házában is hordja. Megyek, és most azonnal visszaveszem tőle. Nem is lett volna szabad odaadnom.

Miss Triast-Perkins továbbtipegett célszerűtlen magas sarkú szandáljában.

– Most akkor mi a fenét csináltam? – kérdezte Agatha borúsan.

– Lehet, hogy a lelkész maga tette.

– Talán csak Arnold látása a ludas – töprengett Agatha. – Végig kellett volna mennem a könyvelésen vele együtt. Kíváncsi vagyok, vajon leszedték-e azokat a papírokat a szárítókötélről, vagy Trixie megtalálta a módját, hogy tönkretegye őket.

– Hát maga aztán igazán pikkel a lelkész feleségére. Miért?

Agatha megvonta a vállát.

– Nem tehetek róla, úgy érzem, szándékosan öntötte le limonádéval azokat a papírokat.

– Nos, ugorjunk be a lelkészlakba és derítsük ki.

A parókián Arthur Chance meglepve üdvözölte őket, és kérdéseikre azt felelte, hogy igen, a papírok gyorsan megszáradtak, és George Selby éppen most ment el, hogy elvigye őket a könyvelőnek.

– Szóval így állunk – mondta vidáman Roy, amint visszafelé sétáltak a faluba. – Ki az a George Selby?

– Csak valaki az egyházközségből. Itt vagyunk. Készüljön fel a találkozásra Miss Maggie Tubbyvel és Miss Phyllis Tollinggal.

Phyllis nyitott ajtót.

– Ó, már megint maga – mondta. – Ez ki? A kifutófiú?

– Roy Silver, az egyik barátom – csattant fel Agatha. – Maggie-vel akarunk beszélni.

– Jöjjenek be és essünk túl rajta. Kint van a kuckójában a kertben.

Mentek a nő után a házon át a kertbe, egy nagy fészerhez a kert végében. Nyitva állt az ajtaja, Maggie-t lehetett látni, amint egy fazekaskorongnál dolgozik. Amikor megpillantotta őket, lekapcsolta a korongot, rajta hagyva egy még megformálatlan agyagtömböt.

Szórakozottnak tűnt.

– Ezúttal miről van szó?

– Úgy tűnik, a maga szilvalekvárjában volt a legtöbb LSD – mondta Agatha.

– De hiszen ezek nagyszerűek! – kiáltotta Roy, miközben megvizsgált egy munkaasztalt, amelyet teleraktak kávéscsészékkal, tálakkal és vázákkal, amelyek gyönyörű színes mázzal borítva pompáztak. – Ezeket a legjobb londoni boltokban is eladhatná!

– Már azt teszem – mondta Maggie.

– Igazán? Mennyibe kerül például ez a tál?

– Kétszáz font körül.

– Mi a ménkű! – hüledezett Roy. – Lehetne egy lakása Kensingtonban, ahelyett, hogy ebben a porfészekben tanyázik.

– Mi nagyon boldogok vagyunk ebben a faluban, köszönöm szépen. Vagy inkább, boldogok voltunk, mielőtt egy Agatha Raisin nevű kígyó bele nem lépett az életünkbe.

– Rátérhetnék a tárgyra? – kérdezte Agatha élesen. – Miért volt a maga lekvárjában annyi kábítószer?

– Vesszek meg, ha tudom. Talán az esett először kézre. Úgy értem, ha valaki meg akarta mérgezni az embereket, valószínűleg nem mérlegelte gondosan, hogy melyik edénybe hány cseppet tesz. Maga szerint igen?

Agatha összes haragja és undora Trixie-vel szemben most átszállt erre a két nőre. Hirtelen azt kívánta, bárcsak kiderülne, hogy egyikük volt a gyilkos, vagy mindkettő. Úgy érezte, legszívesebben bombát dobna arra az átkozott, önelégült, gőgös életükre.

Phyllis, aki Agatha mögött állt, most megszólalt: – Talán vissza kellene menniük az egyes számú gyilkosságig.

Agatha megfordult.

– Mrs. Andrews?

– Nem, Sarah Selby.

– Miért ő?

– Nos, a drága George híján volt a pénznek, Sarah Selbynek meg jókora biztosítása volt. Sybilla Triast-Perkins odavolt George-ért. Gondolkozzon el rajta.

– Nem hiszem, hogy annak bármi köze lenne ehhez – mondta Agatha.

– Miért?

– Mr. George Selby láthatólag őszintén gyászolja a feleségét.

– Ez az, amit mindenkivel el szeretne hitetni.

Agatha feldühödött.

– Van bármi bizonyítéka?

– Csak megérzés. Engem nem babonáztak meg George zöld szemei, mint a jelek szerint magát.

– Keményen dolgozó detektív vagyok. Nem babonázott meg senki. Csupán megpróbáltam kitalálni, miért Maggie lekvárja tartalmazta a legnagyobb mennyiségű drogot.

– Akkor tudja meg, ki tette, és megkapja a választ. Most kérem, távozzanak.

Toni ebben a pillanatban hazafelé ballagott, és azt érezte, hogy neki, az ő korában, szombat este randevúznia kéne.

Meghallotta, hogy valaki rákiált, és megfordult. Harry Beam, Agatha előző fiatal nyomozója futott oda hozzá, hogy üdvözlje.

– Hogy mennek a dolgok? – kérdezte.

– Azt hiszem, körülbelül úgy, mint amikor te dolgoztál Agathának – mondta Toni –, eltekintve a falubeli drogügytől.

– Szívesen hallanék róla. Van időd egy italra?

– Persze. Van ott egy kocsmá. De az lármás. Tudod mit, gyere fel hozzám. Veszünk pár sört a sarki boltban.

Hamarosan kényelembe helyezkedtek Toni lakásában. Miután megszabadult a lepusztult bútoroktól, amivel eredetileg berendezték, Toni elhatározta, hogy saját bútort vesz. A lakásbelső most kellemes keveréke volt a szereld-magad elemeknek, valamint egy-egy Viktória-, illetve Edward-korabeli darabnak, amelyeket Toni a használtbútor-boltból gyűjtött be. A Viktória-korabeli terebélyes széket kartonvászon takarta, elleplezendő a tényt, hogy csak három lába van, és egy lefűrészelt seprűnyél szolgál negyedikként. Az edwardiánus íróasztal vízkárt szenvedett, de gondosan tükörfényesre polírozták, hogy elrejtse a fogyatékoságait. Az egyetlen új holmi egy kis kétülékes kanapé volt, amit olcsón kapott meg, mert a bíbor egy ragyogó árnyalatában pompázott.

– Csinos – vélekedett Harry, ahogy körülnézett.

– Agatha találta nekem a lakást. Borzasztóan nagyvonalú volt.

– Biztos azért, mert pompás nyomozó vagy – mondta Harry cinikusan. – Csak védelmezi a tulajdonát. Talán azt reméli, hogy olyan hálás leszel, hogy sose mész el. Nem kell lakbért fizetned?

– Nem, megvette nekem, de minden hónapban fizetem az ő lakbérét.

Harry lezser, de drága öltözéket viselt. Felhagyott azzal, hogy borotválja a fejét,

és már nem hordott piercinget és fülbevalót. Toninak feltűnt, hogy a zakója, amit levetett és a kanapé karfájára terített, finom puha bőrből készült, a pulóvere kasmírból. Magas fiú volt, kellemes, erőteljes arccal.

– Nem igazán volt alkalmam beszélgetni veled Agatha karácsonyi partiján – mondta Toni, és átnyújtott neki egy üveg sört. – Befejeződött az egyetemi félév?

– Még nem. A hétvégére jöttem haza, hogy lássam a szüleimet. Na, meséld el ezt a mérgezett falu- esetet.

Toni tömören beszámolt neki mindenről, amit eddig kiderítettek.

Harry egyvalamin fennakadt abból, amit Toni elmesélt.

– Azt akarod mondani, hogy Agatha magánál tartja a széf kulcsát?

– Azt mondja.

– Ez veszélyes.

– Úgy gondolod? Én azt hiszem, a pénz így eléggé biztonságban van. Szerintem valami félcédulás tett LSD-t a lekvárba, és nem fog még egyszer próbálkozni.

– Figyelj ide. Szeretnék körülnézni a faluban. Itt parkolok a motorommal a háztömbnél. Miért nem kanyarodunk el arrafelé?

– Rendben – mondta Toni. – Hátha rábukkanunk valamire.

Ötödik fejezet

Toni roppantul élvezte az utazást Harry motorjának hátsó ülésén. A fiú a templomkert falánál állította le a gépet.

– Ez király volt! – kiáltotta Toni, miközben levette a sisakját és odaadta Harrynek.

– Jó módja annak, hogy az ember Cambridge-ben közlekedjen – mondta Harry. – A forgalom néha borzalmas. Atyaég, de nagy itt a csend. Az ember el se hinné, hogy szombat van.

A kövezett főút a templomkert felől vezetett lefelé, a házak mindkét oldalon az út felé hajlottak, mint megannyi öregember, akik támaszt keresnek. Valahol odafent, a falu fölé emelkedő dombok egyikén egy traktor berregett. Az utca másik végén egy kutya ugatott. De ezek a zajok csak megsokszorozták a csendet. Nagyon meleg volt, annak ellenére, hogy fújdogált egy kis szellő.

– Hol akarod kezdeni? – kérdezte Toni. Megfordult, és meglátta Agatha kocsiját. Egyszerre csak nem akarta, hogy a Harryvel töltött napot elrontsa egy Agathával való találkozás.

– Tudom már – mondta gyorsan. – Vissza a motorra. Van ez a disznótenyésztő, Hal Bassett. Bír engem. Az az érzésem, hogy sokkal többet tud, mint amennyit elmondott. Menjünk le egyenesen a főúton, aztán balra fel a dombon.

– Az ott nem Agatha?

– Nehogy meglásson – sürgette Toni. – Bassett ki nem állhatja, és akkor nem mondana semmit.

Felvették a sisakjukat, és elrobogtak lefelé a főutcán.

– Degeneráltak – morogta Agatha, amikor elhúztak. Nem ismerte fel sem Tonit, sem Harryt a sisakban.

A farmer örült, hogy viszontlátja Tonit.

– Az asszony odaát van Mircesterben – közölte. – Ez kicsoda?

– Harry Beam – mutatta be Toni.

– A pasasod?

– Harry Agatha Raisinnek dolgozott. Most Cambridge-ben tanul – magyarázta Toni.

– Ellógtál a vén szatyortól, mi? Te is megtehetnéd, Toni.

Toni kész volt Agatha védelmére kelni, de még időben leállította magát. Ha most vitába száll Hallel, aligha szed ki belőle információt.

– Gyűjjetek be a házba – mondta a gazda. – És iszunk egy teát, hacsak nem akartok valami erősebbet.

– A tea jó lesz.

Kövétték Halt a konyhába. Harry körülnézett.

– Menő a konyhája – mondta.

– A kőpadló meg a vastag falak, amik hűvösen tartják – mondta a farmer, mert nem tudta hova tenni a szleng kifejezést. – Csüccs le. Mi járatban?

Toninak eszébe jutott, hogy átnézte Agatha jegyzeteit az ügyről. Hal háttal állt nekik, éppen az elektromos teafőzőt dugta be.

– Kíváncsi lennék, gondolkodott-e rajta, mi történhetett a fesztiválon, és van-e valami ötlete – puhatolózott Toni.

– Biztos vagy benne, hogy nem egy látogató volt?

– Az az érzésem, hogy a faluból volt valaki.

– Akkor valaki bolond lehetett. És ha valaki bolondot akarsz, próbáld ki Sybilla Triast-Perkinst.

– Miért pont őt?

– Azt hiszem, elvesztette a fejét, mikor szerelembe esett George Selbyvel. Nem lepne meg, ha megtudnám, hogy ő taszajtotta le a lépcsőn Mrs. Selbyt. Most azt mondják a népek, hogy George a lelkes feleségére vetett szemet. Úgyhogy a féltékeny Sybilla megmérgezhette a lekvárt, abban a reménységben, hogy Trixie is kaphat belőle. Na, itt a tea. Ne tegyetek bele cukrot vagy tejet. Ez fehér tea.

– Elég lett volna, ha csak rendes teát ad nekünk – tiltakozott Harry. – Ez nagyon drága.

– Mi az a fehér tea? – kérdezte Toni.

– Ugyanarról a cserjéről való, mint a zöld tea – magyarázta Hal –, csak a leveleket leszedik és betakarítják, még mielőtt egészen kinyílnának. Ezt úgy hívják, hogy Ezüst Tű. A legjobb, ha éppen a forrás előtt levő vízbe teszik. Kevés koffein, sok antioxidáns.

Toni ezek után körültekintően kortyolgatta a teáját. Könnyed, édes zamata volt, és nagyon frissítően hatott.

– Na mármost, mint mondtam – kezdte Hal megint, mikor a felesége lépett a konyhába.

Egyenesen az asztalhoz ment, felemelte a teáskanna fedelét, és szimatolt. Dühödt arccal fordult a férje felé. – Mi a francot csinálsz, hogy az én fehér teámat adod ezeknek itt?

– Az én pénzemen vetted! – üvöltötte a farmer.

Toni és Harry felálltak, az ajtó felé kezdtek araszolni. Mrs. Bassett Tonira pillantott.

– Te vagy az a kis szaglász. Takarodj a házamból!

Odakint sietve felvették a sisakjukat, és felpattantak a motorra, éppen, amikor a nyitott konyhaablakon át egy teáskanna süvített feléjük, és darabokra tört a lábuk előtt.

Harry felpörgette a motort, és elrobogtak. Ismét a templomkert falánál állt meg.

– Hú – mondta, mikor újfent levették a sisakokat. – Nem szeretnék Mrs. Bassett házastársa lenni. Nézzük meg a templomot.

– Minek?

– Szeretek öreg templomokat nézegetni.

Beléptek az Alázatos Szent Odó sötét csendjébe.

– Szász templomnak kellett lennie valaha – magyarázta Harry. – A padsorok egészen modernnek. Tudtad, Toni, hogy a Tudor idők előtt egyáltalán nem is

voltak ülőhelyek? Az embereknek állni kellett. De I. Erzsébet uralkodása alatt az istentiszteletek egyre hosszabbak és hosszabbak lettek, néha órákig tartottak, szóval hagyniuk kellett, hogy az emberek leüljenek. Szentélyrács volt a szentély és a templomhajó között, de fogadni mernék, hogy Cromwell katonái lerombolták.

Toni nagyon egyedül érezte magát. Harry egy másik világból való volt. Toni világában az emberek nem jártak templomba, s még csak nem is gondoltak arra, hogy lelkesedjenek a templomi építészetért. Harry stílusában megvolt az a könnyedség, ami nyilvánvalóan egy nyugodt családi háttérből fakadt. Miért is nem tudott Bill tetszeni? – töprengett Toni. Vele sosem éreztem magam ilyen kívülállóknak.

Agatha és Roy az udvarházba hajtottak, leparkoltak kint, és még álldogáltak kicsit. Agatha törte a fejét, mit is mondjon Sybillának. Általában úgy dolgozott, hogy egyik kérdést a másik után tette fel az embereknek, mintha egy fát rázogatna, abban a reményben, hogy majd egy darab értékes információ meglazul és lepotyog.

A levegő tűzforró és mozdulatlan volt. Egyetlen levél se rezzen a fákon. Mintha az egész vidék feszülten várakozna valamire.

Roy felnézett a felhőtlen égre, és így szólt:

– Hamarosan vihar lesz.

– Mit tud maga bármiről is? – morgolódott Agatha rosszkedvűen. Ő mostanság azzal büszkélkedett, hogy igazi vidéki nő lett belőle.

Roy megrántotta keskeny vállait.

– Érzem, hogy jön.

– Nem kellene zselézni a haját ebben a melegben – morgott tovább Agatha. – Olvad, és az arca egyik felén olyan nyomot hagyott, mintha csiga mászott volna rajta.

Roy rémülten felkiáltott, és dörgölni kezdte az arcát egy zsebkendővel. Agatha becsengetett.

A csengő éles sivítást követően ismét csend támadt.

– Nyilván nincs itthon – mondta Roy.

– Lehet, hogy kint van a kertben, és nem hallotta a csengőt. Menjünk hátra.

Agatha belökte a kovácsoltvas kaput az udvarház oldalánál, és Royjal a nyomában megindult egy gazos ösvényen, körben a hátsó kert felé. Kevés jel mutatta, hogy valaha nagy és gyönyörű volt ez a kert. A központi ösvény, amelyet pár küszködő rózsabokor szegélyezett, egy kiszáradt szökőkúthoz vezetett, amelyen poros márványdelfinek hajoltak egy széles márványmedence fölé. A virágágásokat most a gaz fojtogatta.

Agatha fellépkedett az alacsony lépcsőkön a széles teraszra.

– Nyitva van az egyik franciaablak – állapította meg. – Gyerünk, Roy.

– Nem sétálhatunk be csak úgy – vonakodott Roy.

– Bekiabálunk. Mrs. Triast-Perkins! – kiáltott Agatha.

Csend.

– Tűnjünk el innen – sziszegett Roy.

Agatha belépett a nyitott franciaablakon át, és ott találta magát abban a túlbútorozott nappaliban, ahol előzőleg Sybillával beszélt.

Roy épphogy csak belépett, készen a menekülésre.

Agatha keresztülsétált a hosszú nappalin, ki a hallba. Sybilla talán délutáni szunyókálásba merült. Agatha megállt a tizennyolcadik századi ívelt lépcsősor alján, és úgy döntött, ideje távozni. Sybilla talán gyakran nyitva hagyja azt az ablakot, mondjuk azoktól az időktől kezdve, amikor még biztonságos volt ilyen tenni.

Agatha félfordulatot tett, és megbotlott egy magas sarkú cipőben, amely a padlón hevert. Felvette, felnézett, és ijedtében felkiáltott.

Sybilla a nyakánál fogva csüngött lefelé az első emeleti erkély korlátjáról. Az arca eltorzult. Csak egy fél cipő volt rajta.

Agatha elejtette a fél cipőt, amit a kezében tartott, és kisietett Royhoz.

– Halott! – nyögte.

– Gyilkosság?

– Öngyilkosságnak látszik. Most menjünk ki, amíg hívom a rendőrséget.

Toni és Harry kiléptek a templom félhomályából, és hunyorogva álltak a

napfényben. Rendőrautók robogtak el az úton, és rendőrök meg nyomozók özönlöttek ki a mobil egység ajtaján. A falusiak kint álltak a kapuk előtt.

A lelkész zihálva érkezett.

– Mi történt? – kérdezte.

– Nem tudom.

– Az udvarház felé mennek – mondta Arthur Chance.

Toni és Harry követték a lelkészt fel az udvarházba. De egy rendőrnő már őrt állt a kapuban, és nem engedte be őket.

– Az ott Agatha kocsija, ami kint parkol – vette észre Toni, mikor felnézett a felhajtó irányába. – Remélem, jól van.

Roy és Agatha a terasz kőlépcsőjén ültek. Azt mondták nekik, ne mozduljanak, amíg a rendőrség nem tud foglalkozni velük.

Agatha cigarettát szívott.

– Mit fog csinálni, ha júliusban életbe lép a dohányzási tilalom? – kérdezte Roy.

– Dohányozni, természetesen. Hacsak a rohadékok nem hoznak törvényt arra is, hogy nem dohányozhat az ember a saját otthonában.

– De a vidék olyan egészséges környezet.

– Nem, szó sincs róla. Most olvastam, hogy egy fingó tehén több kárt okoz az ózonrétegben, mint egy négykerék-meghajtásos autó. Ó, itt van Wilkes, de Collins nélkül. Remélem, a nő végre lelépett. Bill azt mondta, átmegy a Scotland Yardhoz.

– Nos, Mrs. Raisin – kezdte Wilkes. – Míg a törvényszékiek dolgoznak, szeretném, ha bejönne a mobil egységünkbe, és megtenné a vallomását.

Agatha észrevette Toni aggódó arcát, miközben elhajtott.

– Az ott Harry Beam volt Tonival – mondta Agatha. – Kíváncsi lennék, mit keres itt.

– Bárcsak megmosakodhattam és megfésülködhettem volna – sóhajtott Roy.

– Minek?

– Hamarosan itt lesz a sajtó.

– Azt hiszem, a rendőrség hallgatni fog erről olyan sokáig, amíg csak lehetséges. Várjon egy percet! Amikor azt mondta, hogy lemegy a kertbe pisilni, felhívott valakit?

– Minek néz engem?

– Olyannak, aki szereti, ha a fényképe megjelenik az újságokban.

– Agatha! De komolyan! – Roy hirtelen azt érezte, hogy a mobilja égetni kezdi a zsebét. Vajon a rendőrség ellenőrizni fogja? Vajon rájönnek, hogy felhívott két országos sajtóorgánomot? Kiszedte a telefont a zsebéből, és óvatosan lecsúsztotta a kocsijára.

Mielőtt kiszálltak a kocsiból, Roy felnézett az égre.

– Tessék, itt van. Tudtam, hogy jön a vihar.

Nagy fekete felhők gyülekeztek az égen nyugat felé.

Kiszálltak.

– Először maga, Mrs. Raisin – mondta Wilkes.

A mobil egység belseje olyan forró volt, mint egy kemence.

Wilkes nyitva hagyta az ajtót, és bekapcsolt egy elektromos ventilátort. Bill Wong is jelen volt. Kazettát tett a magnóba, bediktálta az időt, a napot, hogy ki kérdez ki kit, aztán elkezdődött a kihallgatás.

Agatha most kezdte érezni a késleltetett sokk hatásait, úgyhogy csak rövid tanúvallomást tett arról, hogyan találta meg Sybillát.

– Miért ment oda meglátogatni? – kérdezte Wilkes.

Agatha habozott. Igazán szerette volna tudni, van-e arra bármi esély, hogy tényleg Sybilla ölte meg George feleségét, de nem akart George-ra gondolni, és nem volt semmilyen bizonyítéka, úgyhogy inkább azt mondta:

– Csak tudni akartam, hallott-e a faluban valami pletykát bármi ellenségeskedésről vagy versengésről a lekvárkészítés körül. Ilyesfélékre gondoltam. Öngyilkosság volt? Hagyott búcsúlevelet?

– Igen. Egyértelmű öngyilkossági eset.

– Géppel írták a levelet? – érdeklődött Agatha mohón.

– Ez nem a *Morse*-sorozat. Ez a való élet – mondta Wilkes. – A levelet saját kézírásával írta, amennyire ebben a pillanatban megítélhetjük.

– És mi áll benne?

Wilkes habozott. Utált bármilyen információt kiadni Agathának. Aztán vonakodva azt mondta:

– Az áll benne, hogy „Nem tudok tovább élni úgy, hogy egy halál nyomja a lelkiismeretemet”. És alá is van írva.

– Egy halál? *Egy*? De hát kettő volt. Elképzelhető, hogy arra utalt... Á, nem érdekes.

– De, érdekes – szólt közbe Bill Wong, mandulavágású szeme összehúzódott. – Egy másik halálesetre gondol?

– Nem, nem, nem tudom, mi jutott eszembe – mondta Agatha sietve.

A kihallgatás folytatódott. Végül boldog volt, hogy elmenekülhetett, és magával vonszolta Royt, el egy csoport riportertől, mondván, hogy a rendőrség rá vár.

– Ne mondjon semmit arról, hogy szerintünk esetleg Sybilla ölhetette meg George feleségét – sziszegte oda neki.

Röviden elmondta a sajtó képviselőinek, hogyan találták meg ő és Roy a holttestet, azután a kocsijához sietett. Loholtak utána, de ő beindította a motort és a légkondit, amíg csak nagy nehezen vissza nem vonultak.

A templomkert, ahol parkolt, egy kis emelkedőn állt, és látni lehetett, ahogy az út a falu felé lejt. Nagy fekete felhők tornyosultak az égen a falu vége felé. Amikor látta, hogy a riporterek végre békén hagyják, Agatha leállította a motort és leengedte az ablakokat.

A napfény visszavonulót fújt a felhők fenyegető fekete sziklái elől. Hirtelen vakító fehér villámlás szaggatta szét a felhőket, amit hatalmas mennydörgés követett. Az eső hangos surrogással szakadni kezdett. Agatha felhúzta az ablakokat. Az eső olyan hevesen zuhogott, mintha monszun lenne, vagy mintha egyenesen egy vízesés kellős közepén parkolna.

Az utasülés ajtaját a csuromvizes Roy rántotta fel, és bevetette magát az ülésre.

– Eláztam! – siránkozott. – Kértem őket, hogy hadd maradjak odabent egy

kicsit, amíg az eső alábbhagy, de nem engedték!

– Menjünk haza – mondta Agatha. – Ebben a viharban semmit sem tehetünk.

Toni és Harry ismét visszarohtak a templomba, menedéket keresve. Toni kezdte magát feszélyezetten érezni Harry jelenlétében. A fiú nyilvánvalóan egy jómódú családból jött, míg az ő családi háttere egy szegényes házból, részeges anyából, erőszakos fivéréből állt, aki végül öngyilkos lett, és egy apából, akit nem is ismert – mindez súlyosan nehezedett most rá.

Harry láthatólag nem érzékelte a feszélyezettségét; oldottan csevegett cambridge-i életéről.

Toni végül félbeszakította.

– Azt hiszem, elvonult a vihar.

Sárga, vizenyős napfénybe léptek ki. Mindenütt vízcseppek ragyogtak, és a főutca közepén aranyszín folyó száguldott lefelé.

Felkapaszkodtak Harry motorjára, és elindultak. Mikor Toni lakásához értek, ő lekászálódott és zavartan mondta:

– Kösz a fuvart.

– Mi van a ma estével? – kérdezte Harry vidáman. – Egy kis vacsi?

– Nem. Randim van – hazudta Toni.

– Ó. Oké. Viszlát később.

Agatha fel-alá mászkált a háza nappalijában, egyik kezében egy cigarettával, a másikban egy gin-tonikkal.

– Érdekelne, vajon Sybilla George-ra hagyta-e mindenét a végakaratóban.

– De hát ez egy egyértelmű öngyilkosság volt – mondta Roy.

– Az öngyilkosságot meg lehet rendezni.

– A levél elég világos volt. Én most az *Esküdt ellenségeket* nézem. Majd később megbeszéljük.

Agatha a képernyőre pillantott.

– A gazdag kölyök csinálta.

– Már látta ezelőtt!

– Nem, nem láttam. Az amerikai tévé elképesztően sznob. Ha van a filmben egy gazdag, elkényeztetett egyetemista, akkor tuti ő a gyilkos.

– Látni akarom – követelte Roy.

Agatha visszavonult a konyhába, és éppen letelepedett az asztalhoz, amikor csengettek. Kinyitotta az ajtót, és ott találta Bill Wongot, aki várakozóan nézett rá.

– Jöjjön be – mondta Agatha. – Hol a főnöke?

– Ez most nem hivatalos. Valamit mondani akart. Miért lepődött meg azon, hogy a búcsúlevél csak egy halálesetre utalt?

– Nem lepődtem meg.

– Elég régóta ismerem. Ki vele. Agatha, már előzőleg is bajba került, és majdnem megölték amiatt, mert nem mondta el nekem a teljes történetet.

Agatha megadta magát.

– Jó, üljön le. Egy italt?

– Nem, vezetek. Egy kávé jólesne.

– Hozom. Még van forró kávé a gépben.

Amikor Bill asztalhoz ült, és Agatha macskái azonnal rámásztak, az asszony elkezdte vázolni a benne kirajzolódó elképzelést, hogy George Selby feleségét Sybilla lökhette le a lépcsőn.

– Az a két lekvárpancsoló lesbikus, Maggie Tubby és Phyllis Tolling eléggé biztosnak látszanak benne. A fenébe is, micsoda rosszindulatú nőszemélyek! De az jutott eszembe, hogy ha ezt az esetet meg tudnám oldani – feltéve, hogy van megoldandó eset –, akkor az elvezethetne ahhoz is, hogy ki mérgezte meg a lekvárt. És ha Sybilla annyira megveszett George-ért, hogy az nyugodt szívvel javasolhatta neki: tegye el láb alól a feleségét, akkor öngyilkosságba is behajszolhatta, hogy megkaparintsa a vagyonát.

– Megtaláltuk Sybilla végrendeletét. Van egy nővére, Cassandra. Ő kapja a javát. Házas, Mrs. Unwin a neve. Jól ment férjhez, a pasas a vezérigazgatója egy építési vállalkozásnak. Rengeteg pénzük van.

– De attól még George *gondolhatta*, hogy ráhagyja a vagyont.

– Tudom, hogy szoktak túlzó elképzelései lenni, mielőtt megtalálja az igazságot, de ez most nevetséges. Én azt hiszem, hogy a lekvár megmérgezése nem konkrétan valaki megölésére irányult. Szerintem egy ostoba tréfa akart lenni, ami rosszul sült el. Csak gondoljon bele, nem volt meghatározott célpont. Ezért volt olyan nehéz rájönni, ki tette. De most biztosak vagyunk benne, hogy Sybilla volt. Nincs más magyarázat arra, amit a búcsúlevelében írt. Amennyire Wilkes meg van róla győződve, az eset lezárva. Elmondta a lelkésznek a következtetéseit, vagyis attól tartok, ha tovább akar nyomozni, azért már nem fognak fizetni.

Agatha igen elfoglalt volt a következő hetekben, és a Comfrey Magna-i esetet átmenetileg kivetette a tudatából. Egészséges egyensúlyba kellett hoznia a bankszámláját mindazok után, amit a fesztiválra költött. Hirtelen divatba jött, hogy az emberek mindenféle ügyek kiderítésére magándetektívet fogadjanak fel. A nők továbbra is tudni akarták, hogy a partnerük vagy férjük megcsalja-e őket, és képesek voltak fejenként akár ezeröttszáz fontot is fizetni az ügynökség munkájáért. Agatha még emlékezett azokra az időkre, amikor csak a gazdagok engedhették meg maguknak a külföldi utakat télen. Most tömegestül tolongtak mindenféle közönséges népek a repülőtér indulási csarnokában. Valaha a szépségszalonokba tett látogatás is csak pénzes embereknek volt lehetséges. Manapság növekvő iparág lett a kozmetika. Úgy tűnt, a magánnyomozók alkalmazása lett a legújabb divat.

Időnként Agatha aggódott Toni miatt. A lány mintha sokat veszített volna a kisugárzásából, de éppen olyan eredményesen dolgozott, mint eddig.

Egy péntek estén, amikor kettesben maradtak az irodában Tonival, Agatha megszólította a lányt.

– Menjünk vacsorázni!

– Jó – felelte Toni. – Hova?

– Van Mircesterben egy új halászcsárda, a tér másik oldalán. Jónak kell lennie.

Miután leültek egy-egy adag nyelvhal és egy kancsó házi fehérbor mellé, Agatha megszólalt:

– Ki vele.

– Mivel?

– Semmi gond a munkáddal, Toni, de lehangoltnak látszol, és ez nem te vagy. Van ennek valami köze Billhez?

– Nem, csak...

– Terhes vagy?

– Dehogya!

– Akkor mi van?

– Olyan butaság...

– Én vagyok a butaság mintapéldánya, amikor férfiokról van szó – mondta Agatha az őszinteség egy váratlan rohamával.

– Harry Beam.

– Az én Harrym? Mi történt? Láttalak titeket a Comfrey Magna-ügy idején, és akartalak is kérdezni erről.

Toni elmesélte, hogyan találkozott Harryvel Mircesterben, beszámolt útjukról Comfrey Magnába, és ezzel fejezte be:

– Elhívott estére vacsorázni, és én azt mondtam neki, hogy randim van.

– És volt?

– Nem.

– Akkor miért?

– Ismeri a múltamat, Agatha. Harry olyan menő. Ettől megijedtem.

– Nem kéne. Nincs miért szégyenkezned. Az édesanyád józan életet él, amióta kezelik. Senki más nincs a családban, aki miatt aggódnod kéne.

– Csak... valahogy úgy érzem, fennakadtam két világ között. Minden barátom a munkásosztályból jött.

– Fogadni mernék, hogy elképzelted az esküvőt, meg ahogy találkozol a szüleivel.

Toni tétován elmosolyodott.

– Valami ilyesmi.

– Én nem aggódnék az angol osztályszerkezet meg a társadalmi berendezkedés miatt – mondta Agatha, és még töltött egy kis bort a poharaikba. – Az embereket még foglalkoztatja, de nem olyan rossz a helyzet, mint mondjuk Franciaországban vagy Spanyolországban. Manapság mindenki, akinek állása van, középosztálybelinek számít. Rengeteg sznobbal találkozhatsz a gloucestershire-i középosztályban, de az ilyenekkel nem is érdemes foglalkozni. Nekem ugyanolyan tetves alkoholista családi háttér jutott, mint neked. Harry az utolsó személy, akinél aggódnod kellene, hogy honnan jössz. Mikor elkezdődik az egyetemi nyári szünet, meg fogom hívni vacsorára pár másik emberrel együtt, és te onnan folytatod. Manapság olykor én is eléggé bizonytalan vagyok társasági szempontból, de attól még ugyanúgy csinálom. Úgyhogy ne aggódj. Most váltsunk témát. Mit gondolsz Jimmy Wilsonról?

– Ki nem állhatom – felelte Toni. – Csorog a nyála, ha rám néz, amitől borsózik a hátam. Érdekelne, miért hagyta ott a rendőrséget, és miért nem várta meg a nyugdíját.

– Jó kérdés. Néha eltöprengek, vajon valóban beteg volt-e. Majd megkérem Philt, szaglásszon egy kicsit. No, és most fel a fejjel!

Még jó sok bort ittak, amit további nagy brandyk követtek. Agatha úgy érezte, jobb, ha békén hagyja a kocsiját és hív egy taxit.

Ahogy a taxi befordult az Orgona közbe, ahol a háza állt, ijedten vette észre, hogy a kapuja előtt egy rendőrautó parkol, valamint egy furgon attól a biztonsági cégtől, amelyik a háza riasztórendszerét beszerelte.

Miután fizetett és kiszállt a taxiból, egy rendőr jött oda hozzá.

– Mi történt? – kérdezte Agatha.

– Ön Mrs. Agatha Raisin?

– Igen-igen. Mi történik itt?

– Valaki megpróbált betörni az ön házába a konyhaajtón keresztül. A riasztó jelzett. Akárki is volt, úgy tűnik, a riasztó elijesztette, és elmenekült anélkül, hogy behatolt volna, de jobb lesz, ha ellenőrzi, hiányzik-e valami.

Agatha kulccsal kinyitotta a bejárati ajtót és bement.

– Kikapcsoltuk a riasztót – mondta a biztonsági ember a háta mögött. – Helyre fogjuk állítani, de előbb meg kell javíttatnia a konyhaajtót.

A rendőrség tevékenységétől felriadt falubeliek elkezdtek szivárogni Agatha háza felé. A helybéli asztalos azonnal felajánlotta, hogy hazamegy a szerszámaiért, és rendbe hozza az ajtót. Agatha számos teameghívást kapott és hárított el.

Bill Wong érkezett kocsival.

– Mit gondol, Agatha, ez egy átlagos betörési kísérlet lehetett, vagy netán felkavart valamit valamelyik esetével? – kérdezte rögtön, amint kiszállt.

Agatha idegesen babrált a nyakában lógó ezüstitlánccal, aztán egy kiáltással előhúzta a blúza alól az egész láncot, amelynek végén egy széf kulcsa lógott.

– Lehet, hogy éppen ehhez volt köze ennek a dolognak!

– Meséljen róla – mondta Bill.

Mrs. Bloxby sietett hozzájuk, megkérdezte, mi történt, és Bill türelmetlenül várta, amíg Agatha elmondta neki, hogyan törtek be a házába.

– Agatha éppen arról akart nekem beszámolni, miért gondolja, hogy a betörésnek köze lehetett a nyakában lógó kulcshoz. Keressünk valami nyugodt helyet. A helyszínelő csapat hamarosan megérkezik.

– Menjünk a lelkészlakba – javasolta Mrs. Bloxby. – A férjem nincs otthon ma este, senki sem fogja zavarni magukat.

A lelkészlak kényelmes nyugalmában Agatha elmondta, hogy azért tartotta magánál a széf kulcsát, hogy megvédje a könyvelőt.

– Most, hogy az LSD-ügy megoldódott, talán nem kell tovább aggódni emiatt.

– Én ebben nem vagyok ilyen biztos – mondta Agatha. – A helyzet a következő. A borzalmas páros, Tubby és Tolling, azt állítják, Sybilla lökhette le a lépcsőn George Selby feleségét. Mi van akkor, ha Sybilla búcsúlevele csak erre célzott, és az LSD-s mániákus még mindig szabadlábon van?

– Mi köze van ennek a pénzhez?

– Ez csak egy megérzés.

– Van egy ötletem – mondta Mrs. Bloxby. – Mrs. Raisin, hagyja a kulcsot a rendőrség kezében. Holnap teszek egy látogatást Comfrey Magnában, és mindenkinek tudtára adom, akinek csak lehetséges, hogy hol van a kulcs.

– Jó ötlet – mondta Agatha. Levette nyakáról a láncot, és odaadta Billnek. Az írt róla egy átvételi nyilatkozatot és átnyújtotta Agathának.

– Most felejtse el az egészet, Agatha – mondta Bill. – Ellenőriztem a feljegyzéseinket Sarah Selby halála ügyében, és egyértelműen balesetnek látszik. Egy tálcát vitt a kezében, és elvesztette az egyensúlyát.

– És mégis, Miss Sybilla Triast-Perkinsnek egy teljes órájába telt, míg telefonálni tudott a mentőknek.

– Azt mondta, hogy elájult a sokktól.

– Ó, igazán?

– Agatha, biztos vagyok benne, hogy bőven elég teendője van az ügynökségénél azon kívül is, hogy megpróbál megfejteni gyilkosságokat, amelyek soha nem történtek meg. De most mennem kell.

Toni ebben a pillanatban feszélyezetten gondolt Agatha ajánlatára, miszerint tart majd egy vacsorapartit, ahol ő újra találkozhat Harryvel.

Mivel az anyja a legutóbbi időkhöz részeges volt és mindenre alkalmatlan, Toni lényegében önmagát nevelte fel. Agatha már megoldotta az életét azzal, hogy talált neki egy lakást, és vett neki egy kocsit. Toni hirtelen azt érezte, nagyon szeretné, ha lenne az életének egy olyan darabja, amely magánjellegű, és nincs semmi köze Agathához. Megvolt a maga kulcsa az irodához. Elindult otthonról, és besétált az ügynökségre. Belépve leült a számítógéphez, és előkereste a címek közül Harry e-mail címét.

Elhatározta, hogy ír neki. „Kedves Harry – gépelte. – Sajnálom, hogy visszautasítottam a meghívásodat vacsorára. Igazából nem volt randim. Csak egy kicsit félős vagyok. Remélem, újra találkozhatunk. Toni.”

Bekapcsolva hagyta a számítógépet, készített magának egy csésze kávé, leült a kanapéra, és bámulta a képernyőt. Fél óra múlva meghallotta a pittyenést, ami jelezte, hogy új levél érkezett. Gyorsan elolvasta. Ez állt benne: „Kedves Toni. Találkozzunk jövő szombaton, rendben? Harry.”

Villámsebessen visszaírt: „Kedves Harry, akkor találkozzunk szombaton Mircesterben a George kocsmánál. Nyolckor. OK? Toni.”

Izgatottan várt. Már jött is a válasz. „Csodás, akkor ott. Harry.”

Toni érezte, hogy elárasztja az öröm. Gondosan kitörölte az egész levelezést. Aztán nyugtalankodni kezdett. Mi van, ha Harry nem tud eljönni, megírja e-mailben, és Agatha elolvassa? Gyorsan írt egy újabb levelet Harrynek, megadta a mobiltelefonját, és a lelkére kötötte, hogy hívja vagy írjon üzenetet, ha valamilyen okból nem tud ott lenni. Elküldte, törölte, majd lezárta a számítógépet.

Agatha végre lefekhetett az otthonában, és idegesen fülelt minden zörejre a zsúpfedél felől. Elhatározta, hogy átadja valamennyi munkáját az ügynökségnek, és visszatér Comfrey Magnába. Még ha valaki csak buta tréfának szánta is az LSD-t, két asszony meghalt, és ez két megoldatlan gyilkosságot jelent. Valahogy nem tudta elhinni, hogy Sybilla lehet ezért a felelős.

Hatodik fejezet

Az időjárás nyomorúságosra fordult. A nagy vihar óta szinte folyamatosan esett, csak úgy patakozott az agyonterhelt, súlyos fellegekből, amelyek mintha örökre megtelepedtek volna a hegyeken.

Agatha macskái, Hodge és Boswell vigasztalhatatlanul nyávogtak, amint az özönvizet bámulták a lépcsőről a konyhaablak előtt.

Minden nyirkosnak érződött, bár a levegő nem volt hideg, inkább nehéz, párás, forró. A meteorológusok szerint ez volt az El Niña jelenség, az El Niño ellentéte, és ez azt jelentette, hogy most hetekig garantáltan zuhogni fog az eső.

Agatha elkocsizott Comfrey Magnába, és leparkolt a lelkészlak mellett. Kimászott a kocsiából, kinyitotta óriási esernyőjét, és a parókia ajtajához sietett, miközben azt kívánta, bárcsak gumicsizmát húzott volna, mert a cipője máris átázott azalatt a rövid idő alatt is, mire megtette a kis távolságot az elülső terasz menedékéig.

Trixie nyitott ajtót, arany fürtjei a vállára omlottak.

- Most meg mi van? – kérdezte nyersen.
- Szeretnék pár szót váltani a férjével – felelte Agatha.
- Ha muszáj. Jöjjön be. A dolgozószobában van.

Trixie belökte a dolgozószoba ajtaját és távozott. Agatha bement. A lelkész George Selby társaságában ült az íróasztalánál.

Agatha megtorpant George láttán. Már el is felejtette, milyen elképesztően jóképű férfi.

– Jöjjön, üljön le – invitálta a lelkész. – Arnold most távozott. Többé-kevésbé kitaláltuk, hogyan osszuk el a pénzt. Itt van magánál a széf kulcsa? Átesszük a pénzt egy számlára, aztán mikor megvan a csekk-könyv, elkezdjük kiküldeni a csekkeket.

– A rendőrség magánál tartja a kulcsot – mondta Agatha. – Valaki megpróbált betörni a házamba, ezért úgy gondoltam, náluk nagyobb biztonságban lesz. Ha időben gondolunk rá, eleve jobb lett volna a pénzt egy számlán elhelyezni.

– Mindannyian egyetértettünk a széffel – mondta Arthur. – Akkor jobb ötletnek tűnt, mintha mindenütt csekk-könyvek hevernének, még mielőtt eldöntöttük, kinek jusson a pénzből, eltekintve attól, amit a tető megjavítására különítettünk el. Egy-egy nap folyamán annyi ember jár itt a lelkészlakban. Én ugyan biztos vagyok benne, hogy csupa tisztességes ember él a faluban, de azért a biztonság kedvéért, minden eshetőségre készen, mindenkivel tudattuk, hogy a pénz egy széfben került elhelyezésre. Elviszem majd Arnoldot kocsival... Mircesterbe, igaz?

– Igen.

– Hamar felvesszük a kulcsot, és megállapodunk egy időpontban, amikor a bankba megyünk. Ez most egy udvariassági látogatás?

– Csak biztos akartam lenni benne, vajon nyugtázza-e, hogy Sybilla Triast-Perkins tehette az LSD-t a lekvárba.

– Sajnos, igen. Úgy vélem, a szerencsétlen hölgy elég furcsán viselkedett az elmúlt hónapokban. Milyen szomorú. De micsoda megkönnyebbülés, hogy az egész ügy így megoldódott. Elküldtem önnek a csekket a szolgálataiért.

– Köszönöm. Attól tartok, nem tudtam túl sokat segíteni.

– Drága hölgyem, csakis önnek köszönhetjük, hogy képesek leszünk rendbe hozni a templomunkat.

George fűzőld szeme Agatha arcát fürkészte. Létezik, hogy ilyen zöld? Vagy netán kontaktlencsét visel?

– Mrs. Raisin...

– Agatha, kérem.

– Agatha. Lehetséges, hogy önnek kétségei vannak a rendőrség véleményét illetően?

– Nos, nem tehetek róla, folyton töprengek, honnan szerezhették Sybilla olyasmit, mint az LSD.

– A rendőrség visszaigazolta, hogy az volt?

– Várjon egy percet. – Agatha elővette a telefonját, és felhívta Jimmy Wilsont.
– Jimmy, elfelejtettem megkérdezni, LSD volt az, amit a lekvárba tettek a Comfrey Magna-beli fesztiválon?

Figyelmesen hallgatta a választ, megköszönte és befejezte.

– Igen – mondta. – LSD volt. Szóval, hogy tehette rá a kezét? Ha fiatal nőről lenne szó, el tudnám képzelni, hogy egy klubban szerezte, habár még ez is furcsa, mert manapság csupa Ecstasyt meg kokaint meg heroint használnak, nem beszélve bizonyos halálos füvekről, amelyeket üvegházban termesztenek. Vajon Sybilla nem vegyészkedett élete egyik vagy másik szakaszában?

– Amennyire tudjuk, sosem dolgozott – mondta George. – De talán heves ifjúkora volt, és maradt valami tartalékja.

– De miért utalt a búcsúlevele csupán egy halálesetre, és nem kettőre?

A lelkész megszólalt:

– Amikor írta, aligha lehetett normális lelkiállapotban. A nővére jelenleg az udvarházban tartózkodik, tőle megkérdezheti. Kérem, Agatha, a mi kis falunk már visszazökkent a rendes, csendes kerékvágásba. Mrs. Andrews és Mrs. Jessop temetése nagyon megrendítő volt, de mégis gyógyulást hozott a maga módján. Valamennyien egyek lettünk a gyászban...

– Azt hiszem, elmegyek az udvarházba – mondta Agatha. – A nővérének, Mrs. Unwinnek lehet valami érdekes mondanivalója.

– Most talán nem alkalmas – mondta George. – Szegény asszony nyilván még mindig gyászol.

– Ó, értem – mondta Agatha.

Elköszönt, és kilépve ott találta Charlest a kocsija mellett. Őt várta.

– Gondoltam, esetleg itt talállak – mondta. – Mi ez az „öngyilkosság az udvarházban”-történet?

Agatha beszámolt a részletekről, és a gyanújáról, hogy Sybilla búcsúlevele inkább Sarah Selby halálára utalhatott, mit a lekvármérgezésre.

– Finoman figyelmeztettek a lelkészlakban, hogy ne menjek oda meglátogatni a nővérét – fejezte be.

– De ez nem tart téged vissza, ugye? – vigyorgott Charles.

– Nem hát.

– Helyes. Hagyd itt a kocsit, az enyémmel megyünk.

Az eső megint zuhogott, mire az udvarházba értek. A kapu nyitva állt.

– Van itthon valaki? – kiáltott be Agatha. A hallban szerteszét vödörök álltak, azokba csöpögött az esővíz a roskatag tetőn át.

Egy kövérkés, fontoskodó nő jelent meg a hallban.

– Mit óhajtanak?

– Mrs. Unwin?

– Igen.

– Agatha Raisin vagyok...

– Maga az a nyomorult nőszemély, aki ezt az egészet elindította azzal, hogy beleavatkozott a falu ünnepébe! Ki innen!

– ...és ez itt – folytatta Agatha hangosan –, Sir Charles Fraith.

Ó, a címek és rangok varázsa, gondolta Agatha cinikusan, mikor Mrs. Unwin szinte láthatóan megenyhült.

– Úgy vélem, nem árthat, ha egy kicsit beszélgetek magukkal – váltott hangot.

– Jöjjenek a nappaliba. Óhajt teát vagy kávét, Sir Charles?

– Köszönöm – felelte Charles –, de úgy látom, elég dolga akad így is ezzel a sok szivárgással.

– Ez annyira rávall a húgomra – panaszolta Cassandra Unwin, miközben előttük ment a nappali felé. – Soha nem javíttatott meg semmit.

– Szándékozik eladni a helyet? – érdeklődött Charles.

– Előbb rendbe kell hozatnom. Mellesleg, egy építetű rengeteget fizetne érte. Lerombolni a házat, és egy lakótelepet építeni a földterületen.

– Nem ez volt a családjuk otthona? – kérdezte Agatha.

– Itt nőttünk fel, de nincsenek boldog emlékeim. Ha Sybilla nem ragaszkodott volna annyira a helyhez, sokkal jobb életet alakíthatott volna ki magának. De hogy öngyilkosság! Nem tudom elfogadni. LSD-t tenni a lekvárba! Ilyesmiért nem lehet ő a felelős. Ugyan hol szerezte volna?

– A húga csak egy halált említett a búcsúlevélben – mondta Agatha –, de a kábítószer két ember halálát okozta.

– Nos, nem hiszem, hogy józan eszénél lett volna, mikor azt írta.

– Úgy tudom, Sybilla meglehetősen kedvelt egy illetőt, bizonyos Mr. George Selbyt – folytatta Agatha, óvatosan tapogatózva előre a területen, ami a zűrös témák aknamezejének tűnt számára.

– Sokat beszélt róla. Azt hiszem, még amolyan iskoláslányos módon bele is pistult. Miért kérdi?

Charles előre látta, hogy Agatha képletesen dupla talppal, szöges bakancsban fog beleugrani a törékeny kérdés kellős közepébe, és sietve közbevágot:

– Azon töprengtünk, vajon jelentkezett-e önnél. Talán lenne jobb elképzelése is, mint a kedves húga elmeállapota.

– Akkor miért nem őt kérdezik? Komolyan! Sok dolgom van, és nem igazán látom mindezen kérdések értelmét!

Charles köszönetet mondott, és a vonakodó Agatha karját megragadva, kifelé húzta magával.

– Ennek semmi értelme – mondta. – Nem jutsz vele sehova. Nem állhatsz elő nyíltan azzal, hogy vajon Sybilla gyilkolta-e meg George feleségét. Egyébként sem fog tudni nyújtani semmilyen támpontot.

– Menjünk és látogassuk meg Maggie Tubbyt és Phyllis Tollingot. Ők ültették el a bogarat a fülembé.

Az eső még mindig zuhogott, és ők egy esernyő alatt álltak a ház verandáján a főutcán, amely nagy sebességgel változott folyóvá alattuk.

Phyllis nyitott ajtót.

– Már megint maguk? Azt hittem, lezárták az esetet.

– Nem egészen – mondta Agatha.

– Jöjjenek be.

Maggie egy könyvet olvasott az elülső társalgóban.

– Ki a barátja? – kérdezte.

– Ez itt Sir Charles Fraith, aki segít nekem a nyomozásban.

– Egy *Sir* – gúnyolódott Maggie. – Tisztára, mint egy Dorothy L. Sayers-regényben! Most meg mit akarnak?

– Miért sugalmazták, hogy Sybilla ölte meg Sarah Selbyt?

– Mi biztosak vagyunk benne, hogy ő tette. Annyira kijött a sodrából, valahányszor George-ról volt szó. Most meg úgy néz ki, még jobban bedilizett, és meg akarta mérgezni az egész falut.

– De a búcsúlevelében azt írta, sajnálja a halálesetet. Egyet. Nem kettőt.

– Csak nem képzeli, hogy normális elmeállapotban volt? – kérdezte Phyllis. – Mi a baja magának? Talán valami üzletet akar itt összehozni? Én mondom, minél hamarabb kapja meg az a könyvelő a kulcsot magától és megy el a bankba, minél hamarabb küldi el a pénzt az Andrews és Jessop családnak, annál jobb.

– Honnan tud a széfkulcsról? – kérdezte Agatha.

– Mindenki tudja a faluban. Mindenki megpróbálta rátenni a kezét annak a pénznek egy részére. Vannak, akik olyan ürüggyel, hogy a látogatók letaposták a kertjüket és tönkretettek ezt-azt, meg hasonlók.

– Tehát az egyetlen ok, amiért ön szerint Sybilla megölte Sarah-t, csak egy gyanú?

– Persze hogy csak egy gyanú, maga begyepesedett szerencsétlen! Ha lenne bármi bizonyítékunk, a rendőrséghez mentünk volna.

– Gyere, menjünk – mondta Charles. – Ez a két boszorka úgysem tud mondani nekünk semmi fontosat.

Maggie szeme gonoszul csillogott.

– Nem kedvel minket, igaz?

– Van, aki igen? – kérdezte Charles.

Két nappal később, amikor a monszunszerű eső még mindig nem hagyott alább, Agatha betelefonált az irodájába.

– Kicsit kések – mondta Mrs. Freedmannek. – Elmegyek Eveshamba, és megcsináltatom a hajamat.

– Nem mehet ebben az esőben. Eveshamet elárasztotta a víz.

– Az csak a lenti városrészre vonatkozik. Az én fodrászom a Bridge Streeten

van, és azt sosem árasztja el. Majd a körgyűrűn megyek be.

- Jobb lenne figyelni, hogy a maga faluját nem önti-e el az áradat.
- Carselyben *soha* nincs áradás.
- Lehet, hogy most lesz.

Miközben Agatha áthajtott a Simon de Montfort hídon a körgyűrűn, észrevette, hogy az Avon folyó máris árad, és mindkét oldalon sebesen önti el a megművelt földeket.

Noha a forgalom könnyedén haladt az ő sávjában, a másik oldalt mintha blokkolta volna a csúcsforgalom.

Az Aldi supermarket parkolójában állította le a kocsit és átsétált a Bridge Streetre. A fodrászat előtt megfordult, és lefelé nézett, a híd felé. Rendőrségi kordonokat látott. Lement, és csatlakozott a nézelődők tömegéhez a hídon. A híd másik oldalán a víz már elárasztotta a partot. Egy nagy mobilház sodródott lefelé forogva az örvény hátán, és nekicsapódott a hídnak. A darabjai kibukkantak a másik oldalon, mintha csak egy nagy aprítógépen ment volna keresztül.

Agatha vívódott, hazamenjen-e, amíg még könnyen megteheti, de az új frizura nélkül rosszul érezte volna magát.

Jeanelle, a fodrásza meglepve fogadta.

- Most hívtuk fel a vendégeinket, hogy ne jöjjenek – újságolta.

Agatha telefonja megszólalt. Toni volt.

– Evakuáljuk az irodát – mondta. – Itt volt a rendőrség, mondták, hogy emelkedik a víz. Az alattunk levő utcát már elöntötte. Az első emeleten vagyunk, ha szerencsénk van, a víz nem ér el ideig. De Phil talált egy embert, akinek vontatója van, amire felpakoljuk az iratokat meg a számítógépeket. A parkoló még száraz, szóval, ha a vontató elviszi odáig a holmit, akkor belerakhatjuk a kocsijainkba, és elvihetjük egy raktárba, amit egy feljebb lévő helyen béreltünk.

- Rosszul áll az ügy, igaz? – kérdezte Agatha.
- Még soha senki nem látott ehhez hasonlót.
- Később telefonálok – mondta Agatha.

Ahhoz viszont ragaszkodott, hogy a frizurája elkészüljön.

Amikor később besorolt az Eveshamből kifelé araszoló kocsisorba, már azt kívánta, bár sose indult volna el. A fodrászszalonban panaszkodott a rapzene miatt, ami a hangszórókból áradt, és ütemesen szaggatta a dobhártyáját: „Uff, hunna hunna punna, szobbe, kabbe, nunna, uff”.

– Ki szereti ezt a borzalmas muzsikát? – kérdezte Jeanelle-t.

– Mi. Már mint a fiatalok – felelte Jeanelle. – Ez a mi zenénk, ha érti, mire gondolok.

Úgy érzem magam, mint aki kívül van és befelé bámul, kesergett Agatha. Csapdába estem egy olyan korcsoportban, ami semmilyen más korcsoporttal sem érintkezik.

Három órájába telt, mire elérte az A44-esen a carsely-i lehajtót, miután keresztülvergődött azokon a területeken, ahol már az útra is kiáradt a víz.

Mielőtt elérhette volna a falu közepét, szembetalálta magát az áradattal. Felsőhajtott, leparkolta a kocsit, levette a cipőjét, és elkezdett gázolni a kavargó vízben. Egy döglött macska lebegett el mellette. Az aggodalom hirtelen görcsbe rántotta a gyomrát, mikor saját cicáira gondolt.

Az eső még mindig zuhogott. Csúszkált, bukdácsolt, jó párszor csaknem elesett, végül nagy nehezen szárazföldet ért a másik oldalon. Felvette a cipőjét és sietve ment az Orgona közig. Az utca alján kavargott a víz. A házához sietett. Charles homokzsákokkal barikádozta el az elülső ajtót.

Agatha bement. Charles egy cédulát hagyott neki a konyhaasztalon: „Elmentem megnézni a saját lakásomat. Maradj szárazon! Üdv, Charles”.

Agatha megnézte, a macskái rendben itthon vannak-e, aztán felment, hogy száraz ruhát vegyen.

– Ennél már nem lehet rosszabb – mormogta magában.

De lehetett. Gloucestershire és a környező megyék mind víz alá kerültek. Saját háza ugyan száraz maradt, de be kellett fogadnia három idősebb házaspárt a faluból, akik szüntelenül panaszkodtak, hogy minden étel, amit otthon tart, csak mikrózható curry.

Éppen mikor Agatha már úgy érezte, hogy legszívesebben ő maga követne el gyilkosságot, kisütött végre a nap, és az áradat lassan visszavonulót fűjt. Nagy megkönnyebbüléssel látta, hogy nemkívánatos vendégei végre hazamennek. Ám

ekkor Mrs. Bloxby állította csatasorba, hogy segítsen kitakarítani az elárasztott házakat, és menjen el rendszeresen Stowba a szupermarketbe, és hozzon a rászorulóknak tejet és kenyeret.

Miután végre felszabadult, elment Mircesterbe, az irodájába. A többiek mind ott voltak, a számítógépeket pakolták ki és egyéb irodai felszereléseket.

Fokozatosan minden visszatért a szokásos kerékvágásba, és egy estén Agatha éppen azt fontolgatta, folytassa-e a Comfrey Magna-i mérgezési eset felgöngyölítését, amikor beugrott hozzá Bill Wong.

– Megúsztá az áradást, Bill?

– Épphogy csak, Agatha. De ez most nem egy udvariassági látogatás.

– Mi történt?

– Valaki, aki Arnold Birntweathernek, a könyvelőnek adta ki magát, a könyvelő igazolványaival és a széf kulcsával megjelent a bankban. Azt mondta, a pénzt újból át kell számolni. Beletette az egésztestet egy nagy sporttáskába, és eltűnt. A megjelenése olyan volt, mint a könyvelőé, idős és hajlott hátú.

– De hát a rendőrség kiadta ennek a szélhámosnak a kulcsot?

– Úgy tűnik, az igazi könyvelőnek adták oda, amikor az áradás véget ért. Vele volt a lelkész is. Mikor a lelkész nem hallott felőle többet, odament a házához. Kiderült, hogy Mr. Birntweathert megölték, egy hatalmas ütés érte a fején.

– De hát Mr. Birntweathert már ismerték a bankban.

– Öreg volt, kissé púpos, vastag szemüveggel és festett barna hajjal. A szélhámos hajszálpontosan így nézett ki.

– De hogy szerezhette meg a széf számát? – kérdezte Agatha.

– Arnold Birntweather egy kis kártyát tartott a pénztárcájában a széf számával. A szokásos módon ráírták, hogy „tizenegyes számú széf”.

– Ördög és pokol! Amikor elmentem ahhoz a drágalátos párocskához, Tubbyhoz és Tollinghoz, azt mondták, hogy a faluban mindenki tudja, hogy nálam van a széf kulcsa, ami talán megmagyarázza, miért akartak betörni hozzám.

– Legyen óvatos, Agatha. Most jobb, ha visszamegyek dolgozni.

- Várjon egy kicsit. Mi van az ujjlenyomatokkal?
- Mindenki mindent tud az ujjlenyomatokról manapság.
- Biztonsági kamerák a bankban?
- Ez jó ötlet. Jöjjön velem a rendőrségre, és nézze meg a filmet. Lássuk, hátha átlát valahogy azon az álruhán, és ráismer valakire a faluból.

A rendőrségen Agatha figyelmesen tanulmányozta a biztonsági kamera felvételét. Bill türelmetlenül várt.

- Nos? – kérdezte végül.
 - Hát ez furcsa – mondta Agatha. – De én azt hiszem, hogy ez tényleg Arnold.
 - Mr. Birntweather?
 - Igen. Nem hiszem, hogy egy szélhámos ilyen jól alakíthat. Van felvétel az utcáról a bank előtt?
 - Lejátszom magának. Miért?
 - Talán várt rá valaki odakint – valaki, aki megfenyegette. – Bill becsúsztatott egy újabb kazettát. Agatha láthatta, amint Arnold nehézkesen kimászik a Morris Minorjából. – Nézze! – kiáltotta Agatha.
 - Mit?
 - Tekerje vissza, és játssza le még egyszer. Ott van egy sötétített ablakú autó, ami közvetlenül mögötte állt meg.
 - Ez egy nagyon hosszú felvétel, Agatha. Várjon, ellenőrzöm a rendszámot.
- Agatha tovább tanulmányozta a felvételt.
- Kinyílt az ajtó, és belépett Wilkes és Collins.
- Bill megszólalt:
- Valamit elcsípett. Azt a kocsit az áradás alatt lopták el. Eredetileg egy tiszteletreméltó boltos tulajdona Badseyben.
 - Most már elmehet – vakkantotta Collins.
 - Semmi „köszönöm”? – kérdezte Agatha. – Azt hittem, maga átment a Scotland Yardhoz. Visszaküldték?
 - Csak tűnjön már innen! – csattant fel Collins.

Bill kikísérte Agathát.

– Azt hittem, elment – mondta Agatha.

– El is ment. De valamilyen okból visszajött, és most meg vagyunk vele áldva. Kösz, Agatha. Sokat segített.

Mielőtt elhajtott, Agatha felhívta Charlest a férfi mobilján, de az, mint rendesen, ki volt kapcsolva. Nem tudott üzenetet írni neki, mert hiába volt csúcstechnológiás mobilja, nem csak azt nem tudta, hogyan kell üzenetet küldeni, hanem azt sem, hogyan kell vele fényképezni vagy e-mailt küldeni. Otthon is kereste, és most az egyszer szerencséje volt. Charles maga vette fel ahelyett, hogy az inasa, Gustav vagy a nénikéje tette volna. Agatha beszámolt a legújabb fejleményekről.

– Hol vagy most? – kérdezte Charles.

– Most indulok Mircesterből – felelte Agatha.

– Találkozzunk nálad.

– Hála az égnek, hogy végre minden száraz – mondta Charles. – De hideg van. Nem bánod, ha begyűjtök a kandallóba?

– Csak csináld – mondta Agatha. – Doris már mindent előkészített. – Doris volt Agatha takarítónője, és körülbelül az egyetlen ember, aki a keresztnévén szólította Agathát a faluban. – Megcsinálom az italokat.

Charles kényelmesen elhelyezkedett egy karosszékből, fél kezében egy pohár whiskeyt dédelgetve, és a kandallóban felcsapó lángokat bámulta, amelyek a kémény felé nyújtózkodtak.

– Mi az elképzelésed? – kérdezte.

– Én Trixie-re fogadnék.

– Ugyan már! A lelkész felesége? El tudod képzelni, amint ellop egy kocsit, és megfenyegeti szegény Arnoldot?

– Biztos vagyok benne, hogy szándékosan akarta olvashatatlaná tenni a számlákat.

– Mi ez az egész?

Agatha cigarettára gyújtott, savanyúan rámeredt, majd kioltotta. A cigaretta

reggel jólesett neki, de később a nap folyamán elveszítette a varázsát.

– Royjal mentem oda, és Arnold meg a lelkész éppen a könyvelést nézte át egy kerti asztalon. Trixie kihozott egy kancsó limonádét, majd kilöttyintette a papírokra, esküdni mernék, hogy szándékosan.

– És tönkrementek?

– Nos, nem. Sütött a nap. Emlékszel még, milyen a napsütés? Azt javasoltam, csíptessük fel a papírokat a szárítókötélre. Arnold később azt mondta, rendben vannak. Na most, ha Trixie elcsent valamennyit a pénzből, és mesterkedett valamit a számlákkal, Arnold tudhatott róla, de talán megegyeztek a lelkésszel, mivel nem akartak botrányt.

– Nem tudom elhinni. Nézd, egy csomó kellemetlenség történt az áradás alatt. Kocsikat loptak el, amelyeket ott hagytak a száraz területeken. A pletyka a széfről túl is terjedhetett a falu határain. Nézzük meg a híreket, és kiderül, van-e bennük valami.

– Lássuk, tudnak-e többet, mint beszámolni az áradásról. Reménytelen. A rádiót kellett bekapcsolnom, hogy érdelemleges híreket halljak. A tévében mindössze egy riporter óriási fejét lehetett látni, amint a stúdióssal beszél, és közben eltakarja a képernyőt. És mind Tewksburyben nyomultak. Ez a csordaöszön. Az mindig bennük volt. Egy riporter felveszi a gumicsizmáját, és odaáll egy elöntött utcára Tewksburyben, mire az összes riporter odavonul az operatőrével egyetemben, hogy ugyanezt tegye. Megpróbálom a BBC huszonnégy órás hírműsorát.

Türelmesen kivárták, míg a nemzetközi hírek szokásos, szomorú menete elvonult a szemük előtt, míg a bemondó egyszer csak bejelentette:

– Comfrey Magna faluból megrázó eseményekről kaptunk hírt. – Itt rövid beszámoló következett a katasztrófális ünnepegről és a pénzlopásról. Majd: – Most kapcsoljuk riporterünket, Alan Freeze-t, aki ma délelőtt ott járt a helyszínen, és beszélt a lelkésszel, Mr. Arthur Chance-szel. Comfrey Magna.

– Itt állok Comfrey Magna lelkészével, Mr. Chance-szel, és feleségével, Mrs. Chance-szel. Ez szörnyű csapás lehetett, Mr. Chance.

– Ez egy borzalom – mondta Arthur Chance. Trixie ott állt mellette kivágott nyakú, hosszú fekete ruhában.

– Fogadni mernék, hogy műmelle van – dünnyögte Agatha.

– Nem tudom, mit is csináljunk – folytatta Arthur, a hangja remegett. – A templomunk teteje beázik, és már nincs meg a pénzünk, hogy megjavíttassuk. – Könnyekben tört ki. Trixie a melléhez szorította a férje fejét, és nemes pillantással nézett a kamerába.

– Mrs. Chance? – kérdezte őt is a riporter.

– Be kell vinnem szegény férjemet – mondta Trixie. – És nemcsak a templom tetejéről van szó, hanem arra is kellett volna a pénz, hogy támogassuk annak a két asszonynak a családját, akiket az ünnepség alatt öltek meg. – Hátralökte szőke hajzuhatagát, de megoldotta, hogy közben még mindig kebléhez szorítsa zokogó férjét. Szemei könnybe lábadtak, és a hangja megcsuklott, míg elrebegte: – Segítsenek nekünk, kérem!

Ezek után bekísérte férjét a lelkészlakba.

– És most térjünk át a Közel-Keletre – folytatta a bemondó.

– Kapcsold ki – mondta Agatha. – Micsoda színelőadás!

– Igazán megható volt – mondta Charles.

– Ó, a lelkész őszinte volt. De láttad, hogyan mondta Trixie azt, hogy „segítsenek nekünk”? Nem azt mondta, hogy „segítsenek kideríteni ezt a borzalmas gyilkosságot”. Ő pénzadományokat akar, és meg is fogja kapni.

Charles kiitta az italát.

– Túl cinikus vagy. Reggel átugrunk Comfrey Magnába. – Felállt és nyújtózott, majd ásított egy nagyot. – Ágyba bújok. – A szeme pajkosan megcsillant. – Velem jössz?

– Nálam véget értek az alkalmi szex napjai – közölte Agatha.

– Azt se tudtam, hogy elkezdődtek. Jó éjt!

Miután Charles visszavonult, Agatha még ott ült egy darabig a lángokba bámulva, két macskája mellett a kanapén. Furcsán üresnek és céltalannak érezte magát. Hosszú ideig az exférje, James iránti szenvedélye fűtötte a cselekedeteit. Most hiányzott neki az érzelmek hullámvasútja. Még a fájdalmat is hiányolta.

– Akkor legalább éreztem, hogy élek – suttogta közönyösen szunyókáló macskáinak.

Hideg, nyirkos, ködös reggelre ébredtek. Agatha elfuvarozta magát és Charlest Comfrey Magnába. Közben valami eszébe jutott.

– Elfelejtettem utána nézni Jimmy Wilsonnak – mondta Charlesnak.

– Mi van vele?

– Valami nem stimmel körülötte. Megkértem Patricket, hogy nézzen utána, miért ment olyan korán nyugdíjba a rendőrségtől. Kikezdett Tonival.

– Azt a legtöbb férfi megtenné – vélekedett Charles. – Toni minden perccel egyre csinosabb.

Agatha érezte a féltékenység kis szúrását. Azt ígerte Toninak, rendez majd egy vacsorapartit, hogy táplálja a lány reményeit Harry Beam irányában. Most gonoszul elhatározta, hogy mégsem tesz ez ügyben semmit.

Leparkolt a falu határánál, éppen a lelkészlak előtt. Az úton hatalmas pocsolyában állt a víz, akkorában, mint egy kisebbfajta tó, és a hegyek felől haragosan patakzó kis csermelyek táplálták.

– Ezen át kell gázolnunk – mondta Charles. – Én a helyedben nem kockáztatnám, hogy áthajtok rajta.

– Megnézem, látom-e a földet a víz alján – mondta Agatha, és kiszállt a kocsiból. Borúsan bámulta a vizet, majd visszatért Charleshoz. – Gázolnunk kell.

– Rendben. – Charles kiszállt a kocsiból, levette a cipőjét meg a zokniját, végül a nadrágját is. Agatha lekapta a cipőjét és felhúzta a szoknyáját.

Charles a cipőt, zoknit, nadrágot a feje fölé tartva belegyalogolt a vízbe.

– Nem olyan szörnyű – jelentette. – Épp csak a térdem fölé ér.

– A lelkészlak előtt ott áll a postás furgonja – mondta Agatha, miközben küzdött, hogy megőrizze egyensúlyát a kavargó vízben. – Én mindig erre jöttem. A másik oldalról biztosan szabad az út.

– Több zsáknyi levelet szed elő – tudósított Charles. – A lelkész nyomorúsága bizonyára sokakat arra indított, hogy pénzt küldjenek neki. Végre szárazföld! Lógjunk be a templomba, hadd vegyem fel a nadrágomat. Nem akarom sokkolni a lelkész feleségét.

– Ugye tréfálsz? Azt ugyan nem tudod sokkolni semmivel.

A templom is hideg volt és nyirkos. Esővízzel teli vödrök álltak itt meg ott a padlón és egyensúlyoztak az oltáron meg a padsorokban.

Agatha megborzongott, ahogy felhúzta a cipőjét.

– Micsoda nyomorúság! – sóhajtott.

– Ne is törődj vele – vigasztalta Charles. – Gondolj azokra a szerencsétlen párákra Cheltenhamben és Tewksburyben. Még ivóvizük sincs, és hónapokig úsznak a szennyvízben.

– Én sosem érzem magam hálásnak más emberek nyomorúsága miatt – közölte jámborul Agatha. – Menjünk. Remélem, a rendőrség nincs ott, mert akkor az ördögnek tartoztunk ezzel az úttal.

Éppen ki akartak lépni a templomból, amikor Agatha észrevette, hogy Wilkes és Collins épp most hagyja el a lelkészlakot. Visszahúzódott és beleütközött Charlesba.

– Épp most megy el a rendőrség – sziszegte. – Várj egy percet. Kíváncsi lennék, hol áll a kocsijuk. Nem láttam rendőr-kocsit. – Kinézett a templom tornáca felé. Egy rendőrautó érkezett a falu másik vége felől. Wilkes és Collins beszálltak és elhajtottak.

– Tiszta a levegő – mondta Agatha. – Gyerünk.

Az ajtót George Selby nyitotta ki nekik. Ez sose dolgozik? – töprengett Agatha.

– Ó, maguk azok – mondta George. – Ez most aligha alkalmas időpont. Mindenki mély gyászban van.

A dolgozószoba felől harsány nevetés hallatszott.

– Nem úgy tűnik – mondta Agatha. – Engedjen be.

George kelletlenül félreállt. Agatha érzett egy kis erotikus remegést, mikor elhaladt mellette és súrolta. Aztán kinyitotta a dolgozószoba ajtaját. Arthur Chance és Trixie borítékokat nyitogattak, az arcuk csak úgy ragyogott.

– Jöjjenek be! – kiáltotta Arthur, mikor meglátta őket. – Az emberek csodálatra méltóan nagyvonalúak!

– Ennek örülök – mondta Agatha. – De én igazából azt szeretném tudni, ki ölte meg szegény Arnold Birntweathert.

– Azzal a rendőrség foglalkozik – mondta Trixie, és felvágott egy újabb borítékot, majd kivett belőle egy csekket. – Ó, George drágám, jöjjön és segítsen nekem.

– Dolgom van. Mrs. Raisin...

– Agatha, ha kérhetem.

– Agatha, válthatnék önnel néhány szót négyszemközt?

Agatha követte a férfit a szabadba.

– Ők ketten valóban zaklatottak és szomorúak – mondta George, és Agatha arcára függesztette azokat a hipnotikus szemeit.

– Mint mondtam, nem úgy tűnik. Mit tehetek önért, George?

– Ha most elkezdni kérdezgetni őket Arnold haláláról, akkor igazán el fognak keseredni.

– De a rendőrség épp most távozott, és egy cseppet sem látszanak elkeseredettnek.

– Nézze, menjünk el vacsorázni ma este, és én mindent elmondok magának, amit tudni akar.

Agatha felderült.

– Rendben. Hol és mikor?

– A kínai étterem Mircesterben? Mondjuk este nyolckor?

– Rendben.

A férfi hirtelen rámosolygott, és Agatha érezte, hogy elgyengül a térde. Meg kell szabadulnom Charlestól, tépelődött lázasan.

Toni elhívta korábbi iskolatársát, Sharont, hogy ugorjon be hozzá aznap este. Kissé kényelmetlenül érezte magát, mert Sharon úgyszólván kizsarolta tőle a meghívást, arra panaszkodva, hogy Toni sohasem találkozik a régi barátaival.

Agatha nagyvonalú fizetésének köszönhetően Toni még többet alakított a lakásán, amióta Harry látta. Felszedte a szőnyegpadlót és felcsiszolta az alatta levő padlódeszkát, ami most fényesen ragyogott, és pompázatos színű szőnyegek borították, amelyeket Toni Mircesterben vett a piacon. Az egyik falat újonnan vett könyvespolcok díszítették.

– Ez annyira csinos! – lelkesedett Sharon. Pufók lány volt, sűrű, vörösre festett hajjal. A rövid felső és a csípőszabású farmer között, amit viselt, kilátszott hurkás hasa és a köldökében egy hamis rubin. – Milyen sok könyved van! – A dohányzóasztalon is hevert egy könyv, Sharon felvette. – Marcel Proust: *Az eltűnt idő nyomában*. Nem kellett ezt elolvasni a suliban?

– Nem, a suliban egyikünk se olvasott túl sokat. Ahelyett megszereztük az egyetemi jegyzeteket a könyvekről, és azokból puskáztunk.

– Akkor meg minek olvasol könyvet egy ilyen francia palitól? Marcel. Úgy hangzik, mint egy fodrász neve.

Tonin elhatalmasodott a vágy, hogy Harryről beszéljen. A fiú nem jöhetett Mircesterbe az áradás miatt, de írt neki, amit Toni az új számítógépén olvasott, és rendszeresen váltottak üzenetet. A leveleiben olvasmányokat is ajánlott neki, és zenéket, amelyeket érdemes meghallgatnia.

– Az új barátom – mondta Toni. – Cambridge-ben tanul. Rémesen okos. Megkérdeztem tőle, miket olvassak, és vettem egy halom könyvet.

Sharonnak körülbelül annyi volt az elképzelése a jó olvasmányokról, amennyit a celebek magánéletén csámcsogó magazinokban talált, más hasonlóan fontos női információk társaságában, például hogy melyik vibrátort érdemes használni. – Hát én nem tom, hogy bírnék-e egy ilyen csávót – mondta.

– Miért? – kérdezte Toni, máris védekezőleg.

– Mert olyan, mint Kylie, emlékszel rá?

– Mi van vele?

– Összejött Wayne-nel, tudod, ki?

Toni előbányászott emlékei közül egy szeplős, nyakigláb fiút, aki az osztályába járt.

– És vele mi van?

– Ők ketten együtt járnak. Béreltek egy lakást az Evesham Roadon. Alighogy összeköltöztek, a srác máris elkezdte neki diktálni, mit vegyen fel. Lompos cuccokat. Még arra is rávette, hogy kardigánt vegyen meg lapos sarkút.

– Nem igazán látom az összefüggést – tiltakozott Toni.

– A srác átalakítja, nem látod? És a te pasid is azt csinálja. Vagy úgy

szeressenek a pasik, ahogy vagy, vagy küldd el őket a francba.

– Ez nem ugyanaz. Ő tudja, hogy többet akarok tudni és fejlődni. Agyilag.

Sharon hátradobta sűrű haját.

– Figyelj, bébi, olyan pasi nem létezik, akit érdekelne, hogy mi van a fejedben. Ha elkezdenek átalakítani, az azért van, mert át akarják venni az irányítást, és azt akarják, hogy alacsonyabb rendűnek érezd magad, aztán a végén azt fogod hinni, hogy semelyik másik fiúnak se kellenél.

– Ó, beszéljünk másról – mondta Toni. – A te szerelmi életeddel mi van?

Agatha azt mondta Charlesnak, hogy még vissza kell mennie az irodába, mert utol szeretné érni magát a munkával.

– Nem szeretnél hazamenni és száraz cipőbe bújni? – kérdezte Charles.

– Van az irodában egy váltás ruhám – felelte Agatha. – Itt akarsz aludni ma éjjel? Figyelmeztetek, hogy későn érek haza.

– Ne legyél már ilyen kétségbeesett, Agatha – mondta Charles. – George randira hívott? – Makacs csend. – Aha. Oké, lelépek. Mit akar tőled?

– El akar mondani mindent, amit tud, és ami segíthet nekem, hogy rájöjjek, ki ölte meg Arnoldot.

– És te nem akarsz, hogy itt legyek, mert a vacsora egy pontján majd átnyúl az asztalon, megfogja a kezemet, és azt mondja, soha nem hitte, hogy még találhat valakit, aki pótolhatja a feleségét, de most...

– Ó, fogd már be a szád!

Agatha csakugyan haza akart menni, és eltölteni egy kis időt kényelmes készülődés közben, de Charles képes volna és ott lófrálna körülötte szarkasztikus megjegyzések kíséretében, amíg el nem indul. Csakis azért mondta, hogy bemegy az irodába, hogy megszabadulhasson tőle.

Kitette a házánál, aztán megfordult a kocsival és visszarobogott Mircesterbe.

Elhatározta, hogy vásárol valami káprázatos ruhadarabot, amit felvehet. De az időjárás gondot okozott neki. Hideg volt. Ha az alacsonyan ívelő ég még újabb záporokat akar küldeni a földre, akkor jobb, ha nem visel semmi áttetszőt vagy túl

csábosat.

Végül úgy döntött, egy fekete szövet nadrágkosztüm lesz a legjobb, elegáns fekete cipő mérsékelten magas sarokkal, és finom, skarlátszín selyemblúz.

A várakozás izgalmával, amit időtlen idők óta nem érzett, Agatha elmerült az ábrándozásban az előtte álló pazar estéről.

Hetedik fejezet

Az éttermet Moulmein Pagodának hívták. Agatha azon töprengett, vajon a tulaj Kipling-rajongó-e. Eszébe jutott, amikor ő meg a sulis haverjai találtak egy vén tekerős gramofont egy elhagyott házban. A forgókorongon egy lemez várakozott: „Út Mandalaj felé”. Felhúzták a masinát és lejátszották a lemezt. Agatha romantikusnak találta, de amint a lemez véget ért, a többiek elkezdtek vidáman ugrándozni a lemezen és a gramofonon is, úgyhogy végül csak szilánkok maradtak belőle. De megmaradt emlékezetében ez a két sor: „A vén Moulmein Pagoda mellett / a tengert bámulom lustán...” , mert pár év múlva kikereste a verset a könyvtárban, és kívülről megtanulta. De az a pagoda Burmában volt, és a versben szereplő tengerész az öböl túloldalán Kínát nézhette.

George késett. Rendelt magának egy ásványvizet és cigarettára gyújtott. Hamarosan életbe lép a dohányzási tilalom. A rendőrség kiépített egy ingyenes telefonvonalat, amelyen bárki feljelentette azt, akit dohányozni látott. Persze, ha valaki valódi bűntényt akart bejelenteni, az ötven pennyt jelentett percenként. A hatóságok arra is készültek, hogy álruhás kémeket küldenek az éttermekbe és kocsmákba. Nemsokára törvényt hoznak kövérség ellen is, gondolta Agatha, és kilopkodják a krémes sütit a teázó hölgyek szájából.

Fél óra után Agatha úgy döntött, hogy elmegy. Éppen talpra állt, amikor George nagy sebbel-lobbal berobogott.

- Elnézést, kicsit késtem – lihegte.
- Egész pontosan fél órát – mutatott rá Agatha.
- Bocsi, bocsi. Rém sok dolgom volt...

George odaintette a pincért, és rendelt:

- A kettes menüt kérjük. Szeretne egy kis bort, Agatha?
- Gondolja, hogy magam is kiválaszthatom? – kérdezte Agatha szarkasztikusan.

- Természetesen. Van egy nagyon kellemes házi fehérboruk.
- Hol van az itallap?
- Az étlap hátulján. Én úgy vélem, a fehérbor jobban illik a kínai ételhez – mondta George.
- A vöröset szeretem – közölte Agatha határozottan. – Fél üveg Merlot-t kérek. És maga mit inna?
- Én egy kis üveg házi fehérét kérek.

Nem kellett volna helyettem rendelnie, füstölgött Agatha dühösen. Miért botlok bele mindig ilyen szarrágókba? Talán megrémült, hogy *à la carte* fogok választani.

Hangosan így szólt:

- Kíváncsi vagyok, a tulajdonos vajon Kipling-rajongó-e.
- Miért?
- Az étterem neve Moulmein Pagoda. Ez az „Út Mandalaj felé” című dalból van.
- Nem ismerem.
- Így hangzik...

George legnagyobb rémületére Agatha hangosan énekelni kezdett alt hangján. Az étterem másik végéből becsatlakozott egy csoport. Mikor Agatha befejezte, felállt és meghajolt, mire körös-körül megtapsolták.

- Ó, üljön már le, ne csináljon magának feltűnést – csattant fel George.

De Agatha nem zavartatta magát, a férfi mit gondol. Fél óráig megváratta, aztán helyette rendelt vacsorát...

- Ne merészeljen... *soha többet*... ezen a hangon szólni hozzám – közölte egyenletes hangon. – Maga sem nem a férjem, sem nem az apám. Azt akarja, hogy elmenjek?
- Nem. Nézze... kezdjük előlről. Még mindig fel vagyok zaklatva Arnold halála miatt. Van a rendőrségnek bármi elképzelése, ki tört be a maga otthonába? Ugyanaz a személy lehet, aki megölte Arnoldot és ellopta a pénzt.

Agatha sóhajtott.

– Ha ez egy tévéfilm lenne, akkor valami törvényszéki tudós feltartana egy hajszálat, és kijelentené: „Aha! Ez egyezik Arthur Chance DNS-ével, vagy valakiével”. De a rendőrség csak ül a hátsóján, talán mert rólam van szó, talán mert csak egy rablás, és semmit sem loptak el. Van valami ötlete, ki ölhetette meg Arnoldot? Maga azt ígérte, megkapok mindent, amire szükségem van.

Az utolsó mondat Agatha elméjében hirtelen szexuális töltetet nyert. Elvörösödött, és tanulmányozni kezdte a pohár Merlot-ját.

– Tudom, hogy Arthur felhívta Arnoldot azon a napon, amelyen meggyilkolták, és azt mondta neki, mindkettejüknek el kellene menniük a bankba aznap délután. Aztán felhívta valami Mrs. Wilmington, aki valaha az egyházközség tagja volt, és könyörgött, hogy nyújtson neki lelki támaszt, mert közel áll az öngyilkossághoz. Ezért Arthur telefonált Arnoldnak, és másnapra halasztotta a bankos látogatást, mert Mrs. Wilmington egy warwicki címre hívta.

– Ám amikor odaért Warwickbe a megadott címre, ott egy fogadóirodát talált, és a fölötte levő lakásokból soha senki sem hallott semmiféle Mrs. Wilmingtonról. Ezért visszatért a lelkészlakba, és kikereste legutóbbi címét, ami Ancombe-ban volt. Felhívta Mrs. Wilmingtont, aki közölte, hogy remekül van, és soha nem telefonált neki.

– Nem hívta rögtön a rendőrséget?

– Nem, azt hitte, hogy valaki egy ostoba tréfát űz vele.

– Tehát az ügyben szerepel egy nő. Talán olyasvalaki, aki együtt dolgozik egy férfival. – Agatha csöndben átkozta a rendőrséget. Ezt mind eltitkolták előle.

– Beszéljünk valami másról. Á, megjött az étel. Mesélje el nekem, hogy jött az ötlet, hogy nyomozóirodát nyit?

Az evés és ivás szüneteiben Agatha beszámolt a férfinak – igencsak kiszínezve – néhány esetről, amelyet megoldott, és arról, hogyan döntötte el végül, hogy profi lesz.

Aztán észrevette, hogy George közben rendelt neki még egy üveg bort.

– Taxit kell majd hívnom – mondta. – Nos, akkor most maga meséljen magáról. Eddig csak én beszéltem.

George rákezdte. Építészként végzett, aztán Cotswoldsban telepedett le, mert olyan sok igény volt házbővítésekre, garázsok átalakítására és hasonlókra.

Folyamatosan rengeteg munkája akadt. Persze pár esetben a megrendelői csődöt jelentettek, és több havi munkája után nem kapott semmilyen fizetést.

– Nem igazán jöttem rá, amíg Cotswoldsba nem költöztem, hogy a csődbe menés afféle jól működő iparágga nőtte ki magát. Úgy értem, tudtam, hogy sokakkal megesik, de azt hittem, csak olyan emberekkel, akik túl sokat használták a hitelkártyájukat, amelyeken túl nagy volt a kamat.

– Bizonyára nagyon hiányolja a feleségét – mondta Agatha, aki kezdett kissé kótyagos lenni a bortól.

George hatalmasat sóhajtott.

– Sarah annyira házias volt. Maga varrta a függönyöket, mikor beköltöztünk, és a székek vászonhuzatait. Egyszerűen főzött, de nagyon finomat. Nem voltak saját ambíciói. Mikor anyagi gondjaink támadtak, javasoltam, hogy talán vállalhatna munkát, hogy kisegítsen. De sírni kezdett, és azt mondta, az ő munkája a mi otthonunk.

– És mi van Fred Corrie-val? – kérdezte Agatha, gondolván, hogy talán George vonzódik a haszontalan, tapadós fajta nőszemélyekhez.

– Hogyhogy mi van vele?

– Dolgozik?

– Fest. Vízfestéssel. Nem ad el túl sokat, de van valami jövedelme egy családi cégből. Mondta már magának valaki, hogy maga nagyon szexi nő?

Agatha csak pislogott, aztán kibökte:

– Lehetséges.

George nevetett, és kérte a számlát.

– Hazaviszem magát taxival. Majd holnap eljövünk a kocsijainkért.

A taxi sötétjében kinyújtotta a karját és megfogta Agatha kezét. – Azt hiszem – bűgta lágyan –, a mi esténk még nem ért véget.

Agatha villámgyorsan ellenőrizte gondolatban a testét. Lábak – rendben, borotválva. Hónalj, szintén. Vajon készen áll erre? *Igeen!* – sikították a hormonjai.

Ahogy a taxi megállt a háza előtt, azt látta, hogy odabent az összes lámpa ég.

– Hát ez fura – morfondírozott hangosan. – Azt hiszem, valaki van bent.

George kurtán utasította a taxist, hogy várjon. Agatha kinyitotta a bejárati ajtót, és egyenesen bement a nappaliba. Charles a szófán hevert, egyik lába begipszelve támaszkodott egy párnán.

– Hát veled meg mi történt? – dühöngött Agatha.

– Leestem a lépcsődről, és eltörtem a lábam – nyögött Charles panaszosan. – Hívtam a mentőket, és ők begipszelték.

– Miért nem mentél haza?

– A nénikém elutazott, Gustav szabadságon van, szóval azt gondoltam, te vagy a legalkalmasabb személy, aki a gondomat viselheti, életem ragyogó csillaga.

– Azt hiszem, jobb, ha megyek – mondta George.

Agatha kikísérte az ajtóig.

– Charles csak egy jóbarát – mondta.

– Ó, igazán? Jó éjt!

George távoztával Agatha visszamasírozott. Charles felegyenesedve ült a szófán. Mellette ott volt a padlón a leszedett gipszburok, ami úgy nézett ki, mint valami fehér esernyőtartó.

– Mi a nyavalyát szórakozol itt velem? – tombolt Agatha.

– Nyugodj meg. Nem, ne kiabálj. Figyelj. George Selby gyanúsított, vagy talán elfelejtetted? Amióta csak túljutottál Jamesen, majd megveszel azért, hogy találj helyette valakit. Gondold ezt át. Tényleg ágyba akartál bújni egy férfival, aki talán megrendezte a felesége halálát? Azzal a férfival, aki talán még szegény Arnoldot is megölte?

Agatha letelepedett mellé a szófára.

– Honnan tudad, hogy esetleg vele jövök haza? – tudakolta durcásan.

– Mert pontosan ilyesfajta veszélyes dolgokat műveltél a múltban is.

– Honnan szedted a gipszet?

– Mrs. Bloxby színházi kellékes kosarából.

– Te elmondtad Mrs. Bloxbynak!

– Nem, csak azt mondtam, kéne valami, amitől úgy nézek ki, mintha megsérültem volna, mert szeretnék megúszni valamit, amit csinálnom kellene. Az a kiváló hölgy nem kérdezett semmit. Az amatőr színházi társulat valami öt évvel ezelőtt játszott egy bizonyos *Folytassa, doki!* című darabot. Kérsz egy italt?

– Már eleget ittam. Tényleg azt hiszed, hogy George-nak köze lehet ezekhez a dolgokhoz?

– Nem tudom. Sok időt tölt a lelkészlakban?

– Úgy tűnik, tényleg sokat van ott.

– Vajon miért? Neked úgy tűnik, afféle jótevő személyiség?

– Lehetséges. Például azokat a sátrakat is ő szervezte meg a fesztiválra.

– Én nem úgy látom, hogy egy sikeres építésznek bármi másra túl sok ideje maradna, mint a munkájára. Hol van az irodája?

– Nem tudom.

– Érdeemes lenne megtudni, és elküldeni valakit a te embereid közül, akit biztosan nem ismer, hogy körbeszaglásszon egy kicsit.

– Meggondolom. Most megyek aludni.

Agatha az ajtóban habozott egy kicsit.

– Kösz – mondta végül morcosan. – Képes lettem volna igazi hülyét csinálni magamból.

– Ó, drága Agatha – felelte Charles. – Ne kezdj el most felnőni. Megrémítesz vele. Neked most tárgyakat kellene a fejemhez vagdosnod.

Mielőtt Agatha elindult volna az irodába másnap reggel, Patrick telefonált.

– Gondoltam, jobb, ha elmondom, mielőtt bejössz – mondta. – Azt kérted, nézzek utána Jimmy Wilsonnak. Igen, tényleg volt vastagbélrákja, de nem emiatt ment nyugdíjba. Meggyógyult, és visszatért a munkába. Kiküldték egy eset felderítésére. Egy nőt megerőszakoltak az otthonában. Jimmy egy másik nyomozóval, Miriam Wellsszel ment. Miriam elkísérte a nőt az erőszakkal foglalkozó részleghez, mialatt a helyszínelők átvizsgálták a lakását. Jimmy velük maradt. Az erőszaktevőt elkapták a DNS alapján, ami szerepelt a nyilvántartásban, de még mielőtt letartóztatták volna, a nő kijelentette, hogy elloptak tőle ötezer fontot, amit egy fiókban tartott a hálószobájában. Azt

feltételezték, biztosan a támadója vitte el. A nő tiltakozott. Azt mondta, amíg a rendőrségre vártak, belenézett a fiókjába, és a pénz akkor még ott volt. Hosszas nyomozás után végül azt tanácsolták Jimmynek, hogy menjen nyugdíjba.

– Miből gondolták, hogy ő volt? Lehetett a helyszínelő csoport egyik tagja vagy az a Miriam nevű nyomozó.

– Az az igazság, hogy már volt egy pár eset, ahová Jimmyt osztották be, és eltűntek pénzek. Minden esetben Jimmyt gyanúsították, de nem tudtak rábizonyítani semmit.

– Mondd meg Jimmynek, hogy járjon utána annak az üzemi tolvajlásnak, ahol áruk tűntek el, és a többiek jöjjenek ide.

Agatha tudta, hogy Charles fent alszik a vendégszobában. Úgy döntött, hagyja aludni. Még mindig szégyenkezett amiatt, hogy képes lett volna ágyba bújni George-dzsal, és nem akarta, hogy ez legyen az első dolog, amire emlékeztetik aznap reggel.

Elsietett a kis falusi boltba, és vett egy nagy zacskó croissant-t. Mikor visszaért, feltett egy nagy kanna kávé, aztán megterítette a konyhaasztalt eperlekvárral, vajjal és cukorral, tányérok, késekkel, tejjel és tejszínnel.

Kinyitotta a kertre néző ajtót, kiengedte a macskáit, aztán cigarettára gyújtott. A gondolatai ide-oda ugráltak.

Mikor megérkezett a csapata, Jimmy kivételével, megvárta, míg mind elhelyezkednek az asztal körül a kávésbögrékkel, a tányérok a croissant-nal.

– Megtudtam valami nyugtalanítót Jimmyről. Meséld el, Patrick.

Mindannyian figyelmesen hallgatták. Mikor Patrick befejezte, Toni kijelentette:

– Tudtam, hogy valami nagyon nincs vele rendben.

– Nos, a helyzet a következő – mondta Agatha. – Aggaszt, hogy esetleg Jimmy lehetett az, aki ellopta a templom pénzét, és megölte szegény Arnoldot. Ha kiderül, hogy így történt, az nagyon rosszul fog festeni az irodánk szempontjából. Ki fog megbízni bennünk a jövőben?

– Nem gondolom, hogy Jimmy képes lenne elmenni ilyen messzire és gyilkolni – mondta Patrick.

– Szeretném, ha megfigyelnénk a házát – mondta Agatha. – Csak az a gond,

hogy már mindannyiunkat ismer.

Charles imbolygott lefelé a köntösében.

- Milyen helyen lakik? – kérdezte Toni. – Ház vagy lakás? Forgalmas rész?
- Várj egy percet – mondta Agatha. – Megvan a címe a gépemben. Megnézem.
- Pár perc múlva visszajött. – Eveshamben lakik. Port Street.
- Nem az az, amit elöntött az ár? – kérdezte Phil.
- Nem említette és nem kért szabadságot, szóval a felső végén lehet. Talán egy bolt felett lakik.
- Én meg tudom csinálni – mondta Toni.
- Ismer téged.
- Csak ilyennek ismer, ahogy most kinézek. Higgyétek el, nem fog felismerni.
- Nem akarom, hogy veszélyes helyzetbe kerülj – mondta Agatha.
- Kint parkolhatok a saját kocsimmal – mondta Phil. – Ha szemüveget veszek és a fejembe húzok egy szövetsapkát, engem sem ismerhet fel. Mindig csak gúnyolódik rajtam és „nagytatának” hív. Patrick elbújhat a hátsó ülésen. Amikor Jimmy elmegy otthonról, Patrick besurranhat a lakásába. Ne is tiltakozz, Patrick. Pontosán tudom, hogy van egy köteg álkulcsod.
- Igazán nem lesz könnyű – habozott Patrick. – Most már sokáig világos van esténként. Mondjuk, hogy a Port Street felső végén lakik, nos, az éjszaka eléggé elhagyatott. Aztán, ha csak egy szint van egy bolt fölött, akkor elég gyanúsan fogok festeni, amint ott matatok a zárral.
- Nem tudod elküldeni valahova? – vetette közbe Charles.
- Ebben igazad van. Ott van neki a Tropper-ügy. Mrs. Tropper úgy véli, a férje talán egy hotelbe viszi a macáját Brightonban. Ez az. Holnap elküldöm oda.
- Mi lenne, ha elvinném magammal Mrs. Freedmant a behatoláshoz? – kérdezte Patrick. – Ő mégis valamiféle rokona a fickónak.
- Túlságosan sokkolná az ügy, és még elszólná magát előtte. Nem jó.
- Rendben. Akkor csak szélnek eresztjük holnap reggel, és azután kitaláljuk, mit teszünk.

Agatha el se tudta hinni, milyen szerencséje van, amikor másnap reggel ott

találta Jimmyt elnyúlva a szófán, miközben mélyen aludt. Az iroda tele volt áporodott sörszaggal. A férfi zakója egy szék hátán lógott. Agatha megtapogatta a zsebeit, és megtalálta a kulcscsomóját. Csendben távozott, egyenest a legközelebbi kulcsmásolóhoz. Az órájára nézett. Tíz perc múlva kilenc. A bolt ajtaja még zárva volt. Türelmetlenül megrázta a kilincset. Az ajtó üvegén felhúzták a redőnyt, és a boltos az órájára mutatott, miközben a szájával formálta a „zárva” szót. Agatha kinyitotta a ridiküljét, elővett a tárcájából egy húszfontos bankjegyet, és meglengette. Az ajtó kinyílt.

– Kell egy második készlet a házam kulcsaiból – mondta Agatha. – Húsz font a rendes áron felül, ha most megcsinálja.

Hamarosan elkészültek a kulcsmásolatok, és sietett vissza az irodába. Jimmy éppen feltápáskodott, hunyorogva nézett körül.

Agatha elindult az íróasztala felé, és útközben lesodorta Jimmy zakóját a padlóra. Ügyesen rádobta a kulcsait, azután nekitámadt.

– Mi a fenét csinált, hogy itt aludt az irodában?

– Csak egy kicsikét eliszogattam az este – dadogta Jimmy. – Túl sok zсарu volt mindenféle, szóval gondoltam, inkább itt kialszom.

– Legjobb lesz, ha hazamegy, megfürdik, aztán fogja magát és elmegy Brightonba – rendelkezett Agatha. A Tropper-esetről van szó. Mrs. Tropper úgy gondolja, a férjecskeje odaviszi a szíve hölgyét. Neki azt mondta, hogy üzleti konferenciára megy. Menjen és nézzen utána.

Jimmy felállt.

– Megyek. A költségekre előleg kellene.

Agatha kinyitotta az irodai széfet, és kivett egy köteg bankjegyet.

– Minden egyes pennyről pontos elszámolást kérek.

– Persze. Viszlát.

Agatha csapatának többi tagja mind küldetésben volt. Felhívta őket, és elújságolta, hogy megszerezte a kulcsokat. Úgy döntöttek, visszajönnek haditanácsot tartani. Agatha azt javasolta, találkozzanak a Sorrento kávézóban Mircesterben, hogy Mrs. Freedman ne jöhessen rá, miben törik a fejüket. Charlesnak is telefonált, de ő azt mondta, haza kell mennie, mert elintézendő

dolgai vannak.

Agatha csak abban reménykedhetett és azért is imádkozott, hogy ne Jimmy legyen a bűnös. Egy ilyen botrány hazavágná az irodáját.

Mikor mind letelepedtek a kávézóban, Agatha elkezdte:

– Jobb, ha Toni és én megyünk. Mi kevésbé leszünk gyanúsak.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Phil. – Én is jöhetek, mint testőr.

Agatha szeretetteljes pillantást vetett Phil öregedő arcára és hófehér hajára, és azt felelte:

– Jól elleszünk. Jimmy nem fog sietni, hogy visszaérjen egy brightoni útról, amelyhez költségtérítést kapott.

Jimmy lakása tényleg ott volt a Port Street felső végén, közel a garázshoz, egy kis zöldségesbolt felett.

Nem viseltek álruhát. Agatha talált egy jó ürügyet – azt mondhatja, elfelejtette, hogy Jimmyt Brightonba küldte, és csak ellenőrizni akarta.

Két kulcs volt a karikán. Agatha helyesen vélte, hogy a nagyobb lesz az, amelyik az utcai ajtót nyitja.

Odabent kopott kőlépcsők vezettek a felső emeletre.

– Remek – suttogta Agatha. – Csak egy ajtó van. Nincsenek szomszédok.

Kinyitotta az ajtót, és bementek.

– Micsoda lebuj! – kiáltotta. Üres sörösdobozok borították a padlót, üres pizzásdobozok tornyosultak a dohányzóasztalon. – Nos, fogd be az orrod és kezdjünk neki. Próbálj meg mindent ugyanúgy visszarakni a helyére, ahogy volt. Itt egy pár kesztyű.

Aprócska lakás volt, mindössze egy nappaliból, egy hálósobából és egy miniatűr konyhából állt. A fürdőszobai zuhanyozó olyan kicsi volt, hogy Agatha csodálkozott, hogyan képes Jimmy belegyömöszölni a hasával együtt. Állhatatosan dolgoztak, átkutatták a szekrényeket, benéztek az ágy alá meg a fürdőszobai lefolyóba, sőt még a matrac oldalán is ejtettek egy metszést, hátha Jimmy oda tömte a pénzt.

Agatha kezdett örülni. Tényleg nem akarta, hogy Jimmy legyen a tettes.

– Add fel! – kiáltott Toninak, aki még mindig a hálóban keresgélt. – Én befejeztem!

Óvatosan elmozdított két újságot egy lottyadt karosszékből, és megkönnyebbült sóhajjal beleomlott. Aztán megmerevedett, és lassan felállt.

– Toni, gyere csak ide!

– Talált valamit? – kérdezte Toni, és kijött a hálószobából.

– Az a nagy ülőpárna ebben a karosszékből olyan, mintha ki lenne tömve valamivel.

– Nézzük meg. – Toni felvette a nagy ülőpárnát. – Hátul nagyon ügyetlenül van bevarrva – közölte. – A táskámban van egy körömolló.

– Ha nincs benne semmi gyanús, akkor meg kell próbálnunk visszavarni, hogy ugyanúgy nézzen ki – mondta Agatha.

Toni elővette táskájából a körömollót, és elvágta vele a cérnát.

– Itt van valami – mondta. Megfogott valamit, és elkezdte óvatosan kihúzni. Agatha csak bámult. Azon kapta magát, hogy egy ismerős banki zsákot néz.

– Csak vigyük magunkkal – javasolta Toni lelkesen –, és adjuk vissza a templomnak. Rúgja ki Jimmyt, és nincs botrány.

– Nem tehetem – mondta Agatha. – Elfelejtetted, hogy meggyilkolták Arnoldot. Felhívom a rendőrséget. Azt fogom mondani, utasításokat akartam adni Jimmynek, de nem vette fel a telefonját. Idejöttünk, és nyitva találtuk az ajtót. Jimmy sehol. Leültem a karosszékből, és megéreztem, hogy valami van a huzatban. Satöbbi, satöbbi.

– Elég gyatrán hangzik.

– Van jobb ötleted? – Agatha elővette a telefonját, és hívta a rendőrséget Mircesterben.

Sikerült elérnie Bill Wongot, és gyorsan beszámolt neki. Mikor befejezte, Toni idegesen megkérdezte: – Gondolja, hogy átkutatnak minket?

– Valószínűleg nem. Miért kérded?

– Mert magánál van a kulcs és mindkettőnknek van gumikesztyűje.

– A kulcsokat ráteszem a saját kulcsomra, gumikesztyűnk pedig lehet.

Nyomozók vagyunk.

– Ez itt Evesham. Nem jöhet a worcesteri rendőrség?

– Ez egy gloucesteri eset. Azt hiszem, egyenesen ide fognak jönni, és később közlik majd Worcesterrel. Most egy kicsit reszketegnek érzem magam. Szegény Mrs. Freedman. Ezek a hírek nagy megrázkódtatást jelentenek majd neki.

– Valami eszembe jutott – szólalt meg Toni.

– Mi?

– Automatikusan át fogják kutatni a lakást ujjlenyomatok után.

– Rajtunk kesztyű volt.

– Hát nem látja? Pontosan ez az. Miért viseltünk kesztyűt?

– Hadd gondolkozzam. Megvan. Rögtön megtaláltuk a pénzt, mert leültem pihenni. És azt gondoltuk, akár körül is nézhetnénk, ha már itt vagyunk és várakozni kell.

– Nem jó. Tudják, hogy mi is tudjuk, hogy egy büntett helyszínén nem szabad semmihez hozzányúlni.

– Megmondjuk, hogy ki akartuk találni, merrefelé lehet Jimmy Brightonban, hátha hagyott valahol egy üzenetet.

– Erre azt mondják: „Miért nem hívták fel?”

– Mert nem vette fel a telefont.

– Mi van, ha megnézik a híváslistát?

– A francba is – horkant fel Agatha. – Nem én vagyok itt a bűnöző.

– Mrs. Raisin? – Agatha megperdült. Az ajtóban Wilkes és Collins álltak. Közvetlenül mögöttük Bill Wong.

– Hol a pénz? – kérdezte Wilkes.

Agatha a karosszék ülőpárnájára mutatott.

– Ott, abban.

– Hogyan találták meg? Ez itt Jimmy Wilson lakása, igaz? És ő magának dolgozik.

Agatha elmondta a maga kis meséjét arról, hogy el akarta érni Jimmyt, aki

Brightonban van. Leült a karosszékbe, érezte, hogy valami papírok vannak benne, és úgy döntött, megnézi.

– Szóval nem tudják, merre van most?

– Nem tudtam elérni telefonon – mondta Agatha. – Ahogy Jimmyt ismerem, mivel most gazdagnak képzei magát, valami nagyszabású helyen lehet.

Wilkes sebesen beszélt a telefonjába, utasított valakit a rendőrségen, hogy lépjenek kapcsolatba a brightoniakkal, és tartóztassák le Jimmy Wilsont.

– Miért alkalmazott egy ilyen embert?

– Valamikor rendőrnyomozó volt. Maguk közül való.

– Azt akarom, hogy maga meg Miss Gilmour egyenesen menjenek a rendőrségre, kihallgatásra. Wong őrmester kíséri el magukat.

A rendőrségen elválasztották Agathát és Tonit. Agathát a szörnyeteg Collins kérdezte ki, és egy másik, Finch nevezetű nyomozó.

A kérdések úgy záporoztak, mint egy gépfegyver, gyorsan és erőszakosan. Collins éppcsak hogy azt nem érezte, hogy szerinte Agatha benne volt a pénz elrablásában és Arnold meggyilkolásában.

Agatha elkeseredetten ragaszkodott a sztorijához, minduntalan emlékeztetve Collinst, hogy mivel Jimmy nyugalmazott detektív volt, ő nem érezte, hogy oka lenne gyanakodni rá.

Végre szabadon engedték, de figyelmeztették, hogy rendelkezésre kell állnia további kihallgatásokhoz. Toni már várt rá.

– Menjünk, igyunk egyet – sóhajtotta Agatha. – Kíváncsi vagyok, elkapták-e Jimmyt.

Jimmy besétált a brightoni Grand Hotel előcsarnokába.

– A legjobb szobáik egyikét kérem – mondta a recepciósnak.

– Szabad a nevét, uram?

– Wilson. James Wilson.

A recepció az előcsarnok egy távolabbi pontja felé nézett, és egy kicsit bólintott a fejével. Jimmy kövér képén hirtelen végigfutott a verejték. Egyszerre csak félt megfordulni.

– Megvan a szoba? – kérdezte reszkető hangon.

Egy kéz nehezedett a vállára. Mély hang szólalt meg:

– James Wilson, letartóztatom önt Arnold Birntweather meggyilkolásáért és annak a templomi pénznek az ellopásáért, amelyet a...

Félbehagyta, mert Jimmy, aki közben lassan megfordult, az inge nyakához kapott és belemarkolt.

– Levegőt... levegőt! – nyöszörögte, aztán az arca egyik oldala lefittyedt, és eszméletlenül a földre zuhant.

Jimmy súlyos agyvérzést kapott, és az úton a kórház felé belehalt. A rákövetkező két hétben Agatha egyszerre próbálta tompítani Mrs. Freedman büntudatát, és a saját félelmét, hogy a vállalkozása tönkremegy. Arnold meggyilkolásának ügyét a rendőrség megoldottnak tekintette, noha képtelenek voltak lenyomozni Jimmy női partnerének kilétét. Comfrey Magna már-már elfelejtődött, és Agatha csapata igyekezett annyi ügyet felgöngyölíteni egyéb eseteik közül, amennyit csak tudtak, hogy bebizonyítsák rátermettségüket. Még hétvégeken is dolgoztak.

Végül Agatha megálljt parancsolt. Kihirdette, hogy a következő hétvégén mindannyiuknak pihenniük kell. Toni kapott egy izgatott telefonhívást Harrytől. A fiú el akarta vinni Sosztakovics: *A minszki Lady Macbeth* című előadására, mert egy utazó orosz társulat szerepel a hétvégén Mircesterben. Toni azt felelte, örömmel elmegy.

Harry látogatását várva kipucolta lakásából az összes női magazint, amelyet egyébként szívesen olvasott. Biztosra vette, hogy a fiú ezeket nem értékelné.

Később Harry üzent, hogy jó ülőhelyeket szerzett a szombat délutáni előadásra. Toni megkönnyebbült. Előzőleg töprengett, milyen ruhát vehetne fel. De egy szombat délutáni előadás talán nem igényel semmi különösen nagyszabásút. Különben is, Harry azt mondta, a műsor után vissza kell mennie Cambridge-be.

A nyárhoz képest az idő különösen hűvös volt, úgyhogy Toni vett magának egy csinos sötétkék nadrágkosztümöt egy menő használtruha-boltban. Alatta rövid topot viselt és háromsoros hamis gyöngysort, amit a piacon vásárolt. Öltözetét próbaképpen bemutatta a barátnőjének, Sharonnak.

– Úgy nézel ki, mint valami üzletasszony – kommentálta Sharon. – Nem úgy, mint aki egy izgi randira megy.

– Szerintem egy opera nem izgi randi – magyarázta Toni. – Harry szélesíteni akarja a látókörömet.

– És mi van a szexszel?

– Odáig még nem jutottunk el.

– Miért nem? – firtatta Sharon. – Az én legújabb pasim le se tudja venni rólam a mancsát.

Toni rosszalló képet vágott. – Lehet, hogy Cambridge-ben másképp csinálják a dolgokat.

Korábban a nap folyamán Harry csókkal búcsúzott cambridge-i barátnőjétől, Oliviatól, mielőtt felült a motorjára. Olivia csinos, kerekded lány volt. Harry úgy vélte, ez a jelenlegi kapcsolatuk problémamentes és kellemes. Mielőtt elindult, Olivia figyelmeztette:

– Ne feledd a *Pygmalion*t.

– Csak segítek picit annak a lánynak – mondta Harry. – Igazán jó tanár lennék.

Mikor megérkezett Mircesterbe, leparkolta a motorját a színház épületénél, és levette bőr védőöltözetét és sisakját. Farmert és nyitott nyakú kockás inget viselt. A táskájából elővett egy bőrzakót, és belebújt. Miközben a színház felé ballagott, belefutott egy csapat régi iskolatársába, akik épp a kocsmából jöttek ki.

– Megyünk, betolunk egy curryt – mondta egy magas, suta mozgású fiú, bizonyos Bertie Bryt-Anderson. – Jössz?

– Nem, operába megyek. Egy barátomat várom.

– Lánybarát?

– Csak barát. Ó, már jön is, ott van. Aki épp átjön az úton.

Toni várta, hogy a közlekedési lámpa zöldre váltson. Szőke haján csak úgy ragyogott a nap.

– Ha csak barát, akkor mi lenne, ha bemutatnál? – kérdezte Bertie. – Micsoda nő!

– Jobb, ha megyek – felelte Harry.

Üdvrivalgások és elismerő füttyögések közepette Toni elé sietett.

– Hát ez meg mi? – kérdezte Toni, és a fiatal fiúk csoportja felé nézett.

– Idióták! Ne is törődj velük.

Toni érezte a várakozás izgalmát, miközben leültek a páholyukban. Ez élete első operája. Megjött a karmester, a közönség tapsolt, és ő felemelte a pálcáját. Pár perc után Toni odasúgta Harrynek:

– Ez már az? Elkezdődött már?

– Ez a nyitány – suttogta Harry.

Toni kínosan elvörösödött. A függöny felemelkedett, a színpadot egy nagy ketrec uralta. Toni megpróbálta élvezni az előadást, de minden olyan erőszakosnak és nyersnek látszott. Az a női munkás, akit a többi munkás meg akart erőszakolni a színpadon, valóságosan pucérra vetkőzött. Megkönnyebbülten felsóhajtott, mikor szünet lett.

– Tudtad, hogy Sztálin kísétált, amikor először látta ezt az operát? – kérdezte lelkesen Harry, miközben a bárpulthoz kísérte Tonit.

– Igazán? – kérdezte Toni, és szégyenkezve azt gondolta, hogy legszívesebben ő is ezt tenné, ha tehetné.

Harry vett magának egy sört, Toninak meg egy narancslét. Már éppen nekikezdett volna, hogy még többet magyarázzon az operáról, mikor egyszer csak megszólította régi angoltanárára, Mark Sutherland.

– Hogy mennek a dolgok Cambridge-ben? – kérdezte Mark, és szemét Tonira szegezte.

Mark negyvenes, magas, karcsú férfi volt, kiemelkedő orral és ragyogó kék szemmel.

– Minden a legnagyobb rendben. Ó, Toni, ez itt a régi angoltanárom, Mr. Sutherland. Mr. Sutherland, ez itt Miss Toni Gilmour.

– Csak hívjon Marknak. Nem vagyunk az iskolában – mondta Mark, megfogta Toni kezét, és nem is engedte el. – Hol találtad ezt a gyönyörű hölgyet?

– Toni annak a nyomozóirodának dolgozik, amelyiknek régebben én is munkatársa voltam.

– Tényleg? Bámulatos. Mindig is akartam írni egy detektívregényt. Toni, talán összeülhetnénk valamelyik este egy italra, és mesélhetne a munkájáról.

– Mark?

A férfi feszülten megfordult, és az arca megnyúlt.

– Bemutathatom a feleségemet, Pamelát? Azt hittem, szívem... nem akartál a bárhoz jönni. – Pamela alacsony volt és vékony, lebegős indiai ruhát viselt, amelynek anyagába apró tükröket varrtak. Keskeny, sóvár arcában szikrázó fekete szemek ültek, amelyeket Tonira szegezett.

– Nos, *drágám*, itt vagyok. Engem bemutattál, de őket nem.

– Ó, bocsánat. – Mire Mark befejezte a bemutatásokat, megszólalt a csengő, és visszahívta őket a helyükre.

Toni leült. Pokolian azt érezte, hogy nincsen a maga helyén. Nem értette a zenét, és ezt annak tulajdonította, hogy nem részesült megfelelő képzésben a művészetek terén.

Az időtartam miatt csak egyetlen szünetet tartottak, és ezért úgy döntött, hátradől, és egyszerűen más dolgokra gondol, amíg az egésznek vége nem lesz.

Harry időről időre odapillantott nyugodt arcára. A lány leengedte felső szemhéját, és Harry észrevette, milyen hosszúak a szempillái.

Mikor végre kijöttek a színház épületéből és hunyorogva álldogáltak a napfényben, Toni hirtelen megfordult, és Harry legnagyobb meglepetésére erősen megrázta a kezét.

– Köszönöm szépen ezt a nagyon érdekes élményt. Most rohannom kell.

És tényleg rohant, karcsú alakja cikázott a járókelők között. Hát, gondolta Harry, végül is én mondtam neki, hogy a műsor után vissza kell mennem Cambridgebe. Tudta ő, hogy a lány milyen csinos, de annyira lefoglalta, hogy Pygmaliont játsszon és túráztassa az agyát, ahogy magának megfogalmazta, hogy sose fogta fel kellő mértékben az igazat, nevezetesen, hogy Toni pontosan az a lány, aki után a férfiak, tartozzanak bármilyen korosztályhoz, egyként vágyakoznak...

Már azt is tudta, hogy sosem lett volna szabad azzal felvágnia, hogy elviszi Tonit egy olyan operára, amelyet az emberek jó része különösen nehéznek találhat, ha először hallja.

És milyen keményen rázott vele kezét! Mintha ő valami vén nagybácsi lenne! Manapság pedig már senki sem ráz kezét így...

Elrobgott, és Mircester lassan elmaradt mögötte. Mire elérte Cambridgeshire lapos tájait, úgy érezte, mintha a termete kissé összement volna.

Toni fontolgatta, hogy elmegy aznap este valamelyik diszkóba, és kitáncolja a fejéből annak az operának még az emlékét is. De ehelyett végül beült a kocsijába, és elhajtott Carselybe.

Agatha épp a mélyhűtőjében kutakodott, hogy lássa, elő tud-e ásni valamit vacsorára. De a legtöbb csomag túlságosan átfagyott, és ő buzgón kapargatta a deres göngyölegeket, hogy rájöjjön, vajon mi lehet bennük. Csengettek. Agatha felderült. Ő még a nők ama generációjához tartozott, akik a kudarc jelének tartják, ha egy szombat estén egyedül kell lenniük.

– Ó, te vagy, Toni – mondta, mikor ajtót nyitott. – Gyere be. Mi újság?

– Valami nem hagy nyugodni.

– Nos, gyere csak. Ettél már?

– Még nem.

– Talán el kellene mennünk a kocsmába. Állandóan motyókat dobálok a mélyhűtőbe, aztán soha többet nem jövök rá, mi a csuda volt az. Igen, menjünk el a kocsmába, és szerezzünk be egy tányérra való megnyugtató koleszterint, és akkor elmondod nekem, miről van szó.

– Ó, már salátáik is vannak – örvendezett Agatha, amikor leültek a kocsmában. – Talán... talán nem most. Nekünk most kényeztető ételek kellenek. Mit szólnál steakhez, vesés pitéhez és újkrumplihoz?

– Jól hangzik – felelte Toni.

– Nagyon csinos a kosztümöd – jegyezte meg Agatha –, de nem olyan, mint amelyet általában viselsz. Az ember ilyesmit inkább egy állásinterjúra vesz fel. – Agatha rászzegezte apró szemét Toni arcára. – Nem keresel másik állást, ugye?

– Nem arról van szó. Harry elvitt operába.

– Na, ezt hallanom kell. Várj, amíg megrendelem az ételt a pultnál. – Amikor Agatha visszajött a rendelés után, így szólt: – Nos, mi történt? Nem is tudtam, hogy találkozgatsz Harryvel.

– Igazából nem. Vagyis a mai napig nem. Írt nekem, ötleteket adott, milyen zenét hallgassak, milyen könyveket olvassak és hasonlók.

- Minek?
- Megpróbálta fejleszteni az ízlésemet.
- Micsoda arcátlan dolog, ha ezt tette.

Toni felsóhajtott.

– Én is úgy gondoltam, hogy a tudásom fejlesztésre szorul. Elegendem van ebből a kirekesztettség-érzésből. Tudja, hogy nem tartozom sehova.

– Szóval mi volt az opera? Egyszer láttam a *Carment*. Nagyon jól mulattam.

– Sosztakovics: *A minszki Macbeth*. Igazi hülyét csináltam magamból. Az elején nem tudtam, mi történik, a zene meg olyan furcsa volt, úgyhogy megkérdeztem: „ez már az?”, és erre kiderült, hogy az volt a nyitány.

– Talán meg kellene kérdeznünk Mrs. Bloxbyt – mondta Agatha. – Aligha én vagyok a megfelelő személy ehhez. Az én életem legnagyobb része nem volt más, mint munka, munka, munka. Nem is értem igazán Harryt. Nem próbált meg udvarolni neked?

– Még soha.

– Azt hittem, kívül-belül ismerem azt a fiatalembert, de ha romantikáról van szó, én vagyok a föld legnagyobb lúzere – mondta Agatha. – Ha megettük a vacsoránkat, elsétálunk a lelkészlak felé. Még mindig töröm a fejem azon a Comfrey Magna-beli eseten. A rendőrség többé-kevésbé feladta, mert oda jutottak, hogy alighanem egy rosszul elsült tréfáról volt szó. De én valamiért nem szívesen hagynék fel vele.

– Odamehetnének holnap – javasolta Toni. – Mostanra már lenyugodtak a kedélyek, és az emberek talán készségesebben beszélnek. Hogy van Charles?

– Jól, gondolom. Igazán dühítő. Elvártam volna tőle, hogy előkerül, amikor meghallja azt a botrányt Jimmy Wilson körül. De talán nyaral. Nem, ha jobban belegondolok, csak a szokásos önző módján viselkedik.

Miután megették a marhahúst és a vesés pitét, ami után almás lepény következett vaníliamártással, Agatha két kávét rendelt, elővett egy csomag cigarettát, és rágyújtott. John Fletcher, a pultos sietve odajött.

– Oltsd el azt a nyavalyás cigit, Agatha. Már életbe lépett a tilalom, és ki fognak rúgni miattad.

– Sztálinista bürokraták! – dühöngött Agatha. Most először vette észre, hogy nincsen hamutartó az asztalon, mire odaadta a cigarettáját Johnnak, aki elsietett vele úgy, hogy kartávolságra tartotta magától, mintha egy kis rudacska dinamit lenne.

Amint közelebb értek a lelkészlakhoz, Agatha lelkifurdalást érzett, hogy talán előbb telefonálniuk kellett volna. A faluból rengetegen keresték meg a problémáikkal Mrs. Bloxbyt, mintha a lelkész felesége örökösen rendelkezésre állna, mint valami személyre szabott terapeuta.

– Telefonálnunk kellett volna – mondta Agatha. – Mindig elkövetem azt a hibát, hogy csak úgy beesek.

– Telefonáljon most – javasolta Toni.

– De már itt vagyunk a küszöbön.

– Akkor is telefonáljon.

Agatha előhalászta táskájából a mobilját. Sose tanulta meg, hogyan kell fontos telefonszámokat elraktározni, és így ahelyett, hogy kényelmesen megnyomott volna egyetlen gombot, mindig tárcsáznia kellett az egész számot.

– Itt Mrs. Raisin – szólt bele. – Miss Gilmour van velem. Szükségünk lenne a tanácsára.

Toni várt. Aztán hallotta, amint Agatha ismét beleszól: – Ami azt illeti, szó szerint itt vagyunk az ajtóban... Biztos benne? Remek.

Amint közeledtek, már nyílt is az ajtó. Ez lehet, amit a szerencsések érezhetnek, a hazaérkezés, gondolta hirtelen Toni, mikor megpillantotta a lelkész feleségének karcsú alakját és gyengéd mosolyát.

– Milyen szép esténk van – mondta Mrs. Bloxby. – Biztos vagyok benne, hogy szívesebben ül le a kertben és gyújt rá egy cigarettára, Mrs. Raisin.

– Nagyszerű. De csak addig, amíg elő nem ugrik egy sírkő mögül egy angol kém a temető kertben.

– Minden rendben lesz odakint – nyugtatta meg Mrs. Bloxby és előrement. – Mit kérnek inni? Kávét?

Toni megrázta a fejét, és Agatha is így szólt:

– Nem, köszönjük, jól vagyunk.

Letelepedtek a sápadtzöld esti ég alá, és Mrs. Bloxby megkérdezte:

– Olyasmiben szeretnék a tanácsomat, aminek köze van Comfrey Magnához?

– Nem, nem erről van szó. Miért, mi van Comfrey Magnával?

– Csak kíváncsi voltam, hogy áll az az ügy.

– Jelenleg sehogy – sóhajtott Agatha. – Az a helyzet, hogy a Jimmy körüli botránnyal a tarsolyunkban mind úgy buzgólkodtunk, mint a hódok, hogy annyi ügyet göngyölítsünk fel, amennyit csak tudunk. Úgy gondoltam, ha volt köztünk egy ilyen Jimmy-féle alak, az tönkreteszi az ügynökséget, de hál' istennek nem úgy néz ki.

– Akkor miben szeretnének tanácsot?

– Toni dolgában. Mondd el, Toni.

Toni teljes körű beszámolót tartott, ami azzal végződött, hogy leírta az operával kapcsolatos élményét, de még előtte a találkozást Harry barátaival meg a tanárával a szünetben.

– Az angoltanára még randira is hívott – mesélte –, de aztán a felesége is megjelent, és nem volt nagyon boldog. Harry azt mondta, hogy a műsor után rögtön vissza kell mennie Cambridge-be, tehát kezet ráztam vele és elrohantam.

– Akkor felteszem, ebben a barátkozásban nem volt eddig semmi romantika – állapította meg Mrs. Bloxby.

– Egyáltalán semmi. Nem úgy tűnt, hogy érdekelné a dolgoknak ez az oldala. A csudába is, ez volt vele az első randim, eltekintve attól a kirándulástól Comfrey Magnába. De azt hiszem, az nem volt igazi randi.

– Nem vagyok szakértő a muzsika terén – mondta Mrs. Bloxby –, de azt kell hinnem, hogy éppen azt a bizonyos darabot meglehetősen nehéz lehet élvezni valakinek, aki még nem hallott eleget Sosztakovics másféle zenéiből. Azt hiszem, Harryt magával ragadta a gondolat, hogy valamiféle tanár lehet. Bizonyos vagyok benne, hogy a barátai igencsak vonzónak találhatták a kisasszonyt, nem beszélve arról a bizonyos angoltanárról. Ezentúl új fényben fog látni téged. Ha beléd szeretne, az zavarna téged?

Toni lehajtotta szöszi fejét. Vajon megvolt-e bennem valaha ez a bimbó, ez az ártatlanság? – töprengett szomorúan Agatha.

Toni végül tétován felnevetett.

– A barátnőm, Sharon szerint Harry át akar alakítani. Figyelmeztetett, hogy ne hagyjam. Mert mellette hülyének érzem magam és ostobának, és nem hiszem, hogy erről valaha el tudnék feledkezni.

– Akkor fog megjelenni valaki az életedben, amikor a legkevésbé várod – vigasztalta Mrs. Bloxby. – De ne feledd, most tizennyolc éves vagy, igaz? Igen. Tehát gondolj arra, hogy az az ember, akit tizennyolc évesen szeretsz, talán nem ugyanaz az ember, akit akkor szeretnél, amikor mondjuk huszonöt éves vagy. Mrs. Raisin tudja, hogy te nagyon okos lány vagy. Jó könyveket olvasni és klasszikus zenét hallgatni remek dolog, de majd a maga idejében és a te ritmusodban. De van itt egy furcsaság. Az egyetemi félév Cambridge-ben június tizenötödikével befejeződik. Mit csinál ott Harry még mindig?

– Nem tudom.

– A szülei Mircesterben élnek, igaz?

– Igen – szólt közbe Agatha. – Mivel nem környékezte meg Tonit, és még mindig ott van Cambridge-ben, könnyen lehet, hogy van ott valamiféle leányzó.

Mrs. Bloxby gyors pillantást vetett Toni szomorú arcára.

– Nem voltál bele szerelmes, vagy igen? – kérdezte.

Toni megrázta a fejét.

– Csak imponált nekem, ez minden.

– Annyi egyetemi hallgató van, mint a nyű – mondta Agatha melegen –, de az olyan kiváló nyomozó, mint te, ritka, mint a fehér holló. Én csak tudom. A munka majd kiveri a fejedből. Menjünk el holnap Comfrey Magnába, és nézzük meg, mit tudunk előásni.

Kíváncsi lennék, mi az, amit *Mrs. Raisin* akar kiverni a fejéből, gondolta Mrs. Bloxby, de nem mondott semmit.

Nyolcadik fejezet

A dolog úgy állt, hogy Agatha már el is felejtette, hogy George fél órával később bukkant fel az étteremben és helyette rendelte meg a vacsoráját. Ami minden bizonnyal egy mocskos szexszel töltött éjszaka lett volna, keserű megbánással, az most romantikus elméjében afféle álomszerű lehetőségként derengett fel, amit elszalasztott.

Amikor másnap reggel Toni társaságában leparkolt a kocsival Comfrey Magnában, így szólt:

– Szeretnék újra találkozni Fred Corrie-val. Érdekel, mit gondolsz róla. Valószínűleg a templomban van. Megvárjuk.

– Biztos jó ötlet ez? – kérdezte Toni. – Egy sereg emberrel együtt jöhet ki. Olyan nőszemélynek vette le, aki templomba jár?

– Hát, ő csinálta azt a tombolastandot, úgyhogy valószínűleg igen. Tudom már, odagurulunk a házához, és várni fogjuk.

Szokatlanul hideg nap volt. Súlyos, szürke felhők úsztak a láthatáron.

– Micsoda pocskék nyárnak ígérkezik ez – mormogta Agatha.

– Furcsa egy falu – jegyezte meg Toni. – Nagyon csendes.

– Talán mindenki a templomban van.

– Ez az egyik, ami olyan fura. Nekem úgy tűnik, csak pár vénember jár templomba manapság.

– Itt úgy látszik, sok az öregember. – Agatha a visszapillantóba nézett. – Ó, isten házáat megtöltötték a falubeliek, éppen most jönnek ki.

– Látja Fredet?

– Még nem. George ott van. – Agathának meglódult a szíve. Hirtelen késztetést érzett, hogy visszatolasson a főutcán egyenest a templomhoz, de aztán legyőzte

magát.

– Szerintem Fred otthon van – mondta Toni. – Láttam meglibbenni az egyik ablakfüggönyt. Talán menjünk és kopogjunk be. Csodálkozni fog, mi a csodát csinálunk és ücsörgünk itt.

Agathát hatalmába kerítette némi bizonytalanság, amikor kiszállt a kocsiból. Tudta, hogy Fred mágikus külseje teszi őt olyan nehézkessé és sutává. Ha vegyészek feltaláltak volna valaha egy „önbecsülés” címkével ellátott löttyöt, ami tényleg hatékony, milliárdokat kaszáltak volna belőle, gondolta Agatha.

Az ajtó már nyílt is, ahogy megálltak a lépcsőn.

Ahogy mindig, Fred most is kifinomultan elegáns volt, smaragdzöld felsőt viselt egy fehér csíkos sort fölött. A lába csupasz volt, a lábkörmői szintén smaragdzöldben pompáztak.

– Igazán sajnálom, hogy újra zavarjuk – kezdte Agatha –, de szeretnék még pár kérdést feltenni.

– Vagy úgy... Ó, hát akkor jöjjenek be.

Bár az ablak nyitva volt, Toni enyhe fűszagot érzett.

– Nos? – kérdezte Fred.

Agatha lehuppant egy igen alacsony szófára, amit azonmód meg is bánt. Kifacsarta oldalra a lábait, hogy ne villantsa ki a bugyogóját.

– Egyre csak azon a fesztiváli reggelen jár az agyam – mondta Agatha. – Ön nagyon korán ott volt.

– Ezt már mondtam – felelte Fred unott hangon.

– Emlékszik valamire, ami hasznos lehet? Hangokra?

– Mint például?

– Egy autó zaja, léptek, valaki matat, hogy meglazítsa a sátorlapot?

– Csak a szokásos hajnali kórus.

– Régóta él a faluban? – kérdezte Toni.

– Öt éve.

– Érdekelne, nem hallott-e valami pletykát – ütötte tovább a vasat Toni. –

Bármit, amiből arra gyanakodhatna, hogy valaki képes LSD-t tenni a lekvárba.

– Hozzá vagyok szokva a vidéki élethez – mondta Fred. – Ez egy szorosan összetartó kis közösség. A legtöbb ember templomba jár. Mindenki nagyon tiszteletre méltó.

– És mégis az a szóbeszéd járja – szolt közbe Agatha –, hogy Miss Triast-Perkins meggyilkolta Mr. George Selby feleségét.

– Baromság! Abszolút badarság! És maguk mit szaglászhatnak még mindig? Sybilla megölte magát és meggyóna.

– De a búcsúlevelében csak egy gyilkosságra utal, egyetlenegyre.

– Az a nő olyan gyógyos volt, mint a fene. Nincs elég munkájuk, vagy micsoda? Most, hogy egyik nyomozójuk lenyúlta a templom pénzét és megölte Arnoldot? Húzzanak el szépen, és ne pazarolják az én időmet.

Hideg szemekkel nézte, ahogy Toni felsegíti Agathát a szófa mélyéről.

Miután Agatha leparkolt a templomkert fala mellett, megkérdezte Tonit:

– Mit gondolsz róla?

– Fület szív.

– Biztos vagy benne?

– Igen, kiszellőztetett, de éreztem.

– És ha belegondolok, milyen ideges lett, amikor rá akartam gyújtani egy cigire! Komolyan mondom, röhej, hogy teljesen helyénvaló dolog manapság füvezni, de bezzeg a nikotin, az nem.

– Már nem így van – mondta Toni. – Állítólag az új anyag a piacon olyan erős, hogy skizofréniaszerű tüneteket okoz.

– Ha spanglizik, valami erősebb szerrel is élhet.

– Sokan szívnak fület. Könnyű hozzájutni – jegyezte meg Toni.

– Kiküldenélek a klubokba, hogy próbálj meg LSD-re bukkanni, de nem akarom, hogy megint bajba kerülj.

– Nem fog működni – mondta Toni. – Amióta a legutóbbi ügy miatt mutattak a tévében, mindenki felismerhet, hogy nyomozó vagyok, és vissza fognak húzódni. A barátnőmet, Sharont meg tudom kérdezni. Kíváncsi vagyok, hogy működik ez

az LSD-vel. Vajon van annak lejáratási ideje?

– Miért?

– Kiindulhatnánk abból is, hogy a gyanúsítottak valamelyikének nem volt-e kissé viharos az ifjúsága.

Agatha elgondolkodva összevonta a szemöldökét.

– Valamerre el kell indulnunk. Tudom már. Menjünk vissza a lelkészlakba, és kérdezzük meg, vannak-e fényképek régebbi fesztiválokról. Lássuk, nem tűnik-e furcsának valaki. Hátha vannak régi fotóik.

– Úgy érti, mondjuk, Mrs. Glarelyről hippiszerelésben?

– Valami ilyesmi. Másfelé nemigen indulhatunk.

Maga a lelkész nyitott nekik ajtót.

– Segíthetek valamiben? – A hangja nem volt túl szívélyes. – Az ügy lezárva, a pénzt visszaadták – azt a pénzt, amit a maguk egyik detektívje lopott el, aki kétségkívül meg is ölte Arnoldot.

– Ez igaz. De mi találtuk meg magának azt a pénzt – mondta sietve Agatha. – Még mindig próbálunk rájönni, ki ölte meg Mrs. Jessopot és Mrs. Andrewst.

– A rendőrség szerint valószínűleg egy éretlen ugratás akart lenni, ami rosszul sült el.

– Szeretnék erről megbizonyosodni.

– Nem tudom, én miben segíthetnék.

– Az jutott eszünkbe – vette át a szót Toni –, talán vannak régi fotói korábbi ünnepekről, a múltból. Láthatunk esetleg valakit rajtuk, akinek nem kellene ott lenni. Úgy értem, a régebbi ünnepek nagyon szűk körű események lehettek.

A lelkész tétovázott, aztán vonakodva megszólalt:

– Gondolom, ezzel nem tudnak ártani. De várniuk kell egy kicsit. A padlás tele van fényképes dobozokkal.

– Nyilván szörnyen elfoglalt – szólt közbe mohón Toni. – Csak mutassa meg az utat a padlásra, és majd mi kikeressük.

A lelkész megkönnyebbülni látszott. Az első lépcsőfordulónál tartottak, amikor Trixie bukkant fel a lépcső tövében és odakiáltott:

- Hová viszed őket?
- Csak a padlásra. Látni akarják a régi fotóinkat.
- Mi a csodának?
- Majd elmondom, ha lejöttem.

Mint minden öreg cotswoldsi házban, a lépcsőfokok egyre meredekebbek lettek, ahogy magasabbra másztak. Agatha rossz csípője baljósan jelzett, emlékeztetve őt, hogy az elmúlt időszak fájdalommentessége a méregdrága injekciónak volt köszönhető, és nem annak, amiben elszántan reménykedett – azaz, hogy egyáltalán nincs is ízületi gyulladása.

Arthur Chance felért, és kitárt egy alacsony ajtót.

– Menjenek csak – mondta. – Az összes régi fénykép abban a ládában van felhalmozva. Attól tartok, nincsenek rendezve semmilyen módon.

– Ne aggódjon. – Agatha letérdelt a láda mellé. – Megoldjuk.

Amikor a lelkész távozott, Agatha felnyitotta a ládát és felhördült.

– Millió kép! Vegyél ki egy kupacot, Toni, én meg nekilátok egy másiknak.

Csendben dolgoztak. Csakugyan jelentéktelen esemény volt egykor a fesztivál. Agatha talált egy képet George-ról, két nővel álldogált. Egyikük felismerhető volt, Sybilla. A másíkról úgy vélte, George néhai felesége, Sarah lehet. Sarah Selby kevésbé vonzó nőnek látszott, mint ahogy Agatha elképzelte. Alacsony termetű, csinos asszonyka, de a haja szesínű, és a nyomott mintás ruhája csúnya, csicsás darab. Sybilla áhítattal nézett fel George-ra. Agatha már épp letette volna a képet, hogy egy másikért nyúljon, amikor megakadt a szeme valamin. Beleketort a ridiküljébe, és előhúzott egy nagyítót. Toni kuncogni kezdett.

– Nem hittem volna, hogy igazi detektívek is használják.

– Rá se ránts. Gyere és nézd meg ezt. – Toni szemügyre vette a képet. – Ott, a háttérben, hármuk mögött, az Maggie Tubby. Nézd az arckifejezését. Mit gondolsz, melyiket gyűlöli legjobban a három közül?

– Ez érdekes, de aligha bizonyít bármit is – mondta Toni. – Keressünk valami mást, lehetnek még más képek is Maggie-ről.

– Ó, itt egy másik esküvő a templomban, és újra Maggie – kiáltott fel nemsokára Toni. – Ezt nézze meg. Ott! Balra hátul.

– Átkozott legyek, ha... – Agatha megnézte a képet. Maggie oldalt állt és George-ot bámulta.

– Hát, ez tényleg egy szerelmes nő pillantása – állapította meg Toni. – Azt hittem, leszbikus.

– Ennek nincs jelentősége. Manapság, ha egy nő együtt él egy másik nővel, pláne egy kis faluban, egyből leszbikus párnak kiáltják ki őket – ráncolta Agatha a homlokát. – Meg akarom ezt mutatni neki, csak hogy lássam a reakcióját. Kíváncsi vagyok, el tudjuk-e valahogy egyedül csípni. Meg arra is, miért volt olyan izgatott, amikor azt mondta, George bujtotta fel Sybillát, hogy megölje a feleségét.

– Aligha tudjuk észrevétlenül követni egy ilyen kicsi faluban – mondta Toni. – Van itt egy vegyesbolt?

– Nem láttam egyet sem. Te?

– Nem. Ez azt jelenti, hogy Mircesterbe kell bemenniük elintézni a vásárlást. Ezt rendszerint vasárnap csinálja mindenki. Kimehetnénk a faluból, kereshetnénk egy eldugott rejtekhelyet, ahol leállítjuk a kocsit, és figyeljük, elhajt-e arra. Vagy ha Phyllis megy el, akkor visszamehetünk a faluba, és meglátogatjuk Maggie-t egyedül.

– Rendben – felelte Agatha. – Megpróbáljuk, és reménykedünk, hogy a drágalátos párocska nem dönt úgy, hogy együtt mennek vásárolni. Guruljunk el a házuk előtt, és nézzük meg, milyen kocsijuk van.

Agatha visszatolatott a bekötőúton, ami egy farmhoz vezetett, és egy facsoport rejtekében leállította a kocsit.

– Szóval, figyeljük az öreg Volvo kombikat, amelyek úgy néznek ki, mint egy halottaskocsi.

Egy fél óra figyelmes várakozás után Toni megszólalt:

– Ez így nehéz lesz. Mindenki, aki a faluból elhúzott mellettünk, vagy hatvan mérfölddel hajtott.

– Ott van! – bömbölte Agatha, ahogy elsuhant mellettük egy szürke Volvo. Nyomban utánaeredtek.

– Látja, ki vezeti?

– Biztos, hogy Maggie. Kisebb, mint Phyllis.

– Ne menjen túl közel, nem láthat meg minket! – kiáltotta Toni.

– Nem megyek túl közel – szúrte Agatha összeszorított fogai között. Nem szerette, amikor Toni utasításokat osztogat neki. De azért lemaradt, amikor kiértek a főútra, és beengedett két kocsit maguk közé.

Maggie – egy kis szerencsével ő az, gondolta Agatha – befordult a nagy mircesteri parkolóba.

– Megnézem – mondta Toni, miután Agatha bizonyos távolságban leparkolt. Toni kiugrott a kocsiból, és egy perc múlva már szaladt is vissza. – Ő az.

– Jobb lenne, ha te követnéd – mondta bizonytalanul Agatha. – Engem egy mérföldről kiszúrna. Nézd meg, hogy valamelyik étterembe megy-e vagy a szupermarketbe, aztán gyorsan gyere vissza.

Miközben várt, Agatha cigarettára gyújtott, és azon töprengett, amin oly gyakran – leszokik-e valaha, vagy valami szörnyűség, mint a rák, fogja jobb belátásra bírni.

Toni mintha már nagyon régen odalett volna, de csak tíz perc telt el, és már futott is vissza.

– Nos? – sürgette Agatha.

– Nem fogja elhinni.

– Mit?

– Maggie bement abba a kínai étterembe, és George Selby már ott várta. Az ablakon át figyeltem. Felállt, hogy üdvözölje, és úgy, ahogy volt, egyből szájon csókolta!

– Most már csak egy dolog érdekel – tűnődött Agatha. – Kíváncsi vagyok, Maggie-nek sok pénze van-e. Tudom, hogy drága kerámiákat árul, de lehet, hogy van némi családi vagyona is. Igen, Maggie sugallta, hogy Sybilla ölhette meg Sarah-t, mert belehabarodott George-ba.

– George nyilván hallotta a szóbeszédet, amit terjeszt, és megpróbálja ezektől az elképzelésektől eltéríteni a csókjaival – vélte Toni.

– Tudom – mondta Agatha. – Gyerünk, keressük meg Phyllist. Megkérdezem tőle, George-ot érdeklik-e a pénzes nők, és elmesélem neki a találkozásokat. Nem

fogok kertelni, kimondom, amit gondolok.

Mint mindig, gondolta Toni. Aztán hangosan hozzátette:

– Nem tudtam, hogy találkája volt George-dzsal.

– Egy tüzes éjszaka is lehetett volna belőle, ha Charles nem terpeszkedik a házamban, amikor hazaérünk. Most, hogy belegondolok, George valószínűleg azért udvarolt, mert azt hitte, gazdag vagyok.

Ahogy kimondta ezeket a szavakat, Agathán sötét hangulat lett úrrá. Nem akarta elhinni az igazságot, amit az imént megfogalmazott, mégis be kellett ismernie, hogy sajnos lehetséges, különösen, amikor Toni ragyogó fiatalságával szembesítette magát.

– Be a kocsiba – adta ki az utasítást nyersen.

Miután semmi válasz nem érkezett, amikor becsöngettek a bejárati ajtón, Agatha és Toni oldalról kerültek a ház hátuljához. Phyllis egy régi, zöld, vászon napozószékben ejtőzött a hátsó kertben.

Nem állt fel, amikor meglátta őket, de lustán elmosolyodott, és megkérdezte:

– Mi járatban?

– Maggie-ről van szó – mondta Agatha.

Phyllis macskaszzerű vonásai megkeményedtek.

– Ha szeretnének valamit Maggie-től, kérdezzék őt. Bement Mircesterbe vásárolni, de délután itthon lesz.

– Maggie tényleg Mircesterben van, csak épp együtt ebédel és romantikázik George Selbyvel – bökte ki Agatha.

Egy pillanatra átfutott Phyllis arcán a döbbenet. Aztán gyorsan visszanyerte a lélekjelenlétét, és így szólt:

– Na és? Mi közük ehhez?

– George udvarolni kezdett nekem – folytatta Agatha –, és azt hiszem, azért, mert gazdag vagyok.

Phyllis tetőtől talpig végigmérte Agathát.

– Aligha lehetett rá más oka – vetette oda negédesen. Aztán Tonira siklott a tekintete, aki egy feles trikót viselt rövidnadrággal, kivillantva leburnult derekát

és szabadon hagyva hosszú, sima lábait. – Ha mondjuk ilyen alakja lenne, mint...

– Jobb, ha komolyan veszi – csattant fel Agatha. – Van pénze Maggie-nek?

– Igen. De miért érdekelné ez George Selbyt?

– Nézzük csak. Maga azt mondta, Sybilla belebolondult George-ba. Talán George bátorította, hogy lökje le a feleségét a lépcsőn. És most Maggie-re hajt.

– Kifelé! – kiáltotta Phyllis. – Csak azért ármánykodik itt, mert még az első lépésig sem jutott George-dzsal. Féltékeny!

– Ne mondja, hogy nem figyelmeztettem – mondta Agatha. – Gyere, Toni.

– Most mi legyen? – kérdezte Toni, amikor kiértek a házból.

– A kertjük hátul egy mezőre nyílik – állapította meg Agatha. – Érdekelne, ki tudnánk-e jutni oda. Szívesen kihallgatnám, mi történik köztük, amikor Maggie visszaér.

– Bonyolult – mondta Toni. – Biztos vagyok benne, hogy máris libbennek a csipkefüggönyök miattunk ebben a faluban. Hogy juthatnánk a ház mögé anélkül, hogy bárki észrevenné?

Agatha gondterhelten ráncolta a szemöldökét.

– Tudom már – szólalt meg. – Elhajthatnánk az udvarházig, átvághatunk a földeken, és onnan visszajuthatunk a mezőre.

– Maggie még egy darabig elfoglalt lesz. Nem megyünk el addig, hogy vegyünk szendvicseket meg innivalót, amit magunkkal vihetünk? – kérdezte Toni.

– Jó ötlet.

Mire átvágtak a mezőn, kezükben egy szendvicses és italos zacskóval, Agathának melege lett és kifáradt.

– Honnan fogjuk tudni, melyik Phyllisék kertje? – kérdezte Toni.

– Az, ahol a nagy cédrusfa áll a kerítés mellett – mondta Agatha. – Elpusztulok, hogy leülhessek és elszívhasak egy cigit.

– Nem lehet! – tiltakozott Toni.

– Miért? Csatlakoztál a népséghez, akik üldözik a dohányosokat?

– Nem, csak még egy kis szellő sem fúj, és Phyllis kiszagolhatná a füstöt. Még

nyomozni kezdene.

– Ez igaz. Rendben, nem kell a cigi – jelentette ki Agatha dacosan, de közben sóvárogva gondolt a táskájában lapuló dobozra.

Megtalálták Phyllisék kertjének hátsó részét, letelepedtek a fűre a mező szélén, és vártak. Nem beszélgethettek, nehogy Phyllis meghallja őket. Amilyen gyorsan tudták, megették a szendvicseket, és ásványvizet ittak hozzá.

Ahogy a délután rájuk telepedett, Agatha elaludt. Azt álmodta, hogy ismét szenvedélyes szerelembe esett James Laceyvel. Az érzékei újra pezsegtek, az élete megtelt izgalommal. Toni rángatta ki a színpompás álomból, ahogy rázogatni kezdte.

– Maggie visszajött! – suttogta.

Hegyezni kezdték a fülüket.

Először nem hallottak mást, csak valami civakodás tompa hangjait. Aztán a zajok felerősödtek, ahogy Maggie és Phyllis kimentek a kertbe.

– Még egyszer megkérdezem – hallatszott Phyllis hangja –, miért nem mondtad el nekem?

– Sosem kedvelted George-ot.

– Nem, és azt hittem, te sem. Mindig azt mondtad, hogy van valami gyanús Sarah halála körül. Egyébként itt volt ez az idegesítő nő, Agatha Raisin, és figyelmeztetett, hogy George csak a pénzed miatt udvarol neked.

– Mi?!

– Azt mondta, őt is megkörnyékezte.

– Hazugság!

– Eléggé szexi, te is tudod.

– Ez képtelenség!

– Márpedig akkor a drága George érdeklődése csak a pénz miatt lehetett.

– Hatalmas vagyont kapott Sarah biztosításából.

– Történetesen tudom – jegyezte meg Phyllis hidegen –, hogy egy pennyt sem kapott. Hagyta, hogy elévüljön a nő biztosítása.

– És ezt eddig miért nem mondtad nekem? – visította most Maggie.

– Mert nem akartam, hogy tudd: *engem* vitt el egy romantikus vacsorára úgy egy hónappal ezelőtt. Mindig azt mondogattad, hogy nem kedveled őt. George azt mondta, úgy tűnik, mindketten megengedhetünk magunknak mindent. Ekkor említettem neki, hogy az összes pénz a tiéd, nekem egy vasam sincs. Eddig a pontig elég komolyan flörtölt velem. Abban a pillanatban, amikor közöltem vele, hogy nincs pénzem, úgy nézett ki, mint akinek a nyakába zúdítottak egy vödör hideg vizet. Sosem értettem, miért kergeti olyan mániákusan a pénzt. Te igen?

– Nem – felelte Maggie, egyszerre elgyötörten. – Tudtam, hogy neked nem tetszene, úgyhogy csak eljátszottam, hogy azt hiszem, ő okozta a felesége halálát. Be kell mennem, nem tettem be a tejet és a sajtot a hűtőbe.

Agatha jelzett Toninak, hogy menniük kell. Toni egy könnyed mozdulattal talpra szökkent, míg Agatha felküzdötte magát, és nem figyelt a jelzésre a csípőjében. Fáradtan indultak vissza a kocsihoz.

Agatha kihajtott a faluból, aztán megállt az útszélen.

– Mit gondolsz?

– Kíváncsi vagyok, miért kell neki olyan rettenetesen a pénz – mondta Toni. – Talán a nyomába eredhetnénk.

– Jó ötlet. Úgy érzem, bármire is készül, este megtörténik. Diktáld be Mrs. Freedmannek a túlóráidat.

Amikor Toni este megnézte a telefonját, egy üzenetet talált Harrytől. „Kérlek, hívj fel. Holnap kiruccanás.” Toni idegesen rágta a hüvelykujját. A felnőtt dolog az lenne, ha felhívná.

– De nem vagyok felnőtt – mondta ki hangosan Toni –, és nem akarom felhívni. – Kikapcsolta a telefonját, és úgy döntött, másnapig nem nézi az üzeneteket, addig, amikor reményei szerint Harry már úton lesz valahová a vakációjára.

Másnap kora este Agatha és Toni kitelepedtek a kocsival ugyanarra a helyre, ahonnan Maggie-t lesték, amikor elhagyja a falut.

– Egy fekete BMW-je van – mondta Agatha. – Nehéz lesz kiszúrni egy gyorsan

elhúzó fekete kocsit.

– Tudom – mondta Toni. – Kimegyek az út mellé, és elbújok az egyik fa mögé. Ha észreveszem, visszarohanok.

Agatha türelmetlenül várt. Rágyújtott egy cigarettára, párszor beleszívott és kifújta a füstöt. Futólag felvidította egy hír a tévéből egy százéves asszonyról, aki hétéves kora óta dohányzik, de aztán lelombozódott, amikor az idős hölgy elárulta, hogy naponta csak négy cigarettát szívott el, és nem tudta le. Épp ahogy sötétedni kezdett, Toni kiabálva visszabotladozott az autóhoz:

– Most hajtott el!

Agatha a nyomába eredt.

Néhány mérföld után, miközben erősen összpontosítottak, hogy ne veszítsék szem elől, George ráfordult az Oxford Roadra.

– Nehéz ennyi kocsi között követni – panaszkodott Agatha, amikor Oxford közelébe értek.

– Én látom – mondta Toni. – Bemegy a körforgalomba. Biztosan a Woodstock Roadon megy Oxfordba.

– Hacsak nem Londonba tart – vélte Agatha.

De a Woodstock Roadon, ahol a forgalom harminc mérföldes sebességre lassult az utcai lámpák erős fénye alatt, tisztán ki tudták venni George kocsiját. Végül a férfi megfordult a Clarendon Streeten, ment egy darabig a Walton Streeten és leparkolt. Agatha óvatosan néhány kocsival hátrébb állt meg.

George kiszállt, befordult az Aurelius Streetre, elsétált egy takaros kis villáig és becsöngetett. Egy szoborszerű szőkeség nyitott azonnal ajtót, és a férfi karjaiba omlott. A párocska szenvedélyes ölelésben forrt össze.

– Ez meg ki lehet? – töprengett Agatha. Tonival óvatosan követték George-ot. – Aligha ácsoroghatunk az utcán, hogy kivárjuk, mi történik. Menjünk vissza és várjunk a kocsiban.

Vártak és vártak. Egy ponton Toni elugrott egy fish-and-chips üzletbe, aztán visszatért a vacsorájukkal. Még akkor sem volt híre-hamva sem George-nak, amikor az oxfordi harangok éjfél kongattak.

Agatha ásított és nyújtózkodott egyet.

– Szerintem be kéne jelentkezniünk egy hotelbe és visszajönni, mondjuk, reggel hét körül. Ez egy kétórás parkolóhely, úgyhogy George biztos el akarja vinni majd a kocsit, mielőtt a közterületesek ellenőrizni kezdenek reggel.

Toni megkönnyebbülésére Agatha két külön szobát vett ki maguknak egy hotelben a körforgalomnál. A lány ki akarta mosni az alsóneműjét, és valahogy nehezen vállalta volna a vetkőzés intimitását Agatha orra előtt.

Másnap reggel hat harminckor ismét lesben álltak a villánál. Agatha megnyugodott, George autója még ott állt.

Negyed nyolckor a férfi felbukkant és az autóhoz sietett. Beugrott, aztán elhajtott.

– Nem követjük? – kérdezte Toni.

– Nem. Bedobunk még egy kis pénzt a parkolóóraiba, aztán átmegyünk az utca másik végéhez, és szemmel tartjuk ezt a házat. Meg akarom tudni, ki ez a nő, és merre jár.

Újabb hosszas várakozás. Végül kilenc előtt a szőkeség is előjött, beszállt a kocsijába, egy kicsi Ford Escortba, és elhajtott. Agatha felnyögött, ahogy Tonival visszarohtak a saját autójukhoz, és kilőttek a nő után.

– Hála a jó égnek, hogy piros a kocsija! – hálálkodott Agatha. – Kíváncsi vagyok, hová megy. Woodstock felé tart. Ó, nézd csak, elfordul! Tudom már, van egy drága egészségfarm ennek az útnak a mentén. Bartley's-nak hívják. Gyakran gondoltam rá, hogy egy hétvégére el kéne menni oda. Nem ismer minket, úgyhogy nyugodtan követhetjük egészen a farmra, ha tényleg oda megy.

A szőke nő csakugyan befordult a farm kapuján.

– Helyes – mondta Agatha, amikor látta, hogy a nő belép az épületbe. – Pár percet várunk, aztán bemegyünk, és megkérjük, hogy vezessenek körbe minket a helyen.

Agatha érdeklődésére a recepciós azt a tájékoztatást adta, hogy a menedzserük boldogan körbevezeti őket és megmutatja a létesítményt. Agatha elnyomott egy ásítást, ahogy masszázsszobáról masszázsszobára jártak, majd az egészséges ételek menüit tanulmányozták. Ekkor hirtelen megpillantotta George szőke macáját, ezúttal egy fehér overallt viselve, amint bemegy az egyik szobába.

– Ki ez a hölgy? – érdeklődött. – Azt hiszem, már láttam valahol.

– Ó, ez Gilda Brenson, az egyik masszőrünk.

– Nem, nem ismerem... És jó?

– A legjobb. De attól tartok, hamarosan elveszítjük. Gilda férjhez megy, és a jövődöbelije saját klinikát szerez neki. Nos, ha most jönnek velem tovább, megmutatom a tornatermünket...

A séta végén Agatha ragyogva jelentette:

– Minden pompás! Karácsony előtt valószínűleg lefoglalok egy hetet. Nem tudom, kérhetnék-e egy szívességet? Nagyon jólesne most egy masszázs. Boldogan fizetnék önöknek Gilda szolgálataiért, ha lenne még ma délelőtt nála egy kis hely.

– Jöjjön velem a recepcióra, és meglátjuk, mit tehetünk.

A recepció az mondta, Gilda fél óra múlva szabad lesz, így Agatha és Toni leültek várakozni. Agatha megpillantotta magát egy szemközti tükörben. A szoknyája össze volt gyűrődve, a harisnyája egyik szárán leszaladt a szem. A tükörképe mellett Toni alakja fiatalságtól és egészségtől ragyogott.

Végül Agathát bevezették a masszázsszobába, ahol megkérték, hogy vegye le a ruháit és feküdjön a masszázsságyra. Összerándult az arca, ahogy felmászott.

– A csípője? – érdeklődött Gilda.

– Nem – vágta rá Agatha dacosan. – Abszolút semmi bajom. – Az ízületi gyulladást még magának sem akarta elismerni.

Gilda csakugyan jól végezte a dolgát. Agatha kis híján elaludt, de aztán időben észbe kapott, miért is van itt.

– Úgy hallottam, hamarosan távozik – mondta.

– Igen. Férjhez megyek, és a vőlegényem azt mondja, nyit nekem egy saját szépségklinikát. Van egy jó hely Oxford központja közelében.

– Nem lesz olcsó mulatság – jegyezte meg Agatha. – Szerencsés, hogy ilyen gazdag emberhez megy hozzá. Miből él?

– Nagyon sikeres építész.

– Régóta ismeri?

– Pár éve. Már azelőtt is el akart venni, de én visszautasítottam. Azt mondtam

neki, kell egy saját megélhetés a biztonságom érdekében.

Agatha elhallgatott, zakatolt az agya. Miért udvarol George gazdag nőknek? Úgy tervezi, annyira elvarázsolja őket, hogy majd befektetnek a klinikába? Egy pár éve? Akkor is hajtott Gildára, amikor még élt a felesége? Úgy döntött, meg kell próbálnia még egy találgatást kieszközölni George-tól, hogy lássa, ilyesmiről van-e szó. Nem akart több kérdést feltenni Gildának, nehogy az gyanakodni kezdjen. Agatha tudta, hogy hitelkártyával fog fizetni, nem volt nála elég készpénz. Csak abban reménykedhetett, Gilda nem lesz annyira kíváncsi, hogy megkérdezze a nevét a recepción. Szerencsére az időpont beírásánál a recepciósnő nem is kérdezte tőle, mert azonnali masszázst vett igénybe.

A kezelés után Agatha kifizette az árat a pultnál, aztán vonakodva megkérte Tonit, hogy vigye vissza őt a kocsival Mircesterbe, mert túl kimerültnek érzi magát.

Toni azt mondta, boldogan veti bele magát a munkába a nap hátralévő részében. Agatha füllentett egyet, hogy valaminek még utána kell néznie, de közben egyre azt tervezte, hogy egyenesen hazamegy és lefekszik.

Amikor felkelt, úgy döntött, megpróbál azonnal kapcsolatba lépni George-dzsal.

George Selby hangja először meglepettnek tűnt, majd felvidult, mikor Agatha aznap estére vacsorázni hívta.

Agatha Micester legdrágább éttermét választotta, a Henri's-t. Abban reménykedett, hogy a diszkrét világítás teremtette hangulat és az egymástól kellő távolságban elhelyezett asztalok megfelelő helyszínt adnak egy intim beszélgetéshez, és cinikusan arra tippelt, hogy az ételek árai még inkább megkedveltetik őt George-dzsal.

Addig fésülte sűrű barna haját, míg egészen ragyogó nem lett, és gondosan kikészítette az arcát. Nem volt elég meleg este a nyári ruhához, így egy gazdagon aranyozott, finom dzsörzét választott, amely kiemelte az alakját.

Vezetés közben lapos sarkú volt rajta, amit aztán átvett egy pár túsarkúra a mircesteri parkolóban, és betámolygott benne az étterembe.

George már ott ült. Agatha szíve egy áruló kis rebbenéssel jelzett, amikor meglátta a férfit. Még mindig azt remélte, hogy végül igazán rendes embernek

bizonyul majd. Elegáns, sötét, rászabott öltönyt viselt fehér inggel és selyem nyakkendővel. Magnetikus zöld szeme lánggra gyúlt, amikor meglátta Agathát.

– Kellemes meglepetés volt a meghívása – mondta, ahogy Agatha leült. – Nagyon csinos ma. Minek köszönhetem?

Agatha megrebegtette műszempilláit, remélve, hogy nem esnek le.

– Azt gondolnám, hogy nem igényel különösebb magyarázatot, ha az ember meghív egy csinos fiatalembert vacsorázni – felelte. – Nézzünk valami finomságot.

– Választhatok mindkettőnknek?

Valami gonosz villant Agatha apró maciszemeiben, aztán magára kényszerített egy mosolyt.

– Csak nyugodtan.

Ahogy arra számított, a férfi a legdrágább fogásokat választotta az étlapról – előételnek egy tucat osztrigát, majd bélszínt Rossini-módra. Az osztriga mellé egy üveg fehérbort kért, a steakhez egy többéves vöröset.

– És most meséljen magáról – kérte Agatha. – Sosem volt még alkalmunk igazán beszélgetni. Attól tartok, legutóbb csak én vittem a szót.

– Ó, az üzlet nagyon sikeresen megy – mondta George. – Keményen dolgozom.

– Azt hiszem, a jó befektetés nagyon okos ötlet – mondta Agatha. – Úgy értem, jobb használni a pénzt, hogy pénzt fialjon, mint egyszerűen elfektetni a bankban.

– Pontosan! – ragyogott George. – Itt is az osztriga.

Agatha szerencsére szerette az osztrigát, de fogadni mert volna, hogy George nem. Úgy sejtette, azért eszi, mert azt hiszi, ez nagyon kifinomult, elegáns dolog. Biztosan nagy adag borral öblíti majd le, és ez jól jön Agathának, aki tiszta fejjű akart maradni. Hirtelen érdekelni kezdte, vajon a férfi szegény háttérből jön-e.

– A befektetéseket említette – folytatta George, miközben lenyelte az utolsó osztrigáját, és olyan kifejezés ült ki az arcára, mint egy gyereknek az orvosság bevételekor.

– Igen.

– Van valami, ami érdekelheti magát.

– Csak folytassa.

– Van egy barátnőm, aki saját szépségszalont nyit Oxfordban. – George feltámasztotta a könyökét az asztalra, és Agatha arcát vizsgálta. – A helyzet a következő. A szépségszalonok egykor csak a gazdagok számára léteztek, de ma egyre több pénz van mindenfelé, a legkülönbébb átlagos emberek szeretnének egy masszázst, vagy barnulni, vagy egy műtét nélküli ráncfeltöltést. Ebbe nem lehet belebukni.

– Jól hangzik. Hogy hívják a barátját?

– Miért?

– Csak úgy kérdezem.

– Gilda Brenson.

– Na és mit árul? Részvényeket? Ha nem futnak fel, aligha tudja cégként bejegyeztetni a tőzsdén a szalont.

– Nem, az ajánlat a következő lenne. Maga megkapná a nettó nyereség két százalékát.

– Ez nem túl jó. Engem a bruttó két százaléka érdekelne. Mennyire gondolt, hogy be kellene fektetnem?

George mély levegőt vett. Áthajolt az asztalon, és a kezébe vette Agatha kezét. Meghozták a bélszínt. George összehúzta a szemöldökét.

– Ez túl gyorsan jött – mondta. – Nem szeretem, amikor ilyen hamar kihozzák. Olyan, mintha előre elkészítették volna, hogy a konyhában álljon.

– Szerintem pompásan néz ki – vidult fel Agatha. – Miért nem eszünk először, aztán megvitathatjuk az üzletet? Ja, és nem tudok úgy enni, ha fogja a kezemet.

– Ó, persze.

George gyorsan evett és ivott. Két falat között Agatha az időjárásról és az áradás katasztrofális következményeiről beszélt. Amikor befejezte az evést, és belekezdett egy újabb áradásos sztoriba, George félbeszakította és mohón megkérdezte:

– Szóval, érdekelné, hogy beszálljon?

– Mibe?

- A szalonba.
 - Hozhatok valami desszertet? – kérdezte a pincér.
 - Most menjen, és ne zavarjon egy darabig – csattant fel George. Visszanézett Agathára. – Nos?
 - Mennyi? – kérdezte Agatha.
 - Ó, semmiség. Hetvenötezer font.
 - Ez azért jó sok pénz.
 - Ugyan, Agatha. Nagy lehetőség ez önnek, hogy pénzt csináljon. – Aztán újra megfogta a kezét. – Már látom a jövőnket – lehelte ábrándosan.
 - Együtt?
 - Miért ne?
 - És mit szólna ahhoz Gilda, hogy mi együtt vagyunk?
 - Agatha, Agatha, drágám. Szegény öreg Gilda csak egy üzlettárs.
- Agatha visszahúzta a kezét, és hátradőlt a széken.
- Gilda a menyasszonya, nemdebár?
- George-nak leesett az álla.
- Van egy kis spenótpüré a fogán – jegyezte meg Agatha. – Illik a szeméhez.
- A férfi dühösen megdörzsölte a szalvétájával a fogát.
- Honnan tudja, hogy Gilda a menyasszonyom?
 - Nyomozó vagyok. Nyomozok. És maga szörnyen érdekelt engem. Szerintem adósságai vannak, és a szép szőke Gilda addig nem fog magához menni, amíg nem produkálja a megfelelő anyagiakat. Maga vette rá Sybillát, hogy lökje le a feleségét a lépcsőn?
- Agatha már nem egy könyvben olvasta a kifejezést, ahogy emberek arca elfeketül a dühtől. Mos már tudta, mire gondolnak az írók.
- Nem, nem öltem meg a feleségemet – sziszegte George. – Maga egy gonosz vén szatyor!
 - Na, ezt is tisztáztuk – mondta Agatha. – Mit szólna egy pudinghoz?

– Bassza meg a pudingját!

George hátralökte a székét, felpattant és kiviharzott az étteremből.

Valami veszedelmeset tehettem, gondolta Agatha, és kérte a számlát.

Amikor belépett a házába, kezében a túsarkúval, Charlest találta a nappaliban, amint a cicák társaságában tévét néz.

– Rapid randi? – érdeklődött Charles lustán. – Az a műszempilla kicsit sok.

– Vacsorázni voltam George Selbyvel. Hadd meséljem el, mi a helyzet.

Charles kikapcsolta a tévét, és figyelmesen hallgatta. Amikor Agatha befejezte, így szólt:

– Hogy csinálhattál ilyen hülyeséget? Ha ez a pasas tényleg egy gyilkos, a nyomodba ered.

– Ez egy kockázat, amit vállalnom kell – mondta Agatha. – Ugye milyen megtévesztő a külső? De azt nem hiszem, hogy vadászni kezdene rám. Túl nyilvánvaló volna.

– Ha elszédítette Sybillát, hogy nyírja ki a feleségét, ráveheti ezt a Gildát is, hogy ugorjon be hozzád egy éjszaka és fojtson meg.

– Most lelassítok és megállok – mondta Agatha, és leereszkedett a szófára Charles mellé.

– Mik ezek a fényképekkel teli dobozok a padlón?

– Felhívtam Tonit, mielőtt ma aludni mentem, és megkértem, hogy menjen vissza a lelkészlakba, és hozza el őket. Nem igazán volt időnk alaposan átnézni.

– Mit kerestek?

– Valakit a régebbi képeken, aki nem illik oda.

– Aha! Valami baljós alakot, kezében egy törrel.

– Ilyesmi.

– Tehát úgy gondolod, nem helybéli.

– Már nem hiszem. Nem tudom elképzelni egyikőjükről sem, hogy megtegye. Megyek lefeküdni.

- Mi a programod holnapra?
- Az irodában leszek, gondolom. És te?
- Lustálkodni van kedvem. Átnézem neked azokat a képeket. Első körben találtál valamit?
- Igen. Az egyikén Maggie Tubby áhítatos tekintettel csügg George-on. A nőnek van pénze. George elvitte tegnap ebédelni, és szenvedélyesen megcsókolta. Tudom már, mit csinálok holnap. Meglátogatom Maggie-t, és mesélek neki George menyasszonyáról.
- Ha Maggie ígéretet tett a befektetésre, és te eltántorítod tőle, George-ot komolyan előnti a gyilkos indulat. Veled megyek.

Kilencedik fejezet

Lehet, hogy már elment – mondta Agatha, ahogy leparkolt Maggie háza előtt. – Mondtam Phyllisnek, hogy George már próbálta elcsavarni a fejemet, kimentem és hallgatóztam a hátsó kertjükben, és megtudtam, hogy George előzőleg Phyllisnél is próbálkozott, és az ekkor mondta el neki, hogy csak Maggie-nek van pénze.

– Mindenképp lássuk, mit szól hozzá – mondta Charles. – Az a nő talán még mindig szereti.

– Miért szeretné?

– A szenvedély nehezen huny ki, nem igaz, Aggie? Hallottál Jamesről?

– Fogd be és nyomd meg a csengőt!

Maggie nyitott ajtót.

– Már megint mi az? – csattant fel.

– Bejöhetünk? – kérdezte Agatha.

– Nem.

– Nos, szétkiabálhatom itt a lépcsőn is. George-ról van szó.

Maggie habozott. Aztán vonakodva így szólt:

– Jöjjenek be, de csak egy pillanatra.

Követték őt a kerti fészerbe.

– Dolgoztam – mondta Maggie. Megfordult és rájuk nézett a fészerajtóból. – Miről van szó?

– Megtudtam, hogy George Selby eljegyzett egy bizonyos masszózt, Gilda Brensont. A nő nem megy hozzá addig, míg George meg nem vesz neki egy szépségszalont Oxfordban, így George most megpróbál pénzt szerezni tőlünk, hogy befektessünk.

Maggie kinyújtotta egyik kezét, és nekitámaszkodott a fészerajtónak. Máskor pirosposzsgás arca fehérbe fordult.

– Ez nem lehet igaz.

– Attól tartok, az. Adott neki pénzt?

– Kétszáztezret – suttogta Maggie rekedten. – Azt ígérte, feleségül vesz. Megölöm.

– Ne tegye – mondta Charles. – Már elég gyilkosság történt.

– Miért nem mondja el a lelkésznek? – javasolta Agatha. – Lehet, hogy George megpróbálta rátenni a kezét a pénz egy részére is a fesztiválról.

– Menjenek el – mondta Maggie. – Most.

Toni sms-t kapott Harrytől. „Törökországban. Egy hét múlva vissza. Látnálak.”

Megacélozva magát, Toni visszaírt. „Én nem. Van barátom.”

És remélem, ezzel kész is, gondolta.

Csengettek. Ez legalább nem lehet Harry, gondolta Toni, miközben ment, hogy ajtót nyisson. A barátnője volt, Sharon.

– Nincs kedved megnézni az Élő Legendákat? – kérdezte a lány.

– Azt hittem, Simonnal mész. – Simon Sharon fiúja volt.

– Az a helyzet, hogy ejtett.

– Ne már!

– De. Vetetett velem jegyeket, aztán közölte, hogy Cheryllel megy, azzal a nagy csöcsű orrkarikással.

– Elmegyek veled – közölte Toni, és arra gondolt, hogy egy popkoncert jó ellenszere lehet az alkalmatlanságérzetnek, ami Harry kapcsán vert benne tanyát.

Miközben Charles visszatért Agatha házába, hogy átnézze a régi fotókat, Agatha arra lépett be az irodájába, hogy egy helyi riporter, Harriet Winry várja őt. Harriet sovány, szemüveges lány volt, csúnya bőrrrel, satnya hajjal. De amilyen hiányosságokat szenvedett a külseje, annál nagyobb volt a munkája iránti lelkesedése.

– Semmi újdonság – vetette oda Agatha kurtán. – Menjen szépen, dolgoznom

kell.

– És mi a helyzet azzal a Comfrey Magna-beli üggyel?

– Még nyomozunk. És most induljon. Várjon csak egy pillanatot! Valami kis hírem lehet magának, ha nem is túl nagy.

– Mi az?

– A jóképű özvegy, George Selby eljegyezte a bűbájos masszózt, Gilda Brensont. Nem sok, de a helyi pletykarovatban jól mutat majd. Gildáról érdemes lenne egy képet is betenni. Elbűvölő nőszemély. A Bartley's Egészségfarmon dolgozik. Hamarosan felmond, mert a vőlegénye nyit neki egy saját szalont. Ezért aztán George a jómódú nőbarátaitól kéreget pénzt, hogy investáljanak a szalonba.

– Kösz, Agatha. Ez jó kis anyag lehet.

Agatha elvigyorodott.

– Én is így gondoltam.

Ahogy Harriet távozott, Phil Marshall érkezett a fotóstáskájával.

– Azt hiszem, eleget dolgoztam ezen a megcsalási ügyön – mondta. – Mi legyen?

– Szét kéne néznünk a Herry's cipőgyárban. Állítólag valaki lopja a dizájnjukat, és azt akarják, hogy nyomozzuk ki.

A cipőgyár igazgatója, Jimmy Binter a tárgyalóban beszélt velük.

– Már másodszorra történik, hogy a Komfort Cipő ellopja a dizájnunkat. Mi a nagyobb szélességű fazonokra specializálódunk.

– Mikor történt az első? – érdeklődött Agatha.

– Tavaly tavasszal. Az egyik cipőmodellünk feltűnt a tavaszi katalógusukban, és most megint ott van az egyik legújabb modell az ősziben.

– Hány embert foglalkoztatnak?

– Ez egy kis vállalat. Negyven munkás, két tervező és egy marketinges.

– Kellene a névsor.

– Itt is van.

Agatha áttanulmányozta a listát, aztán így szólt:

- Jelölje meg azokat, akik, mondjuk, múlt november előtt kezdtek itt dolgozni.
- Mindjárt hívom a személyzetisünket, Mrs. Goodyt, ő tud segíteni.
- Hol nyomják a katalógust?

– A Jones Nyomdában, Mircesterben. De bárki is lopta el a cipők terveit, az nem a nyomdában dolgozik. A modell, ami a tavaszi katalógusban tűnt fel, egy az egyben ugyanaz volt, mint az eredeti. Valakinek az eredeti dizájnrá volt szüksége.

Mrs. Goody megérkezett és kipipálta azoknak az alkalmazottaknak a nevét és címét, akik tavaly ősszel kezdtek dolgozni náluk.

Agatha szorgosan jegyzetelt, majd felállt.

- Vissza fogok jönni. Kérek egy tavaszi és egy őszi katalógust.

Az üzem előtt Phil megkérdezte:

- Mi a terved?

– Van egy új tervező, Carry Wilks, akit tavaly vettek föl. Ő a legesélyesebb. Nézzük csak, hol lakik. Ha a szüleivel, az nehezíti a dolgot. De ha jól emlékszem, ez egy társasház, az egyik toronyház az Evesham Roadon.

Agatha nyugodtan vezetett, dohányzott, és telefújta füsttel az autót. Phil mogorván köhögött, és lehúzta az ablakot.

– Itt vagyunk – mondta Agatha. – A harmincnégyes lakásban lakik. Remélem, nincs túl magasan, mert ezekben a házakban gyakran rossz a lift.

A lift tényleg nem működött. Agatha érezte, hogy a csípője egyre nehezebben bírja, míg mászik felfelé a bűdös lépcsőházban. Phil viszont látszólag olyan könnyedén szedte a lépcsőket, mint egy tinédzser.

– Itt vagyunk, harmincnégyes. – Agatha becsöngetett. Egy gyerek sírt fel egy közeli lakásból, és felélénkülő szél süvített az épület körül.

- Senki. Nézzük, be tudunk-e jutni. – Agatha elővett egy hitelkártyát.

– Nem teheted! – tiltakozott Phil. – Ez illetéktelen behatolás!

– Csak egy Yale zár – mondta Agatha, és nem törődött Phillel. – Atyaég, működik! Azt hittem, ez csak a filmekben van így. Gyere és csukd be magad mögött az ajtót.

A lakás egy kisebb nappaliból, hálósobából, egy aprócska konyhából és

fürdőszobából állt. Agatha odament az íróasztalhoz, ami az ablak előtt állt, és miután gumikesztyűt húzott, keresgélni kezdett.

– Semmi – közölte, miközben Phil idegesen várakozott. – Bele kéne nézni ebbe a számítógépbe.

– Talán jelszó védi – vélte Phil.

– Talán nem. – Agatha bekapcsolta. – Lássuk csak. E-mail. Nem, be tudok lépni egyből. Bingó! A buta tehén. Itt is van. „Viszem a terveket és a szokásos díjazást várom” – elküldve a Komfort Cipőnek.

– De nem kezdhünk semmit ezzel a bizonyítékkal – akadékoskodott Phil. – Nem mondhatjuk el, hogy jutottunk hozzá.

– Cseppet se aggódj. Gyerünk vissza a gyárba, és csak figyelj rám!

Az igazgató behívatta Carry Wilkst. Magas, férfias külsejű nő lépett a tárgyalóba.

Agatha rögtön a tárgyra tért.

– Terveket lopott a Komfort Cipő részére. Valaki kiszivárogtatta tőlük. Maga e-mailben levelezett velük.

– Mit tud felhozni a mentségére? – szegezte neki az igazgató.

– Csak annyit – mondta Carry –, hogy basszák meg mind! – Azzal kimasírozott a tárgyalóból.

Az igazgató riasztotta a biztonságiakat, hogy ne engedjék Carrynek elhagyni az épületet.

– Úgy jutottam az információhoz, hogy betörtem a lakásába – mondta Agatha –, úgyhogy hívja a rendőrséget, mondja meg nekik, hogy kutassák át a nő lakását, és rólam ne mondjon semmit. Először tartóztassák le Carryt. Mondjuk azt, hogy maga fülest kapott egy névtelen hívótól a Komfort Cipőtől.

Mikor Agatha elhajtott, látta, hogy egy rendőrségi autó robog az üzem felé.

– Örülök, hogy nincsenek gyerekek – mondta Agatha. – Úgy értem, ha egy egyedülálló anya lenne, akinek gyerekeket kell eltartani, rossz érzés lett volna feladni.

Amikor aznap este Agatha hazaért, egy üzenetet talált Charlestól. „Haza kellett mennem. Elvittem magammal a képeket. Lehet, hogy éjjel visszajövök.

Szeretettel, Charles.”

Miután a macskáit kiengedte a kertbe, Agatha leült a konyhaasztalhoz. Épp készült volna átnézni a reggel érkezett postát, amit még nem volt ideje kinyitni, amikor megszólalt a telefon. Roy Silver volt az.

– Jól van? – kérdezte.

– Persze. Miért?

Némi csend után Roy megszólalt:

– Arra gondoltam, átmehetnék hétvégére.

– Örülök neki. Valami különleges ok?

– Barátok vagyunk.

– Oké. Felszedem a Moreton állomáson a szokásos időben, hat harminc körül este.

– Ott találkozunk!

Mi lehet vele? – töprengett Agatha.

Az e-mail korszak eljövetele óta az ember alig kap valami érdekeset postán, legfeljebb számlákat meg reklámokat. Agatha kettéválasztotta a szemetet, amit majd kidob, és a számlákat. Talált egy érdekesebb külsejű, drága papírból készült, négyszögletes borítékot. Ezt utoljára hagyta, aztán felhasította, és kihúzott belőle egy vastag, dombornyomással készült meghívót.

Először alig hitt a szemének. Mereven felemelkedett a konyhaszékről, átment a nappaliba, és töltött magának egy gin-tonikot. A konyhaasztalhoz visszatérve cigarettára gyújtott, meghúzta az italát, és újra elolvasta a meghívót.

Szeretettel várjuk

Mrs. Agatha Raisint

és az Agatha Raisin Nyomozóiroda munkatársait

a mircesteri George Hotelben október 2-án rendezendő fogadásunkra,

*Felicity Jane Bross-Tilkington és Mr. James Bartholomew Lacey
eljegyzésének megünneplésére.*

Vendégeinket italokkal és harapnivalóval várjuk. Hétköznapi viselet.

Fogadás 7.30-kor a Betjeman Teremben.

Visszajelzés: Mrs. Olivia Bross-Tilkingtonnak, Laurel család, Downboys, Sussex, SX12 5JW

Agatha úgy érezte, kiugrik a szíve a helyéből. Mikor történt ez az egész? James egy hónapja írt neki, és egy szót sem említett minderről.

Hallotta, ahogy nyílik a bejárati ajtó, és Charles kiabál be.

– Van itthon valaki?

– A konyhában vagyok! – kiáltott vissza Agatha, és begyömöszölte a meghívót a reklámlevelek kupaca alá.

Charles belépett, a fényképes dobozokat cipelte.

– Te is nézd meg. Én nem találok semmit. Igen, én is kaptam meghívót, és az elveszett tekintetedből ítélve te is.

– A mocskok! – csattant fel Agatha. – Miért nem mondta nekem?

– Miért kellett volna? Köztetek már vége volt mindennek. Ne legyél már ilyen irigy szuka, inkább nézz várakozással az este elébe. Érdekes lesz látni, ki nyerte el annak a szépfiúnak a kezét.

– Nem várom el, hogy megérts! – vágta oda Agatha hűvösen.

– Ó, de én értem. Te nem akarod őt, de azt sem akarod, hogy bárki másé legyen.

– Szólnia kellett volna! – csattant fel Agatha.

– Mondod te. Akadj le róla. Az élet megy tovább.

– Nem fogok elmenni.

– Természetesen el fogsz.

– Meghívta az egész rohadt irodát.

– És azon töröd a fejedet, hogy nem szólsz senkinek?

Agatha a homlokát ráncolta.

– Ilyesmi.

– Legyél szépen nagylány, és menj el! Kívánj neki sok boldogságot. Légy úrinő.

– Jól van, na. Valószínűleg emiatt jön ide Roy a hétvégére. Nyilván ő is kapott

meghívót. Biztos arra gondol, hogy fognia kell a kezem.

– Ezért vannak a barátok. Előbbre jutottál valamivel az ügyben, hogy ki tett kábítószerrel a lekvárba?

– Fogalmam sincs. De egyre többet töröm a fejem George Selbyn.

– Alaposan kifogtál rajta. Talán átköltözik egy másik faluba és ott próbálkozik tovább. Na, jobb lesz, ha indulok. Csak a fotókat hoztam vissza.

– Nem akarsz maradni vacsorára?

– Egy fagyasztott curryre? Nem, kösz. Lehet, hogy benézek majd valamikor a héten.

Másnap Agatha rengeteget dolgozott, mert sok elmaradása volt a megoldatlan ügyekkel. Mire végzett, este hét óra lett. Mielőtt hazament, vett egyet a mircesteri hírlapból. Otthon ellátta a cicákat, aztán letelepedett a konyhaasztalnál, kinyitotta az újságot, és átnézte a híreket. A hetedik oldalon Gilda fotója virított, amint az egészségfarm előtt pózol, elbűvölő külsővel. A szalagcím szerint „Az építésznek pénzre van szüksége, mielőtt megnősül”. A cikk arról szólt, hogy a helybéli építész, George Selby gazdag barátainál könyörög, hogy fektessenek pénzt gyönyörű menyasszonya vállalkozásába, hogy megnyithassa saját klinikáját, különben nem fog feleségül menni hozzá. „Azt hiszem, meg fogja szerezni a szükséges pénzt – mondta a szépséges Gilda Brenson tegnap. – Tudja, hogy saját vállalkozásra van szükségem, mielőtt férjhez megyek. A karrier kitart, a férfiak nem.” A cikk a továbbiakban azt taglalta, hogy Mr. Selby Comfrey Magnában lakik, a tragikusan alakult fesztivál helyszínén, ahol két nő a halálát lelte, miután LSD-vel súlyosan fertőzött lekvárt kóstoltak. Az írást azzal zárták, hogy Mr. Selbyt nem tudták elérni, hogy kommentálja a hírt.

– Fogadni mertem volna – mormogta Agatha.

Csengettek. Agatha nehézkesen felállt, és rászorította a kezét a csípőjére. Nem akart csípőprotézist. Egyelőre biztosan nem. Az annyira öregít. Kinyitotta az ajtót.

A feldühödött George Selby taszította be a hallba.

– Maga fertelmes vén boszorka! – üvöltötte. – Lehozatta a sztorit a helyi szennylapban! – Megragadta Agathát a vállánál fogva és rázni kezdte.

– U-úgy fo-fog megö-gö-gölni, ahogy a fe-le-leségét? – kiabálta Agatha.

George hátralendítette az öklét, és keményen behúzott egyet az asszonynak.

– *Magát* most meg tudnám ölni!

Mrs. Bloxby, mivel nyitva találta az ajtót, egyszerűen csak besétált, kezében egy üveg házi indiai csatniszószot szorongatva. Előrerohant, és az üveggel fejbe vágta George-ot, aki a földre rogyott.

– Mrs. Raisin! Jól van?

– Hála magának!

Mrs. Bloxby letérdelt George mellé.

– Hívja a mentőket.

– A rendőrséget is hívom – mondta Agatha.

Végeérhetetlennek tűnő várakozás után George-ot elszállították egy mentőautóval. Két rendőr is kiérkezett, és jegyzeteket készítettek.

Egyikőjük Mrs. Bloxbyhoz fordult:

– Be kell velünk jönnie a rendőrőrsre, és figyelmeztetem, hogy bármi, amit mond...

– Micsoda? Miért? – kiáltotta Agatha.

– Súlyos testi sértésért letartóztatjuk.

– Maguk nem normálisak! Megmentette az életemet! – ordított rájuk Agatha, és könnyekben tört ki.

Wilkes dühögött, amikor meghallotta a híreket. Tudta, hogy a rendőrtisztek nagy nyomás alatt vannak a kormány részéről, hogy hatékonyan intézkedjenek, de sejtette, mekkora botrányt okozna Mrs. Bloxby letartóztatása. Félbeszakította Agathát, aki a rendőrség előtt épp sajtótájékoztatót tartott a szervek alkalmatlanságáról, és kihirdette, hogy nem vádolják semmivel Mrs. Bloxbyt. Figyelmeztette Agathát, hogy ne mondjon semmit az ügrről, mivel ha George Selby felépült a sérüléséből – agyrázkódást kapott –, bíróság elé fogják állítani.

A sajtófotósok gépeinek villanását azonban semmivel sem lehetett megakadályozni, amikor Mrs. Bloxby kisietett a főkapitányságról. Bill Wong mindkettőjüket visszafuvarozta Carselybe. Agatha kimerülten elmesélt neki mindent George menyasszonyáról, és arról, hogyan próbált pénzt szerezni Gilda

klinikájának finanszírozásához.

– Nem kell bolygatni – javasolta Bill, amikor Agatha a történet végére ért. – Nem hiszem, hogy valaha meg fogjuk tudni, tényleg szövetkezett-e Sybillával, hogy az ölje meg a feleségét. Nem igazán látom be, mit tehetnénk most már.

– Mr. Selby fel fog épülni? – kérdezte aggodalmasan Mrs. Bloxby.

– Igen. Mire a mentő beért vele a kórházba, már magánál volt, és hívta is az ügyvédjét. Ön egy bátor asszony. Agatha, biztos benne, hogy nem kell bemenni a kórházba megnézni magát?

– Jól vagyok.

Bill töprengett, megemlítsé-e, hogy kapott egy meghívót James eljegyzési partijára, de aztán úgy döntött, nem szól.

Agatha házához megérkezve Bill felajánlotta, hogy hazaviszi a parókiára Mrs. Bloxbyt, de ő visszautasította, mondván, még beszélni szeretne Agathával.

– Akkor én megyek – mondta Bill. – Tudja, Agatha, barátok vagyunk. Szóval, ha kell egy váll, amin kisírhatja magát, mindig kéznél vagyok.

– Mi miatt kellene sírnom? – vágott vissza Agatha dacosan. – Nem fáj annyira a képem.

Amikor Bill elhajtott, Mrs. Bloxby követte Agathát a házba.

– A rendőrség lefoglalta a csatniszószot – panaszkolta. – Jó kis üveg volt. Még csak el sem tört. Hadd csináljak egy csésze teát.

– Egy erős brandyre vágyom.

– Az ijedtségre jobb a forró, édes tea.

– A brandy meg a felejtésre. Én iszom. És maga?

– Egy sherry jólesne.

– Az a helyzet – folytatta Mrs. Bloxby, miután belekortyolt a sherrybe –, hogy kaptam ma egy meghívót Mr. Lacey eljegyzési partijára.

– Ó, tudok mindent – mondta Agatha könnyedén.

Mrs. Bloxby a barátnője arcát tanulmányozta.

Agatha előreejtette a vállát.

– Nos, igazából nem tudtam. És, igen, sokként ért.

– De hát már nem érdekli magát.

– Tudom. De telik az idő, és... és... amíg azt hittem, hogy ő még akar engem, az azt jelentette, hogy van valaki a világon, akinek kellek. Ki nem állhatom a gondolatát, hogy valaki sajnáljon és azt gondolja, hogy gyászolni fogok. Utálom, ha sajnálnak!

– Senki nem fogja sajnálni magát, ha elmegy a partira, és gratulál Jamesnek.

– Arra gondoltam, inkább nem mennék.

– Akkor viszont tényleg mindenki sajnálni fogja.

– Ördög és pokol! – fújta ki dühösen Agatha a cigarettafüstöt, aztán belekortyolt a brandybe. – Kíváncsi vagyok, hogy néz ki a nő.

– Ennek csak egy módja van, hogy kiderítse. Menjen el.

– Én is azt hiszem. Töprengek, hogy miért csinálja. Arra gondolok, hogy igazából mindig úgy viselkedett, mint egy megrögzött agglegény. Még amikor házasok voltunk, akkor is úgy bánt velem, mint valami kezdő irodistával. Hát, Mrs. Bloxby, nagyon köszönöm, hogy megmentette az életemet. Kíváncsi vagyok, vajon George tényleg végzett volna velem?

– Veszélyes ember – jegyezte meg Mrs. Bloxby egy vállrándítással. – Most hazamegyek a lelkészlakba.

Ahogy átsétált az előszobán, Mrs. Bloxby így szólt:

– Egy darabka mégiscsak lepattanhatott a befőttesüvegről. Nézze csak! Ott van egy szilánk a földön! – Lehajolt és felvette. – Ez egy kontaktlencse! Egy zöld kontaktlencse!

Agatha elvigyorodott.

– Ennyit George gyönyörű szeméről.

Amikor Agatha pénteken találkozott Royjal a vasútállomáson, el kellett tűrnie, hogy a férfi sovány mellkasához szorítsa.

– Szegény, szegény drágám! – mondta Roy.

– Engedjen el! – parancsolta Agatha. – Ha azt hiszi, gyászban vagyok James eljegyzése miatt, felejtse el.

– Attól még nem kell ilyen gorombának lenni – kontrázott Roy sértetten. – Most komolyan, drágám, csoda, hogy maradtak még barátai azok után, ahogy maga működik.

– Ki nem állhatom a gondolatát, hogy bárki szánakozzon rajtam – mondta Agatha. – Sajnálom, hogy magára förmedtem. Jöjjön, elviszem vacsorázni.

Roy konzervatív öltözéket viselt, sötét öltönyt, fehér inget, csíkos selyem nyakkendőt.

– Zűrös ügye van? – érdeklődött Agatha együttérzőn.

– Nagyon. A Jason's Country Clothes. Komoly erőfeszítéseket kell tennem, hogy képviseljem őket, mint vidéki divatcéget.

– Azt hittem volna, hogy akkor sportos cuccot és vadász-térdradrágot húz.

– Így is volt – felelte Roy, ahogy Agatha autójához sétáltak, és sovány arcán látszott az idegesség. – Még egy tweed halászkalapot is viseltem. De az igazgató azt mondta, röhejesen nézek ki.

– Az arany fülbevalót nem viselte a halászkalaphoz, ugye?

– Hát, de. Elfelejtettem levenni. Hoztam valami hétköznapi felszerelést a táskámban.

Miután megvacsoráztak és hazamentek Agathához, Roy megkérdezte:

– Mit keresnek azok a fényképes dobozok a konyhaasztalon?

Agatha elmondta.

– Én is átnéztem, aztán Charles is.

– Nem vagyok még fáradt – mondta Roy. – Csináljon egy kávét, és vetek rájuk egy pillantást.

Agatha készített neki egy csésze kávét, aztán aludni ment. Arra ébredt egy óra múlva, hogy Roy rázogatója.

– Hagyj békén, Charles – motyogta.

– Nem Charles az, én vagyok! – mondta Roy.

Agatha felkattintotta az éjjelilámpát és felküzdötte magát a párnákon.

– Mi van? Talált valamit?

– Az az érdekes, amit nem találtam.

– Hogy mi?

– Ami *nincs* a képeken. Nincs fotó a lelkész esküvőjéről.

– Hát, aligha keverték bele a többi kép közé – panaszkodott Agatha. – Fogadni mernék, hogy ezüst keretben lógnak valahol a lelkészlakban. Mire gondol? Hogy nem is házasodtak össze?

– Valami ilyesmi.

– Csak képzelődik.

– Holnap átugorhatnánk. Nem tetszett nekem az a Trixie.

– Nekem sem. Ó, hát jól van. A lelkész hallhatott némi pletykát.

Roy és Agatha másnap reggel Comfrey Magnába indultak. Roy fehér selyeminget viselt testhez álló kék bársonynadrággal és emelt sarkú bokacsizmát. Agatháról lerítt, hogy tökéletesen találónak érzi Royra, amit a piperkőc bájgúnárokról szoktak gondolni, de tartotta a száját. Ha megjegyzést tenne a ruhájára, Roy egész nap képes lenne duzzogni.

Agatha még reggel felhívta a rendőrséget, hogy nem kíván feljelentést tenni George ellen. Nem vágyott rá, hogy valami védőügyvéd nyilvánosan szedje őt ízekre a bíróságon.

Arthur Chance nyitott ajtót nekik személyesen.

– Ó, Mrs. Raisin, jöjjenek be. Annyira sajnálom ezt a dolgot Mr. Selbyvel. Az a szegény ember borzasztó túlhajszolt lehetett, de végül is minden jól végződött.

– Tényleg? – Agatha és Roy bementek a lelkész után. – Mennyire jól? – kérdezte, amikor leültek a lelkészlak nappalijában.

– Mr. Selby – George – felhívott ma reggel. Elengedték a kórházból. Elújságolta az örömhírt.

– Hogy ő és Gilda összeházasodnak?

– Hogy az egész csak a sajtó kitalációja volt. Ugyanis Miss Frederica Corrie-t készül elvenni.

– Mi? Ez aztán a váratlan fordulat!

– Egyértelműen kerülgetik egymást egy ideje.

– És maga elhiszi ezt a marhaságot?

– Agatha nem akarja elhinni – csendült fel a lelkészné vidám hangja. – Féltékeny.

– Ostobaság – szólta Agatha. – Fogadok, hogy szegény Fred gazdag.

– Pénzhegyek – szólta közbe Trixie.

– Akkor megvan a magyarázat.

– Kérem, távozzanak – mondta a lelkész. – Nem szeretném a keresztényietlen megjegyzéseit hallgatni. Ön nem hozott mást erre a falura, csak tragédiát.

– Ó, csakugyan? Én nem mérgeztem meg a lekvárt. És én nem loptam el a pénzt.

– Hallotta az uramat – mondta Trixie, és szemében rosszindulat csillogott. – Fogja a fiúkáját, és lépjenek le.

Agatha már nyitotta a száját, hogy leüvöltse Trixie fejét, de Roy megfogta a karját.

– Menjünk innen – mondta.

Amikor kiértek a lelkészlakból, Agatha így szólt:

– Menjünk el Gildához. Kíváncsi vagyok, hallotta-e a híreket.

Elhajtottak a Bartley's Egészségfarmra.

– Gondolom, dolgozik szombaton – mondta Agatha. – Várjon itt. Megkérdezem a recepción.

Pár perc múlva Agatha sietve tért vissza.

– Otthon van. Tudom, hol lakik.

Elautóztak Oxfordba, és sikerült bepréselődniük egy parkolóhelyre Gilda háza előtt.

A nő Agathára meredt, amikor ajtót nyitott.

– Szóval, maga az. A magándetektív! George mesélt magáról.

– Tud róla, hogy George eljegyezte magát egy bizonyos Frederica Corrie-val? – kérdezte Agatha.

– Nem vagyok meglepve. Meglátogattam a kórházban és közöltem vele, hogy

nem vagyok többé a menyasszonya. Lejárattak a sajtóban, hogy csak a pénzére hajtok. Most menjen el.

– Mit fog tenni most?

– Találok egy gazdag pasit, aki nem hajkurász hülye pénzes vén szatyrokat, hogy nekem gyűjtsön. – Azzal Gilda bevágta az orruk előtt az ajtót.

– Olyan nagyon nem lehetett oda George-ért – jegyezte meg Agatha, amikor beszálltak a kocsiba.

– Sok mindent ez nem old meg – panaszkolta Roy –, hacsak nem rá gyanakszik, hogy lelökte George feleségét a lépcsőn.

– Ha csak egy kis rést találnék – motyogta Agatha. – Csak egy aprócska nyomot!

Az Élő Legendák egy udvarház mezején tartották a koncertjüket Mircester külterületén. A fiatalok tódultak az eseményre, köztük ott volt Toni és Sharon is.

Toni elemében érezte magát, hogy kortársainak tömege veszi körül. Amikor a banda belecsapott a nyitó számba, a „Rock It Hard”-ba, Toni kiüvöltötte magából az örömét, és a tömeggel együtt dobálta a magasba karját. A szünetben ragyogó arccal fordult Sharon felé.

– Ez szuper! Isteni fiatalok között lenni! Néha gyerekek érzem magam a nyomozóirodában.

– Nem mind fiatalok. Nézd, ott van valakinek a mamája.

Toni követte tekintetével Sharon mutatóujját. Hirtelen elakadt a lélegzete.

– Nem fogod elhinni, de ez a lelkész felesége – tudod, Comfrey Magnából. Mit csinál ez itt?

– Kitombolja magát – mondta Sharon. – Láttam az első rész alatt!

A zenekar újra a húrok közé csapott. Toni most már rajta tartotta a szemét Trixie-n. A lelkész felesége egyedül volt. Fehér, rövid ujjú blúzt viselt, amit a csípőjén kötött össze, nagyon szűk farmert és magas sarkú bakancsot. Megszállottan rángatózott a zenére.

Aztán egyszer csak mintha megérezné Toni tekintetét magán, Trixie megfordult és meglátta a lányt. Sharon megfogta Toni karját és a fülébe kiabált.

– Nem élvezed?

– De! – ordította vissza Toni. Megfordult, szemével a lelkész feleségét kereste, de Trixie már eltűnt.

Toni próbálta kiélvezni a koncert hátralévő idejét, de egymást kergették a gondolatai. Végül Sharonhoz fordult:

– Árulnak itt drogot?

Sharon riadtan nézett rá.

– Ne csináld, Toni, ez nem jó irány.

– Dehogyan, csak az érdekel, lehet-e LSD-hez jutni ezeken a koncerteken.

– Heroinhoz, kokainhoz, fűhöz igen, de LSD-hez nem hiszem. Miért?

– Jobb, ha most visszamegyek Carseleybe. El kell mondanom Agathának a lelkész feleségét.

– Ó, hagyd már! Kell egy kis kikapcsolódás.

– Bocs, Sharon. Tényleg mennem kell. Kiteszlek Mircesterben.

Sharon végigduzzogta az utat hazáig, de Toni eltökélte, hogy megosztja a legújabb híreket Agathával.

Agatha épp lefekvéshez készülődött, amikor megszólalt a csengő. Elbizonytalanodott, ajtót nyisson-e, hátha újabb látogatás George-tól. Kikukucskált a kémlelőnyíláson, és megkönnyebbülve ismerte fel Toni arcát. Ajtót nyitott.

– Mi a helyzet? Gyere be.

A konyhában Toni elmesélte Agathának, hogy Trixie ott csápolt a koncerten.

Agatha szeme felcsillant.

– Egyedül volt?

– Úgy tűnt. Aztán kiszúrta, hogy figyelem. Elfordultam egy pillanatra, és amikor visszafordultam, már elment.

Roy tűnt fel a konyhaajtóban egy kínai selyemköntösbe bugyolálva.

– Mi folyik itt?

Agatha elmesélte neki, aztán így szólt:

– Meg kell tudnunk a házasságkötése előtti lánykori nevét. Valószínűleg be van jegyezve az egyházi anyakönyvbe. Aztán kiderítjük, miféle háttérből érkezett.

– Napközben nyitva van a templom – mondta Toni –, de be kell majd surrannunk reggeli istentisztelet után.

– Az anyakönyv a sekrestyében lesz – vélte Roy. – Nem tudom, nem elzárva tartják-e.

Ebben a pillanatban Charles sétált be, a saját kulcsosomóját használta.

Agatha a férfi aggodalmas képe láttán így szólt:

– Nem, még nem haltam meg. Van még pár fontos dolog, amit át kell gondolnom.

Aztán elmondta Charlesnak a Trixie-ügyet, és így fejezte be:

– Az lesz a legjobb, ha Patricket küldöm. Őt senki nem ismeri.

– Valami még eszembe jutott – mondta Toni. – Trixie-nek végig volt tetoválva mindkét karja.

– Biztos vagy benne? – húzta fel a szemöldökét Agatha. Sosem látta még fedetlenül Trixie karjait. Még a balett-trikó is, amit első alkalommal viselt, mikor találkozott vele, hosszú ujjú volt.

– Láttad, milyen tetoválásai vannak? – kérdezte Roy.

– Igen – felelte Toni. – A tévé is ott volt, és ezekkel az erős reflektorokkal világították meg a közönséget. Kék volt az összes tetkó, teljesen olyan, mint a tinta.

– Szentséges ég – sóhajtotta Agatha. – Börtöntetoválás.

Tizedik fejezet

Az a gond ezzel – mondta Toni –, hogy egy csomó fiatal hord manapság hamis börtöntetoválást.

– Igen, de ő nem fiatal – vetette ellen Agatha. – Meg kell tudnunk a lánykori nevét. Felhívom Patricket.

Kiment a nappaliba.

– Aggie mindig hajlamos volt rá, hogy Trixie-ben lássa a gonoszt – mondta Charles. – Remélem, nem ragadtatja el magát nagyon.

Agatha visszajött és így szólt:

– Patrick holnap elmegy a templomba. És most azt javaslom, mindannyian térjünk nyugovóra. Charles, ha maradsz, a kanapén kell aludnod.

– Nem, hazamegyek. Holnap benézek, van-e valami újdonság.

Agatha nyugtalanul aludt, többször felébredt éjszaka George miatt aggódva. Úgy érezte, a férfi sosem fog neki megbocsátani, és attól rettegett, hogy újabb támadással próbálkozhat. A hétfő reggel is nyugtalanította, hogy az irodában el kell majd mondania kis csapatának a meghívást James eljegyzési partijára. Gyűlölte, ha sajnálják. Félemlítsék meg, csodálják vagy szeressék, de nem akart senki szánalmának a tárgya lenni.

Roy meghökkent, amikor másnap a reggelinél Agatha bejelentette, hogy templomba mennek.

– Miért? – siránkozott. – Nem bírom a templomokat.

– Beszélni akarok Mrs. Bloxbyval.

– Átmehetnénk később a lelkészlakba.

– Bánt a lelkiismeret, hogy mindig csak úgy beesem hozzá. Ugyan már, Roy, jól fog tenni a lelkünknek.

– Nem is tudtam, hogy van lelke, drágám.

Agatha türelmetlen volt, gondolatai az egyik tennivalótól a másikig cikáztak. Végeérhetetlennek tűnt neki a ceremónia. Csak a hosszú prédikáció alatt engedett ki egy kicsit, a lelkész szavai keringtek a fejében, mígnem elaludt, és egy éles bökesre ébredt a bordái közt, amely Roy könyökétől érkezett.

– Horkol! – sziszegte a fülébe a férfi.

Az utolsó zsoltár és az áldás után kiszivárogtak a templomból. Agatha kezét rázott a lelkésszel és így szólt:

– Szép istentisztelet volt. Nagyon megindító.

Alf Bloxby szárazon vágta rá:

– De nem eléggé ahhoz, hogy magát ébren tartsa.

– Biztosan téved. Minden szót hallottam – füllentette Agatha. Észrevette, ahogy Mrs. Bloxby néhány egyháztaggal beszélget, és odasietett hozzá.

– Csak egy pár szóra négy szemközt – mondta Agatha, és metsző pillantással elűzte a három nőt, akik Mrs. Bloxbyval beszélgettek.

– Remélem, fontos – mondta Mrs. Bloxby –, mert félbeszakított.

– Nagyon fontos. Tud valamit Trixie Chance-ről?

– Amíg a férje meg nem keresett, hogy ön fogja reklámozni a fesztivált, egyáltalán semmit nem tudtam sem Mr. Chance-ről, sem a feleségéről.

– De hallhatott valamit. A lelkészi pletykák...

– Mrs. Raisin, csak akkor pletykálok, ha valami jó ügyet szolgállok vele. Miért érdekli?

Agatha elmondta neki a koncertet és a tetoválásokat. Mrs. Bloxby összeráncolta a homlokát.

– Elég sovány bizonyíték ahhoz, hogy bármi rosszat tett volna, de meglátom, mit tehetek.

– Köszönöm! – Agatha elporzott, és magával sodorta Royt is. – Most irány haza. Patrick elvileg hívni fog.

Amikor hazaért, ellenőrizte az üzeneteket. Csalódottan hallgatta a lejátszót. Patrick csak annyit üzent, hogy nem talált bejegyzést a házasságról.

Agatha elmondta Roynak.

– Elmehetnék Londonba, és utánanézhethetnék a Központi Anyakönyvi Hivatalban, de ez rengeteg idő. Várjon csak! Van egy ötletem. Könnyebb lenne, ha tudnám, pontosan mikor házasodtak össze.

Felhívta Tonit.

– Tudni szeretném, mikor és hol házasodott össze a lelkész és Trixie. Annak a sertésstenyésztőnek tetszel. Lenne kedved elmenni Comfrey Magnába, és megkérdezni?

– Ha a felesége a közelben lesz, biztos hozzám vág egy újabb teáskannát – mondta Toni –, de persze, megpróbálom.

Toni úgy döntött, egyenesen a sertésfarmra megy. Amennyiben Hal felesége ott lesz, egyszerűen csak gyorsan elhúzza a csíkot.

Ahogy közeledett a farmhoz, látta, hogy Hal a ház melletti mezőn dolgozik. Leállította a kocsit, átugrott a kerítésen, és odasietett a férfihoz.

– Csak nem Anglia legcsinosabb detektívje? – üdvözölte Hal. – Jött megnézni a malacokat?

– Nem, egy kérdést szeretnék feltenni. Hol és mikor házasodott össze Mr. Chance és a neje?

– Lássuk csak. Úgy tíz éve kellett annak lenni. Mind azt hittük, megrögzött agglegény. A Moretoni Anyakönyvi Hivatalban kötöttek házasságot.

– Nem templomban?

– Nem, volt valami olyasmi, hogy az asszony elvált.

– Nem tudja véletlenül a dátumot?

– Az a helyzet, hogy tudom. Adjon egy csókot, és meg is mondom.

– Előbb mondja meg, aztán a csók – javasolta Toni.

– Oké. Azért emlékszem rá, mert aznap volt a Moretoni Mezőgazdasági Vásár, és én kaptam az első díjat az egyik malacokkal. Szeptember nyolcadikán volt.

– Tíz éve?

– Úgy. Na, mi lesz a csókkal?

– Majd máskor! – Toni nekiiramodott, átugrotta a kerítést, bepattant a kocsiba, és elhajtott.

Agatha nem akart addig várni, míg a Moreton-in-Marsh-i hivatalok kinyitnak hétfő reggel, csak azért, hogy esetleg azt találja, minden házassági kivonatot felküldtek Londonba. Vasárnap éjjel elutazott Royjal Londonba, foglalt magának egy hotelszobát, aztán másnap reggel bevette magát a Finsbury Parknál lévő hivatalba.

Mohón töltötte ki a kötelező formanyomtatványokat, aztán addig kutatott, míg megtalálta a megfelelő könyvet, és átböngészte a lapokat. Arthur Chance feleségül vette Trixie Webstert. A nő lakáscíme Puddleton köz 4/A, Cheltenham.

Agatha felhívta Philt, majd megkérte, hogy vigye magával a fényképezőgépet Comfrey Magnába, és csináljon pár diszkrét fotót Trixie-ről. Szerette volna, ha Cheltenhambe már tud magával fényképet vinni mutatóba, amivel kérdezősködhet. Miközben visszataxizott Paddington állomásra, nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy London elveszítette a varázsát számára. Egyre az motoszkált benne, hogy ez a nagyváros valahogy koszos, sivár és barátságtalan lett. Talán mindig is ilyen volt, és itt kell élni helyben ahhoz, hogy szerethesse az ember.

Vidéki polgár lettem, gondolta Agatha, ahogy a vonat kigördült az állomásról. Van egy házam, macskáim, hamarosan tweedkosztümöt hordok majd. Mindig afféle kifinomult városi emberként gondolt magára, akinek a vidéki élet talán csak egy átmenet. Emlékezett, amikor Charlesnak hangoztatta ezt az elképzelését, aki cinikusan ezt felelte rá:

– A Kifinomult Városi Agatha csak egy másik maszk volt. Az emberek szeretik fényezni magukat. Ez megmenti őket attól, hogy szembenézzenek azzal a személlyel, akik valójában.

– És ki vagyok én valójában? – csattant fel Agatha dühösen.

De Charles csak nevetett és így szólt:

– Én azt meg nem merem mondani neked.

Agatha bánta, hogy nem vett egy újságot a vonatra. Volt valami nyugtalanító abban, magára maradni a saját gondolataival, míg a táj elsuhant mellette. Nem szerette egyedül lezárni a napjait. Ha úgy dönt majd, hogy elég pénze van,

befizethetne az egyik elit társközvetítőbe, vagy elmehetne egy körútra. Ez utóbbi ötlete hirtelen kitöltötte minden gondolatát, a régi filmek úsztak be elé, ahol a párok a vasút mellett állnak a holdfényben. Férjhez mehetne, küldhetne Jamesnek egy meghívót, aztán megnézné, mit szól hozzá! Pizok James, gondolta, ahogy kipukkant az álombuborék.

Mircesterben egyenesen az irodába ment, fogta James eljegyzési partijára szóló meghívóját, és kitűzte a hirdetőtáblára. Mrs. Freedman odaügetett és elolvasta.

– Ne merészeljen semmit mondani – vakkantotta Agatha. – Csak írjon egy választ, és én majd aláírom. Toni hol van?

– Épp most telefonált. Megoldotta egy eltűnt tinédzser esetét, már úton van vissza. Ó, itt is van! És van pár fénykép a maga asztalán. Phil mondta, hogy kérte.

Agatha átnézte a képeket. Volt egy éles felvétel Trixie-ről, ahogy elhagyja a lelkészlakot, aztán egy portré, amin csak válltól felfelé látszik.

– Toni! – üdvözölte Agatha a lányt. – Megszereztem Trixie régi címét a házasságlevélből. Egykor Cheltenhamben élt. Vegyél magadhoz egy kávé, én megnézem a térképet, és kitaláljuk pontosan, hová megyünk.

Toni megtöltött egy bögrét a kávéautomatából, ami az iroda sarkában állt. Aztán észrevette a hirdetőtáblára kitűzött meghívót. Az első gondolata nem az volt, vajon hogyan fogadhatta Agatha az exe eljegyzését, hanem hogy milyen kínos lesz újra látni Harryt. Persze lehet, hogy ő nem kapott meghívást. Elvégre nem dolgozik már az irodánál.

– Jól van – mondta Agatha –, indulunk. Az én kocsimmal megyünk. Nem bánod, ha te vezetsz, Toni? Egyenest Londonból jövök, és kicsit fáradt vagyok.

– Persze – egyezett bele Toni, és látszott rajta, furcsának véli, hogy Agatha hagyja őt vezetni. Most vette észre először, mennyire felizgatta Agathát az eljegyzési meghívás.

– Lehet, hogy hiábavaló út lesz – mondta Agatha, míg elhelyezkedett az utasülésein és bekapcsolta a biztonsági övet. – Talán csak azért csinálom, mert nem igazán kedvelem Trixie-t. De miféle indítéka lehet?

– Ez az eljegyzési meghívás meglepetés volt? – puhatolózott Toni óvatosan.

– Egy kicsit – felelte Agatha morcosan.

Egy idő után Agatha elaludt. Toni megállt az autóval, óvatosan kihúzta a parázsló cigarettát Agatha ujjai közül, elnyomta a hamutartóban, aztán folytatta tovább az útjukat.

– Szegény... – gondolta Toni. Ahogy beértek Cheltenhambe, meglátott egy rendőrautót, amit egy fiatal nő vezetett. Nem lenne rossz a változatosság kedvéért fiatalokkal dolgozni, gondolta Toni, mert az ötvenvalahány éves Agatha nagyon öregnek tűnt neki.

Toni megbökte.

– Ébresztő! Szükségem van az útirányra.

– Eh, mi? Igazából nem aludtam – mondta Agatha dacosan. – Fordulj rá a London Roadra, aztán átvágunk a Montpellier Terrace-ra. A Puddleton köz ott lesz balra.

Amikor elérték a Montpellier Terrace-t, Agatha így szólt:

– Itt fordulj balra, aztán a harmadik utca jobbra, majd megint balra. Egy zsákutca. A házszám 4/A, ami azt jelenti, valószínűleg egy szuterén. Ó, a fenébe!

– Mi az?

– Várj egy pillanatot, amíg felhívom Patricket. Meglátjuk, valamelyik régi zsaru haverja utána tud-e nézni a nőnek a nyilvántartásban.

Toni megvárta, míg Agatha instruálja Patricket, aztán megkérdezte:

– Szálljunk ki, és kérdezzük a szomszédokat?

– Nem, inkább Patricktől szeretném először hallani, mire jutottak. És éhes is vagyok. A vonaton nem tudtam mást venni, csak egy szörnyen kicsi, kiszáradt croissant-t. Itt hagyjuk a kocsit. Van itt a közelben egy régiségbolt egy kávézóval.

Agatha egy baconös szendvicset és egy kávéval rendelt magának.

– Remélem, Patrick hamar jelentkezik – motyogta két falat között.

– Eltarthat egész nap is – mondta Toni. – Előbb meg kell találnia a barátját.

– Hát, adunk neki még egy fél órát.

Toni összehúzta a szemét a kávéja fölött.

– Mi aggaszt? – kérdezte Agatha. – Olyan soknak tűnik a fél óra?

- Nem, csak a szexről gondolkodtam.
- A te korodban mindenki csak erről gondolkodik – jegyezte meg Agatha.
- Nem úgy értem, ahogy gondolja. Valahogy félek az egészszről.
- Szűz vagy?
- Igen, még mindig. Elijesztettek.

Agatha rágyújtott egy cigarettára, aztán meglátta a pincérnő elborzadt pillantását, eszébe jutott a dohányzási tilalom, és duzzogva elnyomta a csikket a csészealjban.

– Mesélj.

– Az utolsó évem volt az iskolában – kezdte Toni. – Járt oda egy srác, akiért minden lány rajongott. Paff lettem, amikor elhívott randizni. Kicsit túl sokat ittunk egy klubban, aztán kivitt egy szűk utcára a klub mögött, nekinyomott a falnak, és elkezdte letépni a ruhám. Sikítottam, ahogy a torkomon kifért, ellöktem, és rohantam, mint az őrült.

Aztán elterjesztette a suliban, hogy egy frigid lesbikus vagyok, és úgy tűnt, mindenki hisz neki, amíg egyszer el nem ítélték nemi erőszakért. Azt hiszem, túl romantikus alkat vagyok a szexhez.

– Az a helyzet – mondta Agatha –, hogy a nők szexuális szabadsága sosem volt még kevesebb, mint most.

– És mi a helyzet a tablettával?

– Ó, azzal nincs semmi baj. Sok nemkívánt gyereket ment meg attól, hogy megszülessenek. De manapság a nőktől elvárják, hogy előadják az összes bordélybeli trükköt, borotválják a fanszőrzetüket, és belemenjenek minden mocskos perverzióba, amit a férfiak megkívánnak. Ez nem szabadság. Ez dominancia. De ne is törődj vele, Toni. Te egy csinos és ragyogó lány vagy. Találkozni fogsz egy rendes fiúval.

Megcsörrent Agatha telefonja. Beletúrt a ridiküljébe a mobiljáért.

– Igen, Patrick? – hallotta Toni, ahogy beleszól. Agatha figyelmesen hallgatott, aztán széles mosoly terült szét az arcán. Végül így szólt: – Szép munka volt. Nyomtasd ki, és hagyd az asztalomon az irodában. – Aztán letette.

– Ezt hallgasd meg, Toni. Tizenöt évvel ezelőtt a jámbor lelkész feleségét

elkapták LSD birtoklásáért és terjesztéséért különféle klubokban. De hogy a nő mi a csodáért ment hozzá egy lelkészhez, el nem tudom képzelni. Na, menjünk a Puddleton közbe, és nézzük, mit tudunk kibányászni.

– Nagyon puccosnak tűnik – állapította meg Toni, amikor újra leparkoltak a 4/A előtt.

– Sok helyet vonzóvá tettek itt a középosztálynak – mondta Agatha. – Nézzük meg, itthon van-e valaki.

Lesétáltak a lépcsőn az alagsori lakáshoz, és megnyomták a csengőt. Egy vézna fiatalember nyitott ajtót, farmert viselt és nyitott nyakú inget. Égővörös haja volt, és barátságos arca, amit pattanások csúfítottak el.

Agatha elmagyarázta, hogy magándetektívek, és egy bizonyos Trixie Webstert keresnek, aki tizenöt éve ebben a lakásban élt.

– Engem hiába kérdeznek – mondta a fiatalember. – Csak egy hónapja költöztem be, és azt hiszem, előttem hárman laktak itt. Próbálják meg Mrs. Brothert. Egy idős hölgy, a legfelsőn lakik, és ősidők óta itt él.

Agatha megköszönte. Tonival felmásztak a lépcsőn az alagsorból a ház főbejáratáig. Agatha megnyomta a Brother feliratú csengőt. Egy idős hang szólt bele a kaputelefonba, tudakolva, hogy ki az.

Agatha türelmesen elmagyarázta, mi járatban vannak. Hosszú csönd következett. Agatha nyugtalankodva tipródott, aztán nagy megkönnyebbülésére megszólalt a berregő, ami beengedte őket.

Mrs. Brother a lépcső tetején várt. Görnyedt volt, ráncos, és valóban nagyon idősnek látszott, de a szeme élénken csillogott.

– Jöjjenek be – mondta.

Alacsony mennyezetű, napfényes szobába léptek. Eltérően más idős emberek otthonától, a szoba nem volt telezsúfolva sem bútorokkal, sem fényképekkel. Jól rá lehetett látni a kandallóra. Egy szófa és két kényelmes, halvány szövettel borított fotel állt egy alacsony dohányzóasztallal szemben. A fényes parkettán perzsaszőnyeg terült el. Az ablak mellett egy kerek, politúrozott asztalka állt, három egyenes támlájú székkal, az asztalon kisebb kristályváza vadvirágokkal.

– Kérem, foglaljanak helyet – mondta Mrs. Brother.

Agatha tekintete egy nagy üveg hamutálcával találkozott a dohányzóasztalon.

– Ön dohányzik, Mrs. Brother?

– Igen, alkalmanként hódolok az élvezetnek.

Agatha előhúzta a cigarettásdobozát, és megkínálta az asszonyt. „Akkor én is folytathatom a dohányzást, ha ez a koros hölgy még mindig szívja, és nincs semmi jele nála a betegségnek”, gondolta Agatha.

Mrs. Brother meggyújtott egy cigarettát, és hirtelen köhögési roham tört rá.

– Igazán nem kellene – zihálta, amikor újra tudott beszélni.

Agatha végül úgy döntött, nem gyújt rá.

– Tudna valamit mondani Trixie Websterről?

– Emlékszem rá. Én hívtam ki a rendőrséget. Egy csapat hippivel tanyázott az alagsorban. Olyan hangosan hallgatták a zenét, hogy zengett tőle az egész ház. A férjem akkor még élt, és lement, hogy szóljon nekik. Trixie az arcához vágott egy vodkásüveget, és nem szeretném elismételni, miket mondott neki, de főleg négybetűs szavak voltak. Amikor a férjem elmondta, hívtam a rendőrséget. Már akkor is nehéz volt elérni, hogy kijöjjenek, úgyhogy azt hazudtam, hogy szerintem fegyverük van.

Razziáztak a helyszínen, és legnagyobb örömömre tényleg találtak fegyvert – egy lefűrészelt csövű vadászpuskát. Mark Murphys – akkoriban Trixie férje volt – hosszú időre elvitték, mert kiderült, hogy a puskát egy bankrablásnál használták. Nagy mennyiségű drogot is találtak. Ez volt Trixie első összeütközése a törvénnyel, de könnyen megúszta, mert tanúskodott a többiek ellen. Valamivel később olvastam a helyi újságban, hogy letartóztatták drogterjesztésért egy popkoncerten.

– Tudja, hogy jelenleg egy lelkész felesége?

– Hogy hívják a lelkészt?

– Mr. Arthur Chance. Kíváncsi lennék, hogy ismerték meg egymást.

– Ki tudja? Talán a lelkész börtönlátogatáson volt. Miért kérdezősködnek Trixie-ről? Várjunk csak! Nem az a fesztivál Comfrey Magnában, ahol LSD-t találtak a lekvárban?

Agatha bólintott.

– És két nő meghalt miatta! Trixie Webster egy gonosz teremtés.

– Nem értem, a rendőrség miért nem kereste – szólalt meg Toni.

– Úgy emlékszem, az asszonynevén, Murphyként tartóztatták le – mondta Mrs. Brother. – És nem hinném, hogy a rendőrség egy lelkesz feleségére gyanakodna. Mit fognak most tenni? Van valami kézzelfogható bizonyítékuk?

– Nincs – mondta Agatha lassan. – De ha tanúskodott valamelyik régi cimborája ellen, és valamikor LSD után kutakodott, hallhattak róla. Nem emlékszik pontosan, mikor történt, amikor a többiekkel együtt letartóztatták?

– Egy kicsit várniuk kell. Betettem egy újságkivágást a füzetembe.

Mrs. Brother elnyomta a cigarettáját, és nehézkesen lábra állt. Egy újabb köhögési roham kapta el. Tényleg abba kell hagyni, gondolta Agatha.

Olybá tűnt, hogy az asszony már hosszú ideje kiment. A lakás nagyon csendes volt.

– Gondolja, hogy meghalt? – suttogta Toni.

– Ne is mondj ilyet – suttogta vissza Agatha. – Sosem kellett volna megkínálnom azzal a cigivel.

Végül csoszogás hallatszott, és Mrs. Brother egy súlyos naplóval tért vissza a szobába. Toni felpattant és elvette tőle.

– Tegyük a kisasztalra az ablaknál – javasolta Mrs. Brother. Felnyitotta a naplót, azon a helyen, ahol egy cetlit helyezett el jelzésképp. – Itt is van.

Mindannyian a Puddleton közt adták meg lakáscímnek, egyet kivéve, egy bizonyos Cherry Upfieldet, aki Cheltenhamben lakott a Bybry köz 5. szám alatt. Agatha elővette a jegyzetfüzetét, és felírta a címet. Aztán Mrs. Brotherhez fordult:

– Ha ő Trixie Murphy volt, amikor itt lakott, és én egy bizonyos Trixie Websterről kérdeztem önt, akkor miből gondolta, hogy ugyanazok?

Mrs. Brother elmosolyodott.

– Ez nyilvánvaló, nem? A Trixie név, a drogok, ráadásul mire letartóztatták drogbirtoklásért, az már Webster néven történt. Addigra nyilván elvált, és a fényképét lehozták az újságok. Ez az egész nagyon izgalmas! Megtennék, hogy visszajönnek majd, és tájékoztatnak, mi történt?

Agatha megígérte, de amikor kiértek, megkérte Tonit, hogy jegyezze fel. Nem akart arra gondolni, hogy elfelejtheti az ígéretét.

A kocsiban Agatha így szólt:

– Add ide, kérlek, azt a Cheltenham-térképet a kesztyűtartóból. Lássuk, hol ez a Bybry köz. Már látom, Charlton Kingsben. Menjünk vissza a London Roadra, onnan irányítalak.

– Innen biztos gyorsabb – felelte Toni.

– Lehet. De már annyiszor eltévedtem Charlton Kingsben, hogy inkább azt az utat választom, amit már tudok, hogy kiismerjem magam az egyirányú utcák rendszerében.

– Tizenöt év! – sóhajtott Toni. – Nagyon hosszú idő! Rég elköltözhetett.

– Reménykedjünk – mondta Agatha, szomorúan eltöprengve, hogy tizenöt év neki olyan, mintha tegnap lett volna.

A Bybry közt a csendes hanyatlás levegője lengte be. Néhány házat merészen pasztellszínekre festettek, de a legtöbb homlokzatát fakó, piszkos vakolat borította, a gazos kertekben babakocsik romjai és törött gyerekjátékok heverték.

Toni becsöngetett. Pár perc múlva megszólalt:

– Nem hiszem, hogy így menni fog – aztán hangosan megzörgette az ajtót.

Negyvenes nő nyitotta ki nekik. Toni csalódott volt. Ez a kövérkés kis nő a kerek, rózsás arcával, konzervatív öltözékében nyilvánvalóan nem lehet Cherry Upfield.

De Agatha előrenyomult Toni mellett és megkérdezte:

– Cherry Upfield?

– Igen. És maga kicsoda?

Agatha türelmesen elmagyarázta, kik ők, és hogy Trixie Websterről szeretnének feltenni pár kérdést.

– Az a tehén! – vágta rá Cherry gyűlölködve. – Remélem, felfordult valahol egy túvel a karjában.

– Nem olvasta a lapokat, vagy nem nézett televíziót? – firtatta Agatha. – Jelenleg egy lelkész felesége és Comfrey Magnában él.

– Az ő volt? A mindenit! Gondoltam rá, hogy hasonlít kicsit arra a Trixie-re, akit én ismerek, de aztán arra jutottam, nem lehet ő. Vörös hajú volt, amikor én ismertem, habár festette. Jöjjenek be.

Egy kaotikus nappaliba vezette őket, amelyet könyvek béleltek ki.

– Szóval, mi köze Trixie-nek a Comfrey Magna-beli eseményekhez? – kérdezte Cherry, amikor leültek.

– Nem tudjuk – felelte Agatha. Toninak tetszett a többes szám. Agatha rendszerint a maga nevében beszélt, mintha Toni nem is lenne jelen. – De csak most derítettük ki a drogos múltját, és hogy tanúskodott maga és a többiek ellen. Ha szerezni akarna egy kis LSD-t, kihez fordulna?

– Nem tudom. Már rég kiszálltam a buliból. Akkor, miután tanúskodott ellenünk, senki nem akart többé tudni róla. De volt valaki, aki nagyon benne volt a cucc terjesztésében, Zak Nulty. Láttam pár napja, amikor abba a kocsmába ment, a Blodgersbe, a Cirencester Roadon. Nála próbálkozhatnának, ha megtalálják.

– Hogy néz ki? – kérdezte Toni.

– Nagyon magas és sovány, úgy láttam, nem változott semmit, csak abban, hogy elöl megkopaszodott, és a haja egy copfba van hátrafogva.

– A Cirencester Roadon merre? – érdeklődött Agatha.

– Pont a kereszteződés után a London Roadnál. Balra.

Megköszönték Cherrynek, és megígérték neki, hogy tájékoztatják, ha bármi kiderül.

A kocsmában nyoma sem volt Zak Nultynak, de Agatháék rájöttek, hogy éhesek, és mindjárt rendelték szendvicset itallal.

A kocsmába lassan kezdett megtelni kellemetlen kinézetű fiatal emberek tömegével. A férfiak közül sokan szemeztek Tonival. Valószínűleg azt hiszik, az anya vagyok, gondolta Agatha lehangoltan.

Egy óra múlva Toni így szólt:

– Szem elöl téveszthettük a tömegben. Nézzünk körül kint. Lehet, hogy ivott a bárban, aztán kiment elszívni egy cigit. Kint is van pár asztal.

A kocsmá előtt nagyobb tömeg álldogált, kék füsttel megtöltve a levegőt. Toni

megbökta Agathát. Az egyik asztalnál egy magas, sovány, copfos férfi ült.

Agatha merészen odalépett hozzá.

– Zak Nulty?

– Ki maga?

– Valaki, aki kész fizetni pár percért az idejéből – nem nyilvánosan.

A férfi elvigyorodott és felemelkedett. Követték a kocsmá oldalához.

– Na és, miről van szó?

– Trixie Webster.

– Ki? – De a szeme megrebbent.

Agatha kinyitotta a táskáját, és kivett egy tekerecs bankjegyet, amit mindig magával hordott arra az esetre, ha meg kellene valakit vesztegetnie.

A férfi lenézett a bankjegyekre, és lassan megszólalt.

– És mi van, ha tudok segíteni?

– Kért magától a közelmúltban LSD-t? Nem rendőrök vagyunk.

– Megmondom, mi lesz – mondta Zak lassan. – Ha elmondja a rendőröknek, megtalálom magát, és eltöröm a lábát.

– Oké – vágta rá Agatha. – Csak tudni akarom.

– Maguk abból a faluból jöttek, ahol Trixie lakik?

– Igen – hazudta Agatha.

Zak mohón szemezett a bankjegyekkel.

– Mennyi?

– Ötszáz.

A férfi habozott egy kicsit, aztán így szólt.

– Nem tartozom annak a ribancnak semmivel. Igen, adtam neki egy kis LSD-t. És most ide a pénzt, és ne lássam magát többet. Ha a zsaruk értem jönnek, fasírtot csinállok magából.

Agatha átadta a pénzt, majd Tonival elsiettek az autóhoz.

Toni elhajtott valamivel odébb, aztán leparkolt.

– És most mit csinálunk? – kérdezte.

– Szólunk Billnek.

– Micsoda? Nem nézünk szembe a gyanúsítottal, mint Poirot? És mi van, ha Zak megkeres minket?

– Hadd gondolkodjak. Tudom már. Most már biztosan tudjuk, hogy Zak drogokkal kereskedik. Szólunk Billnek, hogy értesítse a rendőrséget, tartóztassák le drogbirtoklásért és -terjesztésért. Aztán majd ők egyezséget kötnek vele. Tanúsítja, hogy LSD-t adott el Trixie-nek, és ennyi. Gyerünk a rendőrkapitányságra.

Ott azonban közölték velük, hogy Bill otthon van. Agathának összeszorult a szíve. Bill szülei mindig úgy vizsgálgatták őt, mintha valami különösen undok élőlény bukkant volna fel az ajtajukban.

Cherry Upfield megetette a macskáját, és letelepedett a televíziójával szemben, hogy megnézze a *Közép-Nyugati Híreket*. Hirtelen felegyenesedett, amikor egy felállványozott templom képe jelent meg, és a riporter jelentette: „Megkezdték a felújítási munkálatokat Comfrey Magnában, a közelmúltbeli rendkívüli események helyszínén”. Cherry nézte, hogy interjút készítenek a lelkésszel, mellette pedig nem más állt ott édesen mosolyogva, mint Trixie.

Cherrynek összeszűkült a szeme. Ez az önelégült ribanc. Még mindig szeretne bosszút állni rajta. Cherry felemelte a széke melletti telefon kagylóját, tárcsázta a tudakozót, és Arthur Chance lelkész számát kérte a Comfrey Magna-i parókiáról.

A telefon sokszor kicsengett, mire egy női hang szólt bele.

– Trixie? – kérdezte Cherry.

– Igen, ki beszél?

Micsoda úriás a kiejtése újabban, gondolta Cherry.

– Én vagyok, Cherry Upfield.

– Attól tartok, nem ismerem magát – mondta határozottan Trixie, és Cherry hirtelen biztos volt benne, hogy le akarja tenni.

– Várj! Csak figyelmeztetni akartalak. Ismered Agatha Raisint?

– Folytasd.

– A nyomodban van. Tud a drogos múltadról. Remélem, nem kaptál LSD-t Zaktól, mert épp hozzá indult, amikor elmentem.

Trixie letette, állt, és kapkodta a levegőt.

– Ki volt az? – kérdezte Arthur.

– Egy jóakaró.

Agatha és Toni elhaladt a félelmetes akadály, Mrs. Wong mellett, aki a késői óra miatt morgolódott. Majd mindent elmondtak Billnek, amit megtudtak.

A rendőr izgatottan hallgatta őket.

– Sose gondoltunk rá, hogy ellenőrizzük egy lelkesz feleségét – mondta. – Reggel nekilátunk.

– Mindenképp tartóztassák le Zaket, mielőtt megtalál minket – mondta Agatha. – Azt mondta, eltöri a lábam, ha szólok a rendőrségnek.

– Bízsa csak rám.

– Mára ennyi – mondta Agatha, miután kirakta Tonit a lakásánál és jó éjszakát kívánt neki. – Köszönöm, hogy vezettél. Még mindig olyan fáradt vagyok, hogy boldog leszek, ha hazaérek.

Otthon Agatha elhessegette a macskáit a bokája tájáról, és úgy döntött, lehallgatja az üzeneteit.

Mrs. Bloxby hagyott neki pár mondatot. „Remélem, minden rendben – szólt az üzenet. – Megadtam a címét Mrs. Chance-nek. Azt mondta, van pár híre, ami hasznos lehet önnek.”

Agatha ellenőrizte, hogy a riasztó be van-e kapcsolva. Elgondolkodott, ne hívja-e fel Billt, de aztán úgy döntött, majd másnap reggel.

Nyugtalanul aludt, és nem először kívánta, hogy bárcsak egy modern házban élne, nem egy ódon falusi nádtetőben, ahol recsegnek a gerendák és rohad a zsúpfedél.

Reggel lezuhanyozott, felöltözött, és lement a földszintre. Kinyitotta a bejárati ajtót, hogy bevegye a tejet, amit minden nap megrendelt. Feketén itta a kávéját, de szerette, ha van a hűtőszekrényben tej az elkényeztetett macskáknak, és

bárkinek, aki látogatóba jön. Kíváncsi volt, hol lehet Charles. Örült volna, ha a férfi minden alkalommal hagyna egy cetlit, amikor elmegy, és megüzenné, mikor jön vissza. Habozott, felhívja-e, de valahogy nem volt kedve a házvezetőjéhez, Gustavhoz, aki mindig élvezettel közölte Agathával, hogy Charles nincs otthon, még akkor is, ha otthon volt.

Amikor lehajolt, hogy felemelje az üveg tejet, megpillantott egy halott madarat, a tejesüveg mellett feküdt. A kék cinegéknek szokásuk volt, hogy kicsípi az üvegen a fóliatetőt és leisszák a tej fölé. Agatha remegő lábakkal ment vissza a házba és hívta a rendőrséget.

Bill és Wilkes érkeztek, egy helyszínelő csapatot követve. Agatha elmesélte Mrs. Bloxby üzenetét, miszerint Trixie telefonált, és elkérte a címét. A halott kismadarat becsomagolták, a tejesüveget lezárták és elszállították.

Agathának hirtelen szörnyű gyanúja támadt.

– Az iroda! Oda is szállítanak tejet! Jobb, ha felhívom Tonit, menjen oda, és ne engedje, hogy bárki hozzányúljon. Még egy órát senki nem lesz bent.

– Odaküldünk egy rendőrnőt, hogy találkozzon Tonival – mondta Wilkes.

Toni rohant az irodába. Lenézett a tejesüvegre az ajtó előtt, és úgy határozott, a legjobb, ha otthagyja, amíg a rendőrség megérkezik. Elfordította a kulcsot a zárban és belépett.

Épp bekapcsolta a számítógépét, amikor hallotta, hogy kopognak.

– Szabad! – kiáltott hátra a válla fölött. Hallotta, hogy valaki bejön. – Magához vette a tejet? – kérdezte.

– Nem, de te azt fogod tenni.

Toni megpördült, rémulten bámult Trixie Chance-re, aki ott állt, egyik kezében egy késsel, másikkal a tejesüveggel.

– Te és az a lesbikus főnököd tönkretettétek az életemet – mondta Trixie. – Lássuk csak, mit érez, amikor megtalálja a kis teremtményét holtan az irodapadlón – habár valószínűleg mostanra már ő maga is halott.

– Nem vagyok lesbikus, és Agatha sem az – jelentette ki Toni, és felállt. – Tegye le a kést!

Toni a széke mögé került.

– Miért nem tudtak engem békén hagyni? – sziszegte Trixie.

– Mert két nő halálát okozta – mondta Toni, miközben a fejében egymást kergették a gondolatok. Túlélte egy brutális gyerekkort, aztán mindezekből kijött a fényre, egy ragyogó életbe, amit most egy őrült nő fenyeget. Toni érezte, hogy perzselni kezdi belül az izzó harag. Megragadta görgős irodai széke támláját, meglódult, belerohant vele Trixie-be, és a levegőbe taszította, épp abban a pillanatban, amikor egy rendőr és egy rendőrnő rontott be. Trixie a kés után vetette magát, ami kiesett a kezéből, ekkor a rendőrnő a sokkolójával hátra lőtte.

A kollégája megbilincselte Trixie-t, miközben a rendőrnő így szólt:

– Bármelyik pillanatban magához térhet. Mi történt itt?

Toni elmondta, Agatha hogyan figyelmeztette. A rendőrök kihívták a helyszínelőket, és beszóltak a főkapitányságra, hogy jelentsék Wilkesnek a legújabb fejleményeket.

Még több rendőr érkezett, Toni újra és újra elmondta a történeteket. Trixie közben magához tért, és iszonyatosan káromkodott, miközben elvitték a rendőrök.

Mire Toni megérkezett a kapitányságra hivatalos vallomást tenni, a sajtó képviselői összegyűltek az épület előtt.

Odabent megkönnyebbült, hogy Bill és Wilkes fogja kikérdezni. Rettegett tőle, nehogy a kellemetlenkedő Collins faggassa.

Amikor túl voltak a kihallgatáson, Bill azt mondta:

– Szeretnéd, hogy felhívjuk az édesanyádat?

– Nem, nem szükséges – felelte Toni. – Most Southhamptonban él. Jól vagyok, nem lesz gond.

– Agatha odakint vár.

Toni, még mindig a rémület hatása alatt kiment a recepcióra, ahol ott ült Agatha. A lány gondterhelten vette őt szemügyre. Mi van, ha Agatha tényleg leszbikus, és ez az oka minden nagylelkűségének?

– Miért nézel így rám? – szegezte neki a kérdést Agatha. – Koszos az orrom?

– Trixie azt mondta, maga leszbikus – kottyantotta ki Toni.

Agathából kitört a nevetés. Amikor befejezte, így szólt:

– Néha azt kívánom, bárcsak az lennék. Sokkal könnyebbé tenné az életet. Férfiak! Felhívtam Charlest egy kis támaszért, végre egyszer felvette a telefonját, de közölte, hogy nem tud segíteni, mert valami nőszemély van nála. És most mondd el, mi történt.

Toni leült Agatha mellé, és kimerülten újra felvázolta az eseményeket.

– Hát, ha a helyszínelők sikerrel járnak, letartóztathatják két rendbeli gyilkossági kísérletért – mondta Agatha –, és úgy egész jól alakulna. Még meg kell tennem a hivatalos vallomást, úgyhogy egy ideig itt leszek. Kivehetnéd a nap hátralevő részét. A többieknek is ezt javasoltam. A helyszínelők ott dolgoznak majd az irodában szinte egész nap.

Toni felállt, és pislogott, ahogy egy vaku villant az arcába. A rendőrfőnök, George Robinson a sajtót tájékoztatta. Átkarolta Toni keskeny vállát.

– Nem tudok mást mondani önöknek, csak azt, hogy ez a bátor magánnyomozó megküzdött valakivel, aki megpróbálta őt megölni. Később további jelentést fogok kiadni.

Agatha hallotta a zsidongást, és kinyitotta az ajtót.

– Erre, Toni! – kiáltoztak a fotósok.

Én vagyok a főnök, gondolta Agatha irigyen. Ennek az én sajtótájékoztatómnak kéne lennie.

De amint nekikészült, hogy odanyomul, Wilkes tette a vállára a kezét.

– Készen állunk, hogy kihallgassuk, Mrs. Raisin.

Agatha gyászos hangulatban ült az újság fölött másnap reggel, savanyúan tudomásul véve, hogy Toni olyan a fotókon, mint egy álom. Szép haján, nagy szemében és karcsú alakján napfény csillogott.

Bekapcsolta a tévét. A hírekben közölték, hogy Trixie Chance-t, az Alázatos Szent Odó lelkészének feleségét két rendbeli emberölés és két rendbeli gyilkosság vádjával, valamint illegális szer birtoklásáért vették őrizetbe.

Agatha kezdett Tonira neheztelni. Folyton a lány söpri be az összes dicsőséget. Eltöprengett, nem lenne-e jó Toninak egy saját ügynökséget indítani. Aztán meglátni, hogyan boldogul úgy, hogy Agatha Raisin géniusza nem segít neki. A

saját irodája sikeresen működött. Bizonyosan megengedheti magának, hogy támogassa Tonit, míg a saját lábára áll, ha pedig nem, leírhatja a kiadásokat az adójából.

Az új ötlettől lázasan Agatha feltárcsázta Tonit, és megkérte, hogy tegye magát szabaddá egy munkaebéd erejéig a George-ban, a rendőrkapitánysággal szemközti kocsmában.

Toni arra számított, a főnöke lehangolt lesz a sajtómegjelenések miatt, de megkönnyebbülten látta, hogy egy felvillanyozott Agatha vár rá az étteremben. Az asszony nem ment be reggel az irodába.

– Ül le – mondta Agatha. – Először megrendeljük az ételt meg az italokat. A steak- és a veseputingjuk kiváló, és valami desszertre is vágyom.

– Sajnálom, hogy én kerültem a figyelem középpontjába a sajtóban.

Agatha legyintett.

– Ez mind jól tesz az irodának. Van számodra egy tervem.

– Miféle terv? – kérdezte Toni nyugtalanul.

– Várjunk, amíg kihozzák az ételt. Mit iszol?

– Jó lesz az ásványvíz – mondta Toni –, és a puting.

Amikor Agatha visszatért a bárpultról, ahol leadta a rendelésüket, Toni megkérdezte:

– Miért tette?

– Ki? Mit?

– Trixie. Úgy értem, köztisztelenben álló életet élt. Miért tett LSD-t a lekvárba?

– Mert őrült.

– Még az őrülteknak is van valami okuk.

Agatha elővette a telefonját, és feltárcsázta Patricket.

– Patrick – kezdte –, tudott valami indokot mondani bármelyik rendőr kollégád, miért tette Trixie, amit tett?

Toni hallotta Patrick válaszának fémes hangját, de a szavait nem értette.

– Az agyam eldobom! – kiáltotta Agatha. – Viszlát.

Aztán Tonihoz fordult.

– Ezt nem fogod elhinni. Trixie egyértelműen azt mondta, azért tette, mert unatkozott, és kicsit fel akarta pezsdíteni a falu életét.

– Rettenetes nőszemély – mondta Toni megborzongva. – Gondoljon csak bele, ha nem ered a nyomunkba, simán megúszta volna.

Megérkezett az étel. Toni türelmetlenül várt, míg Agatha megevett pár falatot, aztán rákérdezett:

– Mi az a terv?

– Segítek neked elindítani egy saját nyomozóirodát – mondta Agatha.

– De én nem tudom, hogyan kell vállalkozni!

– Majd megtanulod. Kiváló eszed van. Felveszel egy titkárnőt és két, hozzá hasonló fiatalot. Semmi kiöregedett nyomozó. Tavasz Nyomozóiroda lesz a neve. Tudod... tavasz... fiatalság.

– És mi lenne, ha Gilmour Nyomozóiroda lenne?

– Nem, szerintem nem lenne jó. Kezdj el gondolkodni, kit vennél fel, én meg addig keresek megfelelő helyet.

Toni ebben a pillanatban tudta, hogy Agatha neheztel a sajtómegjelenések miatt. A lány átérezte, milyen szomorú szembesülni vele, hogy a kőszikla, amelyre eddig támaszkodott, középen végigrepedt.

– Gondolkodj rajta – mondta Agatha, és homályosan elszégyellte magát. – Ha nem akarod csinálni, ne izgasd magad.

Toni elég biztos volt benne, hogy vissza fogja utasítani az ajánlatot. De valami történt, amitől meggondolta magát.

Tizenegyedik fejezet

Toni a barátnőjével, Sharonnal töltötte az estét, amikor megszólalt a telefon. Harry hívta.

– Csak érdekel, hogy megy a sorod – mondta a férfi.

– Jól vagyok – felelte Toni, aztán sietve hozzátette: – Vagyis nem igazán. Agatha saját nyomozóirodát akar nekem indítani, én viszont nem hiszem, hogy csinálni tudnám. Semmit nem tudok az üzletvitelről.

– Kíváncsi vagyok, miért teszi ezt – mondta Harry. – Tudod mit? Halasztok egy évet az egyetemen, és segítek neked beindítani az üzletet. Unom Cambridge-et, és hiányzik a detektív munka.

– Semmi egyéb kötelezettség? – kérdezte Toni idegesen.

– Nem, nem. Szigorúan csak az üzlet. Izgalmas lesz!

Tonit elöntötte a megkönnyebbülés.

– Ha ráérsz, gyere át, beszélünk róla.

– Pár perc múlva ott vagyok.

– Ki volt ez? – kérdezte Sharon.

– Harry.

– Nem az a pasi, aki azt akarja, hogy azokat a francia izéket olvasd, és a béna operába jár?

– Igen, de azt mondja, szigorúan csak üzletről van szó, és tényleg kell a segítsége. Átjön.

– Szuper. Meghalok, hogy láthassam, hogy néz ki ez a professzorjelölt.

Harry olyan gyorsan jelent meg, hogy Toni azon töprengett, nem ólálkodott-e már ott az utca sarkán.

Sharon meglepődve vette szemügyre. Harrynek – aki egykor orrpiercinget viselt és borotválta a fejét –, hullámos, barna haj ölelte körül szögletes arcát. Lezseren elegáns öltözéket hordott. Toni bemutatta őket egymásnak.

- Kezdjük is – vágott bele Harry. – Agatha veszi fel neked a személyzetet?
- Nem, azt akarja, hogy fiatalokat válasszak.
- Azt akarja, hogy belebukj? – kérdezte Harry. – Úgy értem, egy nyugdíjas zsarú, mint például Patrick, egy főnyeremény.
- Miért akarná, hogy belebukjak?
- Jó, hát nem egészen azt. De láttalak a tévében. Elloptad tőle a reflektorfényt.
- Nem tetszik ez nekem – mondta Toni.
- Ó, vágj csak bele! Mi a helyzet a névvel?
- Agatha azt akarja, nevezzük Tavasznak, a fiatalság miatt.
- Az nem jó. És a Gilmour Nyomozóiroda?
- Én is ezt javasoltam, de elvetette.
- Tuti, hogy irigy. Hadd gondolkodjam.
- Miért nem hívhatják egyszerűen A Nyomozóirodának? – kérdezte Sharon.
- Ó, ez tetszik! – lelkesedett Harry. – Neki is tetszeni fog, mert elsőre szerénynek hangzik. Ha beindultunk, az A-t dőlt betűvel írjuk. És most kell egy titkárnő.
- Én tudnám csinálni – mondta Sharon. – Jó vagyok a számítógépes feladatokban.
- Tiéd a meló – vágta rá gyorsan Toni, mert Harry kételkedve vizslatta Sharon aznap esti külsejét. Borzas hajába padlizsánszínű csíkokat festett, duci alakját szűk farmerba préselte, ami a térdénél fel volt hasítva, rózsaszín flitteres topja láttatta kidudorodó, műbarna hasát.
- Mit szólnál Betty Talenthez? – kérdezte Sharon. – Tudod, a sulis okoskája. Mindig iszonyú eszes volt.
- Valószínűleg egyetemre jár – mondta Toni.
- Nem, halasztott egy évet és elment külföldre, ahol összeszedett valami

trópusi fertőzést. Már felépülőben van. Megvan a száma.

– De miért? Mindig cikizted – mondta Toni.

– Amikor hallottam, hogy beteg, megsajnáltam – felelte Sharon. – Biztos voltam benne, hogy senki nem látogatja meg, úgyhogy vittem neki egy doboz bonbont. Nagyon jó fej, ha megismered.

– Mindenkinek, engem is beleértve, próbaidősnek kell lennie – vetette közbe Harry. – Jobb, ha figyelmeztetitek őt. Lehet, hogy nem akarja a munkát.

– Felhívom. – Sharon elvonult a szoba sarkába.

– Nézd – mondta Toni –, Agatha fizeti ezt az egészet, úgyhogy valószínűleg bele akar szólni, hogy nevezzük el az irodát.

– Majd én fizetem – közölte Harry. – Meghalt nemrég az egyik nagybátyám, és sok pénzt hagyott rám. Te felvirágoztatod az üzletet, és én visszakapom a pénzem.

Charles, aki váratlanul bukkant fel, ebben a pillanatban Agathával üldögélt a falu kocsmájában, a Vörös Oroszlánban, és azt hallgatta, Agatha mivel magyarázza, hogy saját nyomozóirodát indít Toninak.

Megvárta, míg az asszony befejezi, aztán óvatosan megjegyezte:

– Azt reméled, ez majd távol tartja a reflektorfénytől.

– Hogy mersz ilyet mondani! Nem vagyok kicsinyes.

– Csak irigy.

– Nos, ha ez lesz az általános reakció – puffogott Agatha –, akkor leállítom az egész tervet. – Agatha úgy érezte, az egyetlen személy ezekben a napokban, aki elégedettnek tűnt, az Mrs. Brother, akit nemrég hívott fel, hogy beszámoljon neki mindenről Trixie letartóztatásával kapcsolatban.

Megszólalt a telefonja. – Igen, Toni! – Charles hallotta a szavait, és elégedetten figyelte, ahogy a rémület szétterül Agatha arcán. Aztán ezt hallotta: – És az egészet egymagad fogod csinálni? Helyet találni, meg minden? Ha én fogom finanszírozni, legalább beleszólást szeretnék a... mi? Harry fizeti? Az én Harrym? Harry Beam? Ó, szóval így akarsz. Sok szerencsét.

Letette, az asztalt bámulta, rosszkedvűen nézve az egykori cigarettanyomokat, felidézve a dicsőséges napokat, amikor még rágyújthatott.

– Harry Beamé lesz majd a buli? – kérdezte Charles.

– Igen, jó ötlet – felelte Agatha, küzdve magával, hogy igazságos legyen. – Biztos vagyok benne, hogy jól csinálják majd.

– Tudod, Aggie, ha a lány belebukna, utálnád magad. Engedd el a dolgot. Mi a csoda van azzal a drogdílerrel, Zak akárkivel?

– A rendőrség elkapta.

– Úgy hallottam, óvadék ellenében kiengedték.

– Ó, atyám. Azt mondta, eltöri a lábamat.

Betty Talent csendes, szerény lánynak látszott. Színtelen haját kicsi, csinos arcából hátrafésülve hordta. Nagyon vékony volt. Az egyetlen, ami igazán szépnek tűnt rajta, a szeme volt: nagyon nagy, barna, zölddel pettyezve. Hosszú dzsekije alatt egyenes vonalú szoknyát viselt, nyakáig begombolt fehér blúzt és lapos sarkú cipőt.

De amikor arra került a sor, hogy számvetést készítsenek, mire lesz szükségük az üzlet beindításához, Bettyből előjött a géniusz. Ahogy a számokat forgatta, a szeme lelkesedéstől ragyogott.

– Ez nagyszerű – mondta Harry. – Ha lesz egy kis bevételünk, elkezdjük megvásárolni a megfigyelő felszerelést. Szerintem kezdetnek csak mi csináljuk. – Toni Gilmour mint főnök, én, Harry Beam, Sharon?...

– Gold.

– Sharon Gold és Betty Talent.

– Van egy üveg pezsgőm, amit egy helyi laptól kaptam – mondta Toni. – Koccintsunk A Nyomozóirodára.

Amikor visszatért az üveggel és a poharakkal, Betty így szólt:

– Azt mondtad, Harry, hogy te fogod finanszírozni. Apádtól kell elkérned majd a pénzt?

– Nem, az egyik bácsikám meghalt, és sokat hagyott rám. Ne aggódjatok.

Szombat reggel Mrs. Bloxby meglátogatta Agathát.

– Gondoltam, megkérdezem, nincs-e kedve eljönni velem Comfrey Magnába – mondta a lelkésznő. – Úgy érzem, Mr. Chance-nek elkélne egy kis vigasztalás.

– Gyűlölni fog engem – mondta Agatha. – Én dobtam fel a feleségét.

– Szerintem segítene, ha el tudná neki magyarázni, mi is történt pontosan. Ha még mindig azt hiszi, hogy a felesége ártatlan, nagy fájdalom gyötörheti.

A kíváncsiság végül győzött Agathában.

– Rendben, megyek magával.

Áttetsző köd vont be a fák törzsét, a színes levelek lustán vitorláztak az útra. Mialatt az immár ismerős úton vezetett Comfrey Magnában, Agatha azon töprengett, mit vegyen fel James eljegyzési partijára. Aztán eszébe jutott a póthaj. Trixie jól nézett ki vele. De nem szőkét, gondolta Agatha. Egyszer megpróbáltam, de melléfogtam. Kíváncsi vagyok, milyen a menyasszonya. Kérlek, istenem, legyen egy trampli!

Agatha a templom előtt parkolt le. Ahogy átsétáltak a sírkerten, eszébe jutott, amikor először találkozott George-dzsal. Micsoda szörnyű tévedés volt bedőlni a csábos külsőnek!

– Sajnálom, hogy nem voltam nagy segítségére Mrs. Chance múltjának feltárásában – sajnálkozott Mrs. Bloxby –, de megpróbáltam.

– Most már nem számít – mondta Agatha. – Kíváncsi vagyok, George még mindig itt van-e.

– Nem. Hallottam róla híreket. Elvette feleségül Miss Corrie-t, és elutaztak Cornwallba a nászútjukra.

– Minden jót Miss Corrie-nak. – Agatha megnyomta a csengőt.

Meglepetésére Phyllis Tolling nyitott ajtót.

– Ó, hát maguk azok! – mondta Phyllis. – Mit szeretnének?

– Mr. Chance-et szeretnénk meglátogatni.

– Aligha ez a megfelelő időpont. Szegény ember még mindig sokkos állapotban van.

Ekkor Agatha meghallotta Arthur hangját, amint énekel:

*Amikor már úgy hiszi, vége a szerelemnek,
Akkor találkozik utolsó szerelmével,
És úgy szereti, mintha még*

sosem szeretett volna azelőtt.

Phyllis arcán mosoly terült szét.

– Jöjjenek be – mondta.

Arthurt a nappaliban találták, bőröndökkel körülvéve.

– Helló! – rikkantott nekik. – Épp Trixie holmijait pakolom össze. Azt hiszem, hosszú ideig nem lesz rájuk szüksége. Teát?

– Örömmel – felelte Mrs. Bloxby.

– Majd hozom, drágám – mondta Phyllis.

– Ó, milyen jóságos vagy! – dobott neki egy csókot Arthur.

Agatha úgy döntött, Arthurnak nincs szüksége vigasztaló szavakra, helyette megkérdezte hát:

– Mindig érdekelt, vajon hogy ismerkedtek meg Trixie-vel.

– Épp azután történt, hogy a második feleségem eltávozott – magyarázta a lelkész.

Mrs. Bloxby nyugtalanul pillantott rá.

– Miben haltak meg a feleségei?

Arthur harsány kacajban tört ki.

– Attól félt, hogy én nyírtam ki őket? Nem, az első feleségem, Jane rákban ment el, Cressida, a második stroke-ot kapott, szegénykém. Brightonban nyaraltam, és véletlenül botlottam Trixie-be a hotel előcsarnokában. Elmesélte, hogy épp elvált, és sírni kezdett. Egyik dolog követte a másikat, és végül összeházasodtunk. Ó, a tea. Csodálatos, csodálatos.

– Odaát leszek, a hálóban – mondta Phyllis, és letette a tálcát. – Folytatom a ruhák összecsomagolását.

– Csodás kislány. Mit is csinálnék én nélküled.

Miközben a teájukat kortyolták, Mrs. Bloxby finoman az általános egyházközségi témákra terelte a beszélgetést, mígnem indulni készültek.

– Mit gondol? – kérdezte mohón Agatha útközben hazafelé.

– Azt, hogy Mr. Chance nagyon *buja* ember.

– Hogy mi?

– Igen, olyasvalaki, aki nem tud elmenni a külső mellett.

Miután Agatha kitette Mrs. Bloxbyt a parókián és maga is hazatért, kellemetlen érzések kezdtek gyötörni.

Rettegett a gondolatától, hogy bejelentse a többieknek: Toni elindítja a saját nyomozóirodáját. Azt fogják gondolni, hogy ő, Agatha irigy, kicsinyes nőszemély.

– Azt hiszem, az is vagyok – mondta borúsan a macskáinak. Felhívta Tonit.

– Lehet, hogy ez az új nyomozóiroda nem olyan jó ötlet – mondta. – Talán még pár évet dolgoznod kellene nekem, és...

– De, ez egy zseniális ötlet! – kiáltotta Toni. – Pár hét múlva bele is tudunk vágni.

– És mi a helyzet Harryvel? Biztos vagy benne, hogy nincs valami hátsó szándéka?

– Á, nem. Pont olyan izgatott, mint én. Nem tudom, hogyan köszönjem meg magának. Ha olyan sikeres vállalkozás lesz, mint remélem, vissza tudom fizetni az összes pénzt, amit rám költött.

– Ez nem szükséges – mondta Agatha. – Sok szerencsét.

Letette a telefont, és baljósan meredt a macskáira.

– Köszönjétek a jó sorsotoknak, hogy nem vagyok az a macskarugdoló alak.

Csöngettek. Agatha rohant ajtót nyitni, és Bill Wongot találta a küszöb előtt.

– Jöjjön be! – kiáltotta. – Van egy kávé lefőzve.

– Toni felhívott – kezdte Bill, és Agatha szíve összeszorult. – Mesélt erről az új detektívirodáról, és azt mondta, a maga ötlete volt. Miért akar a legjobb nyomozójától megszabadulni?

– Úgy éreztem, visszafogom őt – hazudta Agatha.

– Azt érezte, ellopja a sikereit – felelte Bill.

– Nem ez az oka!

– Beszéljünk másról. Zak szabadlábban van.

– Én is hallottam.

– Megígérte, hogy tanúskodik Trixie ellen, és az óvadék része volt a megállapodásnak. Aztán Trixie vallott, csak hogy már túl késő volt a megállapodást semmissé tenni. De ne aggódjon. Épp elég nagy bajban van anélkül is, hogy maga után eredne. Bármi más esemény?

Agatha elmesélte neki, mit látott Arthur Chance-nél.

– Valószínűleg elveszi Phyllist – jegyezte meg.

– A pasas öreg, ráncos, megöszült, vastag szemüveget hord. Miért van az, hogy míg más emberekre mintha rászakadna minden szerencse, mi beleragadtunk a magányba, Agatha?

– Gondolja csak meg, Bill. Maga elvette volna Trixie-t, vagy méltatta volna egy pillantásra is Phyllist?

Bill elvigyorodott.

– Nem igazán. Valami program mára?

– Nem.

– Nincs kedve elmenni a Bramley Parkba?

– Mit?! Az a hely a körhintákkal meg a hullámvasutakkal?

– Igen, az a hely. Na, rajta! Még sosem ültem hullámvasúton.

Agatha mérhetetlenül jól érezte magát, és végigsikította az egész hullámvasutazást.

Este kimerülten és boldogan autózott haza.

Otthon lehallgatta a rögzítőjét. Cherry Upfieldtől várta egy üzenet. „Vannak még információim Trixie-ről – mondta. – Egész este itthon leszek.”

Agatha felhívta, hogy elmondja neki, másnap reggel meglátogatja, de Cherry nem vette fel a telefont. Aztán Tonit tárcsázta. Sharon szólt bele a telefonba.

– Nincs itthon – mondta. – Egész nap mászkáltunk, aztán kapott egy hívást valami nőtől, aki azt állította, vannak új információi Trixie-ről, úgyhogy Toni eltűzött.

Miért mindkettőnknek? – tűnődött Agatha, lassan letéve a telefont. Majd hívta Billt a mobilján, azon fohászkodva, vegye föl. Mrs. Wong helytelenítette, hogy mobilt használ a házban, ezért aztán ki szokta kapcsolni. Agatha

megkönnyebbülésére Bill felvette, és Agatha gyorsan beszámolt neki az üzenetről.

– Nem tetszik ez nekem – magyarázta Billnek. – Szerintem valami köze lehet Zakhez.

– Akkor maradjon otthon – utasította Bill. – Magam mellé veszek pár embert, és kiszállunk a helyszínre.

De Agatha nem bírt nyugton ülni. Biztosan érezte, hogy Toni veszélyben van. Kirohant a kocsihoz, és már száguldott is örült sebességgel Cheltenham felé.

A szűk utcácska végén parkolt le, és elővigyázatosan gyalog folytatta az útját. Elsétált Cherry háza mellett. A lámpák égtek, de a függönyöket behúzták. Agatha elment az utca másik végéig, és talált egy közt, amin keresztül meg lehetett kerülni az épületet.

Visszanézett, megszámolta a házakat, aztán végiment a kis közön, magában számolva, míg biztos lett benne, hogy Cherry házának hátsó részéhez ért.

Megpróbálta a kertkaput, és nyitva találta. Elővett egy kis ceruzalámpát a táskájából, és óvatosan lépkedett tovább a ház hátulja felé. Bárcsak lenne fegyverem, gondolta. Hol a rendőrség?

Megpróbálta lenyomni a konyhaajtó kilincset. Nem volt bezárva. Besurrant, ide-oda pásztázott az elemlámpával, fegyvernek való tárgyat keresett.

A lámpa fénye egy dugig tömött szemetesre esett. Agatha körülnézett a polcokon, levett egy üveg étolajat, és ráöntötte a szemetes tartalmára. Aztán elővette az öngyújtóját, és lángra lobbantotta a szemetet.

Kezében az olajosüveggel beállt a konyhaajtó mögé. A szemét nagy ropogással fellobbant.

– Siess! – motyogta Agatha. – Ropogósra fogok sülni.

Óvatosan kitárta a konyhaajtót, hogy a lángokat látni lehessen a nappaliból. Káromkodást hallott, Zak rontott be a konyhába. A férfi kinyitotta a hátsó ajtót, és kirúgta a szemetest a kertbe. Csípőre tett kézzel állt, és már épp megfordult volna, amikor Agatha fejbe vágta az olajosüveggel. Zak térdre rogyott, de nem vesztette el az eszméletét. Agatha rémülten hajigálni kezdte Zaket mindenféle tárggyal, ami csak a kezébe akadt a polcokról, amikor meghallotta, hogy a rendőrség beront a házba.

– Itt vagyok! – kiáltotta Agatha, éppen egy doboz csokoládéitalt vágva Zakhez, amit fél tucat tojás követett.

A rendőrség Bill vezetésével megrohmozta a konyhát. Zaket megbilincseltek és felállították, miközben tojás, kakaó és más élelmiszerek potyogtak róla.

– Toni! – kiáltotta Agatha, egyenesen a nappaliba sietve.

Egy rendőr eloldozta Tonit és Cherryt, akik egy-egy egyenes támlájú székhez voltak kötözve, betömött szájjal.

Toni reszketve talpra állt. Agatha megölelte és így szólt:

– Ó, nem tudtam volna elviselni, hogy elveszítselek!

Toni erőtlenül rámosolygott, és azt mondta:

– Nem gondoltam, hogy így aggódik – aztán könnyekben tört ki.

Hosszú éjszaka állt előttük. Agathát szigorúan megdorgálták, hogy miért nem maradt ki az ügyből. Toni megvédte, mondván, épp amikor Agatha megérkezett, Zak megfenyegette őket, hogy eltöri mindkét lábukat, és elmenekül az országból. Toni azt mondta, amikor hallotta, hogy megérkezik a rendőrség, biztos volt benne, hogy Zak az ő lábát fogja eltörni, és kisurran a hátsó úton. Cherry elmondta, őt késsel kényszerítette a telefonhívásokra, mielőtt őt is megkötözte.

A sajtó megneszelte a sztorit, és a rendőrkapitányság előtt vártak. Toni, bár Collins figyelmeztette, hogy ne mondjon semmit, közzétette, hogy megmentették az életét, mégpedig a világ legjobb nyomozója, Agatha Raisin, de a tárgyalásig semmi többet nem mondhat.

Hát, ezzel megvolnánk, gondolta Agatha, ahogy törődötten hazafelé hajtott. Az élet megy tovább. Minden szál elvarrva, kivéve George feleségének halálát. Lehet, hogy már sosem tudom meg.

Fred és George Selby mézesheteiket töltötték egy festői hotelben a sziklák között a cornwalli Tryvithek falu mellett. George lement a bárba egy italra, ahol Fred is csatlakozik majd hozzá, amikor elkészül.

Fred épp a ridiküljét vette magához, amikor észrevette, hogy George ott felejtette a mobiltelefonját. Legyőzte a kíváncsiság. Meg akarta tudni, vannak-e a férfinak sms-ei. Rányomott az üzenetekre. Elborzadva meredt az elsőre: „Tényleg hamar meglesz a pénz, drágám? Alig várom. Imádlak, Gilda” – olvasta.

Fred lassan lerogyott az ágyra. Reszketett a térde. Eszébe jutott a cikk Gildáról. Eszébe jutott az összes szörnyű pletyka George második feleségének haláláról. A végrendeletekre gondolt, amit készítettek, és hogy hogyan kötöttek egymásra életbiztosítást. Kezdte elönteneni a tomboló düh.

– Helló, drágám – üdvözölte George, ahogy Fred besétált a bárba. – Kicsit sápadt vagy. Minden rendben?

– Jól vagyok. Készen állsz a sétára?

– Ne menjenek ma közel a sziklák széléhez – figyelmeztette őket a pultos. – Erősen fúj a szél, és sötét van odakint.

– Minden rendben lesz – mondta George, belekarolva Fredbe. – Lehet, hogy besétálunk a faluba.

Ha a faluba megyünk, gondolta Fred, kezdhethetném azt gondolni, hogy csak képzeltem azt az üzenetet. *Muszáj* szeretnie!

De George így szólt:

– Nézd, milyen szép a hold. Úgy szeretnék felsétálni a sziklákhöz, és megnézni, ahogy az óriás hullámok csapkodnak a lábuknál.

– Engedd el a karom – kérte Fred. – Lóbálni szeretném séta közben. Kicsit hideg van. Menjünk vissza.

– Csak még egy kicsit tovább – mondta George. Kisétált a szikla pereméhez, sűrű barna haja lobogott a szélben. – Gyere, ezt nézd meg. Hatalmasak a hullámok.

Freden tompa, sötét kín lett úrrá. Mint egy alvajáró lépkedett oda a férjéhez, aki a sziklaperemről nézegetett lefelé. A nő minden erejét összeszedve egy végzetes mozdulattal nagyot taszított George-on. A fűcsomók a férfi lába alatt még síkosak voltak a nemrég lehullott esőtől. Átcsúszott a peremen, kétségbeesett ordítása beleveszett a hullámok robajába és a szél süvítésébe, ahogy lefelé zuhant.

Fred leült a nyirkos fűre egy kiugró szikladarab mögé, és kinyitotta a táskáját. Elővett egy csomag marihuánát, kinyitotta kabátja szárnyát, azzal védte a széltől, megtekert egy jointot, és meggyújtotta. Mélyen letüdőzte a füstöt.

Addig szívta, míg az egész epizód egy rossz álomnak nem kezdett tűnni. Szegény, hülye George, gondolta. Elment örökre. Szép temetést rendezek neki, ha

valaha megtalálják a testet. Elnézett a szikla fölött, és ekkor kiszakadt belőle egy sikoly. A kő felső pereménél két váll és egy fej bukkant fel. George egy kiálló párkányra zuhant. Összezúzta magát, rémült volt és dühös.

Fred előrerohant, és rugdosni kezdte az arcát. A férfi megragadta a nő egyik bokáját, Fred vadállati dühvel taposott George másik kezére. A férfi elvesztette a fogást, hátrazuhan, magával rántva Fredet is. Még ekkor is küzdve és átkozódva örvénylettek lefelé, majd eltűntek a tengerben.

Egy nappal később, amikor Agatha kisietett ajtót nyitni, Mrs. Bloxbyt találta a bejáratnál.

– Láta a ma reggeli híreket? – kiáltotta a lelkésznő.

– Nem, csak most keltem fel. Jöjjön be és meséljen.

– Mr. Selbyről van szó – mondta Mrs. Bloxby.

– A Csodálatos George. Mi van vele?

– Meghalt!

– Micsoda?

– Egy helyi lakos a kutyáját sétáltatta a szikláknál Cornwallban, azon a helyen, ahol George-ék a nászútjukat töltötték, amikor kiáltásokat hallott. Felkapcsolta az elemlámpáját. Láta, hogy egy férfi tíz körömmel kapaszkodik a sziklaperemen, miközben egy nő az ujjain tapos. Azt mondta, a férfi a nő bokáját fogta. Odafutott, de mindketten a tengerbe zuhantak. A parti őrség keresi a testeket. A szemtanú azt mondta, úgy látszott, mintha a férfi már egyszer átesett volna a sziklán, és próbálna visszamászni. Mit gondol?

Agatha leült a konyhaasztalhoz, és meggyújtott egy cigarettát.

– Úgy tűnik, Fred valahogy elkezdett tisztán látni George-dzsal kapcsolatban. Most már komolyan vehető, hogy George bujtotta fel szegény Sybillát, hogy ölje meg a feleségét. Talán Fred rájött, és megpróbálta megelőzni. Sosem szerettem azt a lányt, de most szívből sajnálom, és remélem, hogy valahol a mennyben az első Mrs. Selby egy jót nevet.

– Ez szentségtörés, Mrs. Raisin.

– Ez emberi, Mrs. Bloxby.

Epilógus

Agatha Raisin görnyedten ült egy első osztályú vasúti kocsiban, amint a London–Mircester-i vonat keresztülszántott a ködön. Miért nem lehet ez egy olyan este, amikor törlik a járatokat? – gondolta. – Nem akarok menni.

James eljegyzési partijára tartott, egy kíméletlen átalakítási procedúra után Londonban. Hosszabbított hajfürtjei lágy hullámokban omlottak a vállára. Arcát nagy múgonddal készítette ki egy drága kozmetikus. Egy ideje vadul diétázott, és a roppant drága, kék selyemruha, amire egy vagyon költött, hihetetlenül hízelgően állt neki.

A vonat, ami gyakran késett, megátalkodott módon pontosan két perccel előbb futott be Mircester állomás gótikus ragyogásába.

Agatha szeretett volna elfeledkezni az egésztől, hazamenni, ágyba bújni, és magához ölelni a macskáit. De mindenki szánakozna rajta, és ezt nem bírná elviselni. Toni azt mondta, az új irodájuk egy hét múlva nyit ki, amit egy partival fognak megünnepelni. Agatha erre sem akart menni.

Fogott egy taxit a George-ig, a rövid úton átvette lapos talpú cipőjét egy magas sarkúra.

– Itt az idő – motyogta. – A próbának vége. Jöhet a színpad.

Egy pár tagjai, akik épp kijöttek a George-ból, ideges pillantást vetettek rá.

Az előtérben megnézte a hirdetőtáblát. „Eljegyzési parti: Betjeman Terem.”

A terem azért nevezték el a híres költőről, a viktoriánus kor nagy rajongójáról, mert vélhetően nagyon tetszett volna neki. Az ál-középkori mennyezettől a hatalmas márványkandallóig semmi nem változott, mióta a hotelt megépítették 1875-ben.

Agatha letette a terem előtti ruhatárban vörös kasmírköpenyét, mély levegőt vett, majd belépett a terembe. Ismerős arcok vették körül, és kiáltások hangzottak

fel: „Agatha, mesésen nézel ki!”

Idegesen pásztázta tekintetével a termet. Charles csatlakozott hozzá.

– Hol van James? – kérdezte Agatha.

– Hamarosan jön. Elakadtak a ködben. Igyál valamit. Charles lekapott egy pohár pezsgőt egy elhaladó pincérnő tálcájáról, és átadta Agathának.

Az asszony körülnézett. Toni egy szűk fekete ruhát viselt, vékony vállpántokkal. Szőke haját feltornyozta a fejére, csillogott a hatalmas kristálycsillár fényében. Elvesztettem egy jó detektívet, gondolta keserűen Agatha. Mindig büszke voltam rá, hogy jó üzletasszony vagyok, és nem hagyom az érzelmeket az utamba állni. Mi romlott el? Így kavarogtak Agatha bántó gondolatai, mit sem sejtve arról, hogy egész életét az érzelmek irányították.

Mindenki mosolyogni kezdett, Agatha lassan megfordult. Az ajtóban James állt ragyogva, karján Felicity Bross-Tilkingtonnal.

Ha Agatha érzett eddig bármi önbizalmat, az most kiszivárgott a cipője talpán. Felicity kivételes volt. Napbarnított arcában távol ülő, szürke szemek ragyogtak. Sűrű, barna hajzuhataga művészi hullámokban és loknikban hullott a vállára. Az egyenes haj, amennyire Agatha tudta, már a múlt ócskasága volt. Karcsú alakja nem mutatta sanyargató diéta jeleit. Mélyen kivágott aranyszínű felsőt viselt, amely látni engedte barna bőre tökéletes simaságát, és a csillogó óarany- és rubinláncot a nyaka körül.

James hatalmas büszkeséggel pillantott menyasszonyára. Rám sosem tekintett így, gondolta Agatha, de nézzünk szembe a ténnyel, én sem néztem így ki soha. James egyenesen Agathához vezette Felicityt, és bemutatatta neki.

– Olyan boldog vagyok, hogy megismerhetem! – lelkesedett Felicity. – Te jó ég, azok után, amiket James mesélt magáról, arra számítottam, valami amazonnal találkozom majd.

– Igyunk még egy pezsgőt! – szólalt meg Charles Agatha mellett. James neki is bemutatatta a menyasszonyát. – Jöjjön, beszélgessen velem, Felicity – javasolta Charles. – Azt hiszem, van néhány közös ismerősünk.

James Agathára mosolygott.

– Remekül nézel ki. Jól áll a hosszú haj. Na és, mit gondolsz Felicityről?

– Kétségtelenül gyönyörű – felelte Agatha. – Hol ismerkedtetek meg?

– Párizsban, a barátom, Sylvan partiján. Itt van vajon? – James körülnézett a teremben. – Valószínűleg elakadt a ködben. Szóval, megkapom az áldásod? – kérdezte James, behatóan tanulmányozva Agathát.

– Igen, James.

– Nem gondolod, hogy túl öreg vagyok hozzá? Csak harminckettő.

– Egy férfinál ez nem számít. Volt már férjnél korábban?

– Nem.

Ez furcsa, gondolta Agatha. Hogy éri meg egy ilyen gyönyörű nő a harminckét évét anélkül, hogy férjhez ment volna?

Mindenfelé csoportosulni kezdtek a vendégek. Agatha meglátta Mrs. Bloxbyt, és odalépett hozzá.

– Hogy érzi magát, Mrs. Raisin? – érdeklődött a lelkészné.

Agatha ébredező megkönnyebbüléssel nézett a barátnőjére.

– Tudja, jól. Tényleg jól. Most, hogy itt vagyok és találkoztam a nővel, az egész már inkább olyan kellemes. James számomra most mintha egy másik ember lenne. Életemben először túl vagyok a férfiakon.

Csatlakozott hozzájuk Bill Wong és a nyomozóiroda személyzete, és a munkával kapcsolatos dolgokról kezdtek csevegni.

Mrs. Bloxby odasietett a férjéhez, aki mogorván álldogált az egyik sarokban.

– Mehetünk? – kérdezte a férfi.

– Most komolyan, Alf. Hogy mehetnénk el? A parti csak most kezdődött.

Agatha megérezte, hogy James áll mellette, és megfordult.

– Egészen biztosan csak jókívánságaid vannak? – kérdezte a férfi.

– Természetesen. Azt remélted, féltékeny leszek?

– Valami ilyesmi.

– De szerelmes vagy?

– Ó, igen. Mindenre odafigyel, amit mondok, érdekli a munkám, különösen a hadtörténet. Az útikönyvek helyett talán kiadásra javasolhatnék egy sorozatot a

híres csaták helyszínéről.

- Én is mindig figyeltem rád – mondta Agatha dacosan.
- Emlékszem egy alkalomra, amikor a krími háborúról beszéltem, és a tekinteted elkalandozott.
- Minden szóra figyeltem!
- Mikor volt ez?
- Nem emlékszem. Sosem voltam jó a dátumokban. Az a háború volt az íjakkal?
- Az Agincourt volt. Látod? Fogalmad sincs.
- James, drágám. Nem törődsz a többi vendégeddel. – Felicity belekarolt a férfiba.
- Bizony. Később beszélünk, Agatha.
- Várj egy kicsit. Mikor házasodtok össze?
- Jövő áprilisban – mondta James. – Eljössz majd, Agatha?
- Nem mulasztanám el. Hol tartjátok?
- Downboysban, Sussexben, a helyi templomban.
- Ott leszek.

Agatha nehéz szívvel figyelte őket, ahogy átmennek a termen. Miért remélte, hogy féltékeny leszek? – tűnődött Agatha. Ha én például tényleg szerelmes lennék valakibe, eszembe sem jutna féltékennyé tenni Jamest.

Roy Silver érkezett meg. Sötétkék selyeminget viselt sötétkék nadrággal.

- Úgy fest, mint aki lefekvéshez készülődik – jegyezte meg Agatha.
- Látszik, mennyire van képben. Ez a legújabb trend. Nagyon provinciális lett, Aggie. Ezzel együtt azt kell mondanom, sose nézett ki ilyen jól. Hajhosszabbítás?
- Igen.
- Remélem, nem valami olcsó cucc. Egy barátom egy bizonyos Mr. Bertnél csináltatta, és azt mesélte, hogy a műhaj szinte azonnal potyogni kezdett.

Agatha, aki Mr. Bertnél csináltatta a haját, úgy döntött, témát vált.

- Ott a menyasszony.

– Nagyon szép. A száját kivéve.

– Mi a baj a szájával?

– Túl vékony, és van benne valami hüllőszerű. Ki ez, aki most jött?

Agatha elnézett az ajtó felé. Sylvan állított be. Nem is lehetett volna más, mint francia. Csőryszerű orr, dús, szőke haj, szürkés-kék, mélyen ülő szemek, mozgékony száj, és kifejező, hosszú, vékony ujjak. Ahogy James odarohant hozzá, hogy üdvözölje, Agatha észrevette, hogy Sylvan beszédes gesztusai gall jellegről árulkodtak. Magas, karcsú alakjához széles váll és keskeny csípő tartozott.

Agathában megmozdult valami. Egy perccel azelőtt, hogy meglátta Sylvant, bizonyos volt benne, hogy fájni kezd a lába. Most észre sem vette a kellemetlenséget. Úgy tűnt, mintha mindenki más a partin elhalványulna. Káprázó elméjében Sylvant mintha reflektorfény világította volna meg.

James előrevezette a barátját.

– Agatha, bemutatom Sylvan Dubois-t. Sylvan, ő Agatha Raisin.

– Aha. Az első feleséged. – Sylvan kezét fogott Agathával. – Hogy a csodába engedhette magát elmenni?

Agatha mosolygott.

– James éppen készül elvenni egy gyönyörű új feleséget.

– Pha! Ami engem illet, mérhetetlenül vonzónak találom az érett nőket.

Szürke szeme huncutul csillogott, ahogy lenézett Agathára.

– Párizsban él?

– Igen.

– És mi a foglalkozása?

– Semmi különös. Apámnak volt egy üzeme, ami palackokat gyártott. Rám hagyta, amikor meghalt. Kitűnő igazgatója van a cégnek, így hát elég sok szabadidőm van.

Remekül beszélt angolul, de egy kis vonzó francia akcentussal.

– Na és mit kezd a szabadidejével?

– Lássuk csak. Reggel felkelek, megreggelizem, megmosakszom, felöltözöm,

majd elindulok, hogy találkozzam a barátaimmal a helyi sörözőben. Megvitatjuk a világ dolgait. Aztán egy késői ebéd, hazamegyek, otthon olvasok, majd újra átöltözöm, és színház vagy mozi.

– És Mrs. Dubois?

– Fájdalom, nincsen.

– Volt?

– Régen.

– Mi történt?

Úgy tűnt, a férfi jól szórakozik.

– Mennyi kérdés! De hát kegyed detektív, feltételezem, hogy ez természetesen jön. Az imént akadt egy kis – hogy is mondják önök... – kellemetlenség. Egy darabka a hajából belepottyant a pezsgőmbe. Nem baj, ha szóba hozom?

– Már megtette – mondta Agatha, miközben tűzpirosra váltott.

Sylvan kihalászta hosszú ujjával a póthajat, és ledobta a padlóra.

– Párizsban kellett volna csináltatnia a hajhosszabbítást. Ne nézzen olyan kétségbeesetten. A hatás még így is káprázatos. Gondolja, James esetleg újra el akarja majd magát venni?

– Miért? – kérdezte Agatha csodálkozva.

– Az én James barátom egy intelligens fickó, a kis Felicity meg, ó, olyan unalmas... Pillanatnyilag James csak a külsejét látja. Olyasvalakire van szüksége, mint maga.

Agatha szerette volna azt mondani: „Nekem pedig olyasvalakire, mint *maga*”, de helyette ezt kérdezte:

– Hosszú ideig tartózkodik itt?

– Ma este autózom vissza Párizsba. Csak az eljegyzés miatt jöttem. Az esküvőn majd találkozunk.

James és Felicity csatlakoztak hozzájuk.

– Gyere, találkozz a többiekkel is, Sylvan – mondta Felicity a férfiba karolva, és elvezette.

- Légy óvatos – suttogta James.
- Mi miatt?
- Sylvanért élnek-halnak a nők.
- Én vállalom érte a halált – mondta Agatha.
- Bolond vagy.
- Ne nevezd bolondnak. Azelőtt is mindig becsméreltél.
- Ez nem igaz. Szereted játszani az áldozatot, Agatha.
- Nem vagyok áldozat! – bődült el Agatha.

Hirtelen csend állt be a teremben. Aztán mindenki újra hangos csevegésbe kezdett.

Agatha elviharzott, hogy barátnője, Mrs. Bloxby megnyugtató jelenlétét élvezze.

- Hol a férje? – kérdezte.
- Megfájdult a feje és elment – felelte Mrs. Bloxby. – Mi izgatta fel Jamest?
- Figyelmeztetett Sylvannal kapcsolatban.
- De nincs miért aggódnia. Maga már túl van a férfiakkal való bajlódáson, nem igaz? – kérdezte Mrs. Bloxby nyugtalanul.
- Ó, persze – vágta rá Agatha.

Aztán körülnézett a teremben, és megakadt a szeme Sylvanon, aki a sugárzó Tonival beszélgetett. Agatha szeme összeszűkül.

- Bocsásson meg – mondta.

Mrs. Bloxby nézte, ahogy a barátnője ügyesen leválasztja Tonit a férfiről, elvezeti Sylvant, nevetgél, cseveg, és dobálja potyogó műtincseit. Mrs. Bloxby sóhajtott egyet.

- Mi a baj? – kérdezte Bill Wong.
- Mrs. Raisin – felelte Mrs. Bloxby. – Ismét odavan!

Sylvan fél órával később kijelentette, hogy mennie kell.

- Találkozunk az esküvőn, Agatha – mondta.

– Talán még azelőtt ellátogatok Párizsba – felelte Agatha reménykedve. De Sylvan csak mosolygott, előrehajolt, és arcon csókolta őt.

Amint távozott, Agatha észrevette, hogy szörnyen sajog a lába és viszket a feje.

– Tudja – bukkant fel mögötte Roy –, jó sok haja kihullott.

Agatha elővett egy púderdobozkát, és a tükörbe nézett.

– Beperelem azt a mocskot – dühöngött.

– Hogy boldogult ezzel a szívtipró franciával?

– Jól – mondta Agatha, és úgy érezte magát, mint egy idióta. Mit gondolhatott ez a férfi róla, ahogy itt állt, kisajátította őt, és jobbra-balra-középen hullott a haja? Csak egy nevetséges sztori lesz belőle, amit majd a barátainak mesél?

– El tudna szállásolni éjszakára? – kérdezte Roy.

– Igen, fogok egy taxit. Kint hagytam a pályaudvarnál a kocsit, de nem akarok ennyi pezsgő után vezetni. Indulhatunk most?

– Szerintem még körbe kéne járnia egy kicsit. Nem is beszélt a beosztottaival.

Agatha arra jutott, jobb, ha eleget tesz társadalmi kötelezettségeinek. Csevegett Mrs. Friedmannel, Patrickkel és Phillel. Odament Tonihoz és Harryhez, megkérdezte, hogy haladnak az új iroda ügyével, de csak fél füllel hallgatta őket.

Végül úgy döntött, ami elég, az elég, összeszedte Royt, és jó éjszakát kívánt Jamesnek és Felicitynek.

A ruhatárban megkereste a kabátját meg a táskát a lapos talpú cipővel, és megkönnyebbülten felnyögve belebújt.

Charles lépett oda hozzájuk.

– Veletek megyek.

– Ha hozzám jössz éjszakára, a kanapé lesz a tiéd – mondta Agatha.

Otthon Agatha bejelentette, túl fáradt, hogy fennmaradjon megvitatni a partit, így hát elvonult az emeletre.

Mialatt átvette a ruháját egy hálóingre és lemosta a sminkjét, egyre azon aggódott, hogy untatta Sylvant. Nem beszélt túl sokat? A férfi a munkájáról kérdezte őt, és emlékszik, hogy jó hosszan beszélt róla. De legalább újra láthatja. A megszállottság polipkarjai ismét körbefonták az agyát.

Az éjszaka egy pontján egyszer csak különös rettegésre ébredt. Felicityre meg Jamesre gondolt, és elöntötte a félelem. Valami nem stimmelt. Valami nagy baj van. Aztán elhessegette magától az érzést.

Csak a rákos szendvicsek meg a pezsgő, gondolta Agatha, végül újra elaludt, és Sylvanról álmodott.